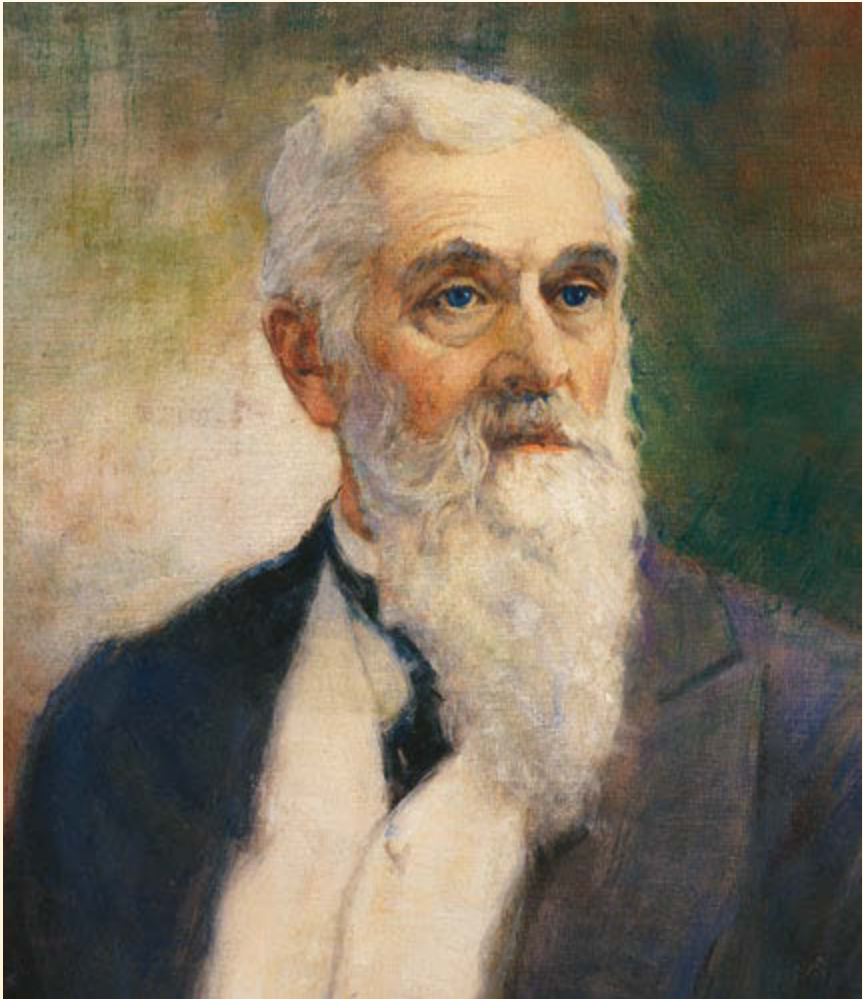

**УЧЕНИЯ НА
ПРЕЗИДЕНТИТЕ
НА ЦЪРКВАТА**

ЛОРЕНЦО СНОУ

УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА
ЛОРЕНЦО СНОУ

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Книги от поредицата *Учения на президентите на Църквата*

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит (36481 112)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу (36787 112)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит
(36786 112)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

За да се добиете с екземпляри на тези книги, посетете вашия местен център за разпространение или store.lds.org. Също така можете да откриете книгите в електронен формат на LDS.org.

Коментарите и предложенията ви относно тази книга ще бъдат приети с благодарност. Моля изпращайте ги до Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

Е-мейл: cur-development@ldschurch.org

Моля впишете своето име, адрес, район и кол. Не пропускайте да посочите заглавието на книгата. После дайте коментарите и предложенията си за силните страни на книгата и областите за възможни подобрения.

© 2012 г. на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени

Отпечатано в САЩ

Одобрено на английски: 8/02

Одобрено за превод: 8/02

Превод на *Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow*

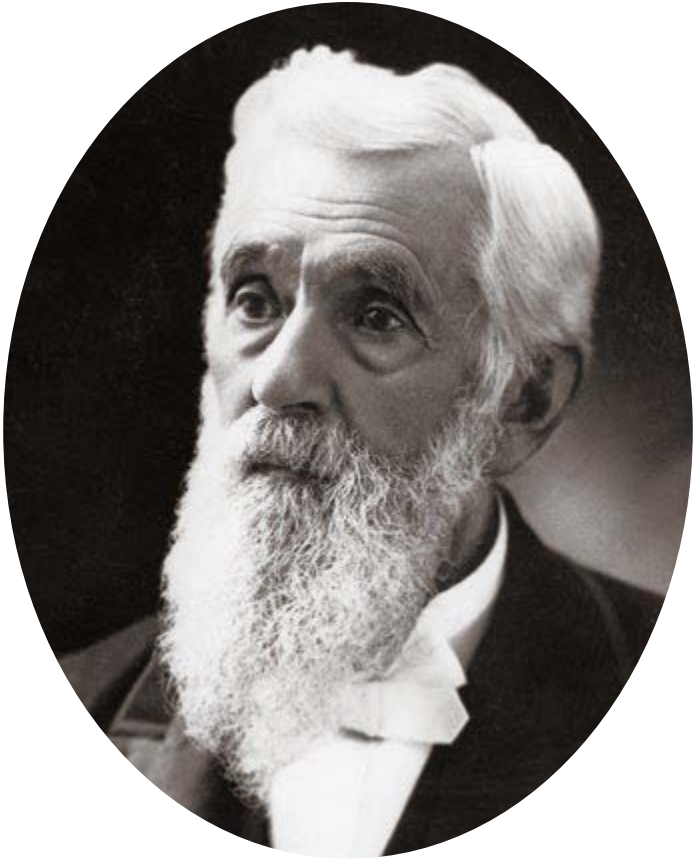
Bulgarian

36787 112

Съдържание

Въведение	v
Кратко историческо изложение	ix
Животът и служението на Лоренцо Сноу	1
1 Познание чрез вяра	37
2 Кръщението и дарът на Светият Дух	49
3 Траещо цял живот обръщане във вярата: да продължим напред в принципите на истината	61
4 Укрепени от силата на Светия Дух	73
5 Славната съдба на верните	85
6 Да станем съвършени пред Господ: “Малко по-добри с всеки ден”	97
7 Вярност във времена на изпитания: “От сенките в славната светлина”	111
8 “Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми”	123
9 Светите семейни взаимоотношения	133
10 “Посещавайте храмовете”	143
11 “Не искам Моята воля, а волята на Отца”	153
12 Десятъкът, закон за наша защита и напредък	163
13 Обществото за взаимопомощ: истинско милосърдие и чиста религия	175
14 “За Бога всичко е възможно”	184
15 Предана и енергична служба в царството Божие	193
16 “За да можем да станем едно”	205
17 Свещеничеството–“дадено за спасението на човешкото семейство”	215
18 Ръководство в Църквата и отдадена служба	227
19 Мисионерската работа: “Да докоснем всяко човешко сърце”	235
20 Царството Божие продължава напред	247
21 Да обичаме Бог повече, отколкото обичаме света	259
22 Да правим добро на околните	269
23 Пророкът Джозеф Смит	277
24 Размишления върху мисията на Исус Христос	287
Списък на илюстрациите	297
Азбучен указател	299

Lorenzo Snow,

Въведение

Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли утвърдиха поредицата помагала *Учения на президентите на Църквата*, които да ви помогнат да задълбочите разбирането си на възстановеното Евангелие и да се доближите до Господ чрез ученията на пророците от последните дни. При прибавянето на томове към тази поредица, вие ще съберете домашна колекция от книги с учения от Евангелието. Томовете от тази поредица са предназначени за лично изучаване и за обучение в неделните класове. Те могат също да ви помогнат да подготвите други уроци или речи и да отговоряте на въпроси за учението на Църквата.

Тази книга включва ученията на президент Лоренцо Сноу, който служи като президент на църквата на Исус Христос на светиите от последните дни от 13 септември 1898 г. до 10 октомври 1901 г.

Лично изучаване

Докато изучавате ученията на президент Лоренцо Сноу, с молитва търсете вдъхновението на Светия Дух. Въпросите в края на всяка глава ще ви помогнат да разберете и прилагате ученията на президент Сноу в живота си. Докато изучавате тези поучения, може да мислите как да ги споделяте с ваши роднини и приятели. Това ще укрепи вашето разбиране на прочетеното.

Преподаване от тази книга

Тази книга има за цел да бъде използвана у дома и на църква. Следните ръководни принципи могат да ви помогнат да преподавате от нея.

Подгответе се да преподавате

Търсете напътствието на Светия Дух, като се готвите да преподавате. Изучете с молитва дадената глава, за да се уверите, че сте разбрали ученията на президент Сноу. Ще преподавате с по-голяма искреност и сила, когато словата му са ви въздействали пряко (вж. У. и З. 11:21).

Ако преподавате урок в Мелхиседековото свещеничество или Обществото за взаимопомощ, не трябва да оставяте настрана тази книга или да готвите уроците по други материали. С молитва изберете от главата онези учения, които чувствате, че ще бъдат от най-голяма полза на хората, на които преподавате. Някои глави съдържат повече материал, отколкото ще сте в състояние да обсъдите по време на часа.

Насърчавайте участниците да изучават главата преди урока и да носят със себе си книгата. Когато го правят, те ще са по-добре подготвени да участват в обсъждане и ще се назидават един друг.

Представете главата

Като представяте главата и по време на урока, се опитвайте да създадете атмосфера, в която Духът да може да докосне сърцата и умовете на хората, на които преподавате. За да започнете урока, помогнете на хората, на които преподавате, да се концентрират над ученията в главата. Обмислете следните идеи:

- Прочете и обсъдете частта, озаглавена “Из живота на Лоренцо Сноу” в началото на главата.
- Обсъдете изображение или стих от главата.
- Заедно изпейте свързан с нея химн.
- Споделете накратко лично преживяване по темата.

Поведете обсъждане по ученията на президент Сноу

Като преподавате от тази книга, канете другите да споделят своите мисли, да задават въпроси и да се учат един друг. Когато участват активно, те ще бъдат по-подготвени да се научат да получават лично откровение. Позволявайте на плодотворните

обсъждания да продължат, вместо да се опитвате да покриете всичките учения. За да насърчите обсъждане, използвайте въпросите в края на всяка глава. Бележките във всяка глава се отнасят към тези въпроси. Можете също да разработите свои собствени въпроси специално за хората, на които преподавате.

Следните варианти могат да ви дадат допълнителни идеи:

- Помолете участниците да споделят какво са разбрали при личното изучаване на главата. Може да е полезно да се свържете с някои от тях през седмицата и да ги помолите да дойдат подготвени да споделят какво са научили.
- Възложете на участници да прочетат избрани въпроси в края на главата (поотделно или на малки групи). Помолете ги да търсят в главата учения, свързани с въпросите. После ги помолете да споделят своите мисли и прозрения с останалите от групата.
- Прочетете заедно избрани изявления на президент Сноу от главата. Помолете участниците да споделят примери от Писанията и от собствения си опит, които илюстрират преподаването от президент Сноу.
- Помолете участниците да изберат един раздел в главата и да го прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали същия раздел, и да обсъдят какво са научили.

Насърчавайте споделяне и приложение

Ученията на президент Сноу ще имат най-голямо значение за участниците, които ги споделят с околните и ги прилагат в живота си. Обмислете следните идеи:

- Попитайте участниците как могат да прилагат ученията на президент Сноу в отговорностите си на родители, домашни учители или като посещаващи учителки.
- Насърчавайте участниците да споделят някои от ученията на президент Сноу с роднини и приятели.
- Канете участниците да прилагат наученото и да споделят преживяванията си в началото на следващия урок.

Завършете обсъждането

Обобщете накратко урока или помолете един-двама участници да направят това. Свидетелствайте за ученията, които сте обсъдили. Може да поканите и другите да споделят техните свидетелства.

Информация за източниците, цитирани в тази книга

Ученията в тази книга са цитати непосредствено от проповеди, публикувани съчинения, писма и дневници на президент Лоренцо Сноу. При всички цитати от негови писма и дневници пунктуацията, правописът, главните букви и разделянето на абзаци са стандартизирани. Цитатите от публикувани източници са запазили пунктуацията, правописа, главните букви и разделянето на абзаци на оригиналните източници, освен ако не са били нужни редакционни или печатарски промени за по-добра четивност. По тази причина може да забележите дребни непоследователности в текста. Например, думата *евангелие* е с малка буква в едни цитати и с главна в други.

Също така президент Сноу използва термини като *мъже*, *мъж*, или *човечество* за всички хора, мъже и жени. Той често използва местоименията *той*, *негов* и *на него* за двата рода. Това е било обичайно за езика по негово време. Въпреки различията между онези езикови условия и по-съвременната употреба, ученията президент Сноу се отнасят и за жените, и за мъжете.

Кратко историческо изложение

Следната хронология предоставя кратка историческа рамка за ученията на президент Лоренцо Сноу, представени в тази книга.

3 април 1814	Ражда се в Мантуа, Охайо, в семейството на Розета Леонора Петибоун и Оливър Сноу.
1832	Чува проповед на Пророка Джозеф Смит в Хайръм, Охайо.
1835	Напуска дома, за да учи в колежа Оберлин в град Оберлин, Охайо. По пътя среща старейшина Дейвид У. Патън от Кворума на дванадесетте апостоли.
1836	Тръгва си от колежа Оберлин и се премества в Къртлънд, Охайо, за да изучава иврит. Приема възстановеното Евангелие и е кръстен и потвърден през юни. По-късно е ръкоположен за старейшина. Получава патриархална благословия от Джозеф Смит-старши през декември.
1837	Проповядва Евангелието в Охайо.
Октомври 1838 до май 1840	Служи на друга мисия, проповядва Евангелието в Охайо, Мисури, Кентъки и Илинойс и работи като учител през зимата на 1839–1840 г.

- Май 1840 Напуска Наву, Илинойс, за да отслужи мисия в Англия. Под ръководството на Кворума на дванадесетте апостоли, председателства над Църквата в Лондон, Англия, и околностите му. Публикува брошура със заглавие *Единственият път към спасението*.
- 12 април 1843 Пристига в Наву, Илинойс, с 250 обърнати във вярата членове от Англия.
- Краят на 1843 и началото на 1844
1844 Преподава в Лима, Илинойс.
- Организира кампания в Охайо за избирането на Джозеф Смит за президент на САЩ. Връща се в Наву, след като научава за мъченичеството на Джозеф и Хайръм Смит, случило се на 27 юни.
- Януари 1845 Назначен от президент Бригъм Йънг да пътува из Охайо с цел събиране на дарения за строителството на храма Наву.
- 1845 Сключва множествен брак, който тогава се е сключвал в Църквата, като се жени за Шарлът Скуайърс и Мери Едълайн Годард.
- Февруари 1846 Напуска Наву с членове на семейството му и други светии от последните дни, след като получава своето надаряване и запечатване в храма Наву.
- 1846 до 1848 Живее със семейството си в поселище, наречено Маунт Писга в щат Айова. За известно време председателства над поселището. През пролетта на 1848 г. води група светии в Солт Лейк Сити.
- 12 февруари 1849 Ръкоположен за апостол в Солт Лейк Сити.

- 1849 Събира дарения за Кредитния фонд за емиграция.
- 1849 до 1852 Служи на мисия в Италия. Също така служи в Англия, където ръководи публикуването на Книгата на Мормон на италиански, работи също в Швейцария и Малта. Публикува брошура със заглавие *Гласът на Джозеф*.
- 1852 Избран в законодателния орган на щата Юта.
- 1853 Призован от президент Бригъм Йънг да председателства над поселище на светии от последните дни в окръг Бокс Елдър, намиращ се в северна Юта. Наименува града Бригъм Сити. В продължение на много години служи като ръководител на Църквата и на общността.
- Март 1864 до май 1864 В група, ръководена от старейшина Езра Т. Бенсън от Кворума на дванадесетте апостоли, служи на кратка мисия на Хавайските острови.
- Октомври 1872 до юли 1873 В група, ръководена от президент Джордж А. Смит, първи съветник в Първото Президентство, обикаля региони в Европа и Близкия Изток, включително Светата земя. Пътуването се предприема по искане на президент Бригъм Йънг.
- 1882 Конгресът на САЩ приема закона Едмъндс, който обявява множественния брак престъпление и забранява на многоженци да гласуват, да заемат обществена длъжност и да бъдат съдебни заседатели.

Август 1885 до октомври 1885	Служи на мисия сред американските индианци в североизточните САЩ и щата Уайоминг.
12 март 1886 до 8 февруари 1887	Затворен за сключване на множествен брак.
1887	Конгресът на САЩ приема закона Едмъндс-Тъкър, още един насочен срещу многоженството закон, който позволява на федералното правителство да конфискува голяма част от недвижимата собственост на Църквата. Законът влиза в сила на 3 март 1887 г.
21–23 май 1888	Прочита освещаващата молитва на сесиите за освещаване на храма Манти Юта. Президент Уилфърд Уудръф освещава храма на 17 май.
7 април 1889	Подкрепен като президент на Кворума на дванадесетте апостоли.
19 май 1893 до септември 1898	Служи като първи президент на храма Солт Лейк.
2 септември 1898	Става главен апостол и председателстващ ръководител на Църквата след смъртта на президент Уилфърд Уудръф. Получава божествено проявление в храма Солт Лейк, в което Господ го упътва веднага да реорганизира Първото Президентство.
13 септември 1898	Подкрепен от Кворума на дванадесетте апостоли за президент на Църквата. Започва службата си като президент.
9 октомври 1898	Подкрепен за президент на Църквата по време на обща конференция.
10 октомври 1898	Отделен е като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

- Май 1899   Пътува до Сейнт Джордж, Юта, където получава откровение да проповядва на светиите закона за десетъка. Започва да споделя това послание в Сейнт Джордж и повежда усилието за споделянето му из цялата Църква.
- 1 януари 1901   Публикува декларация, озаглавена “Приветствия към света” по повод посрещането на 20-и век.
- 10 октомври 1901   Почива в Солт Лейк Сити, Юта, на възраст 87 г.

Бащата на Лоренцо Сноу, Оливър Сноу

Животът и служението на Лоренцо Сноу

Един ден през 1835 г., на възраст 21 години, Лоренцо Сноу се качва на коня си и напуска дома на родителите си, за да отиде да учи в колежа Оберлин в гр. Оберлин, Охайо. Той не подозира, че по време на това кратко пътуване ще има преживяване, което ще промени посоката на неговия живот.

Яздейки по пътя в своя роден град, наречен Мантуа, Охайо, той среща друг ездач. Този човек, на име Дейвид У. Патън, наскоро е ръкоположен като апостол на Господ Исус Христос. Той се връща при светиите от последните дни в Къртлънд, Охайо, след като отслужва мисия. Двамата мъже пътуват заедно около 50 километра. По-късно старейшина Сноу разказва:

“Разговорът ни се насочи към религията и философията и, тъй като бях млад и се радвах на известни академични предимства, първоначално бях предразположен да се отнеса лекомислено към неговите изказвания, особено когато те невинаги бяха изложени граматически правилно; но докато по един настойчив и смирен начин той продължи да открива пред ума ми плана на спасение, аз като че ли не можах да отхвърля знанието, че той бе Божий човек и че неговото свидетелство бе истинно”¹.

Когато Лоренцо Сноу се среща със старейшина Патън, той не е член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, но е запознат с някои от ученията на Църквата. Всъщност Пророкът Джозеф Смит е посещавал дома на семейство Сноу, като майката на Лоренцо и сестрите му Леонора и Илайза са кръстени и потвърдени за членове на Църквата. Лоренцо, обаче, по това време е бил, както сам казва, “зает с други начинания” и подобни неща са “останали извън вниманието му”². Това започва да се променя след разговора със старейшина Патън. Описвайки това преживяване, той казва, “Това бе

повратната точка на живота ми”³. Той описва своите чувства по време на разговора:

“Почувствах се “ужилен в сърцето си”. Това той несъмнено усети, защото едно от последните неща, които ми каза, след като даде своето свидетелство, бе да се обърна към Господ преди да си легна да спя и сам да Го попитам. Аз така и направих и резултатът бе, че от деня в който срещнах този велик апостол, всички мои стремежи станаха значително по-възвишени”.

“Пълната искреност, убеденост и духовна сила”⁴ на старейшина Патън имат траен ефект върху един млад мъж, който един ден сам ще служи като апостол. Този спокоен разговор също така води до други преживявания, които подготвят Лоренцо Сноу да служи като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Божият говорител на земята.

Детство в дом на вяра и усилената работа

Две силни семейства, богати на вяра и религиозни традиции, се обединяват чрез бракосъчетанието на Оливър Сноу и Розета Леонора Петибоун на 6 май 1800 г. Младоженецът и булката са потомци на някои от първите европейски заселници в САЩ–английски пуритани, които през 17 век прекосяват атлантическия океан, за да се спасят от преследване заради своята религия. Оливър и Розета прекарват първите няколко години от своя брак в щат Масачузетс, където се раждат техните дъщери, Леонора Абигейл и Илайза Рокси. След това се преместват в Мантуа, Охайо, което тогава е едно от най-западните поселища в САЩ. Те са единадесетото семейство, което се заселва в района. В Мантуа им се раждат още две дъщери, Аманда Пърси и Мелиса. Лоренцо, петото дете и първият син на Оливър и Розета, се ражда в Мантуа на 3 април 1814 г. По-късно към него се присъединяват двама по-млади братя: Лусиъс Огъстъс и Самюъл Пиърс⁵.

Осланяйки се на традициите на своите семейства, Оливър и Розета учат децата си колко е важно да имат вяра, да работят усилено и да получат образование. Когато те споделят разкази за преживените от тях трудности при установяване на техния дом, децата се учат да преодоляват обезсърченията и да оценяват

Божиите благословии в живота си. Илайза пише: “Съвсем чистосърдечно можем да кажем за нашите родители, че тяхната почтеност бе безупречна и че те бяха заслужаващи доверие хора във всички свои социални и предприемачески взаимоотношения, и че внимателно обучиха децата си в трудолюбие, пестеливост и строг морал”⁶. Лоренцо с благодарност отбелязва, че те винаги са се отнасяли към него с “внимание и грижа”⁷.

Докато възмъжава, Лоренцо се труди усилено в своите материални и интелектуални занимания. Баща му често отсъства от дома, служейки на общността “чрез обществената си дейност”. Когато Оливър отсъства, за фермата отговаря Лоренцо, като най-голям син – отговорност, която той взема на сериозно и изпълнява с успех. Когато Лоренцо не работи, той обикновено чете. “Книгата”, казва Илайза, “бе негова непрестанна спътница”⁸.

Спомняйки си неговата развиваща се личност, Илайза отбелязва, “От ранно детство (той) показва енергичност и решителност, които определиха неговия напредък по-нататък в живота”⁹.

Преодоляване на младежките амбиции

Оливър и Розета Сноу насърчават искрен интерес към религията. Те позволяват на децата си да придобият знания за различните църкви, канейки в дома си “добри и интелигентни членове на всички деноминации”. Дори с такова насърчение Лоренцо “отделя малко внимание на религиозната тематика, като то не е достатъчно да се насочи към дадено изповедание”¹⁰. Мечтата му е да получи висш чин в армията и тази мечта се оказва по-силна от всички останали влияния в живота му, “не защото обича конфликта”, пише историкът Орсън Ф. Уитни, а защото “е привлечен от чара и рицарството на военната кариера”¹¹. Но скоро той заменя тази своя амбиция с друга. Напуска дома и се записва в близкия колеж Оберлин, за да се захване със своето “висше образование”¹².

Докато Лоренцо учи в Оберлин, той развива подновен интерес към религията. Все още повлиян от своя разговор със старейшина Патън, той не само размишлява върху ученията на възстановеното Евангелие, а и ги споделя със свои колеги в

Оберлин–дори с такива, които учат за свещеници. В писмо до сестра си Илайза, вече присъединила се към светиите в Къртлънд, той пише: “Сред свещениците и бъдещите свещеници имах доста успех, уверявам те, в проповядването на мормонизма. Вярно е, че не съм обърнал никого във вярата, тъй като аз самият не съм обърнат, при все това почти накарах някои от тях да признаят, че виждат известна (мъдрост) във вашите учения. Да се премахне от ума на студент в Оберлин силната предубеденост срещу мормонизма е една доста трудоемка задача”.

В същото това писмо Лоренцо откликва на една покана от страна на Илайза. Тя урежда той да дойде при нея в Къртлънд и да изучава иврит в клас, който включва Пророка Джозеф Смит и някои членове на Кворума на дванадесетте апостоли. Той пише: “Доволен съм да науча, че се радвате на такова щастие в Къртлънд; макар точно сега да нямам желанието да сменя настоящето си местоживееене с твоето, ако предимствата за обучение

Лоренцо Сноу е кръстен и потвърден в Къртлънд, Охайо, през юни 1836 г., два месеца след като изобразеният тук храм Къртлънд е осветен.

станат сравними с тези тук, мисля, че бих могъл да приема промяната. Така, ако не друго, поне ще бъде доста интересно, и може би полезно, да чуя ученията, които от толкова време се стремя да защитавам и подкрепям тук в Оберлин”.

Макар Лоренцо да е впечатлен от ученията на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, той се колебае да се присъедини към нея. Но храни интерес към нея. В своето писмо до Илайза той задава няколко въпроса за Църквата. Той казва как от студентите в Оберлин, които се подготвят да станат свещеници, се изисква да “посветят седем или повече години на тежко учение, преди да им се позволи да говорят пред езичниците, че има Бог в Небесата, подобно на адвокатите, които следва да придобият известни умения, преди да получат правото да действат в това качество”. За разлика от това, казва той на сестра си, “Предполагам, че вашите хора повече разчитат на божествената подкрепа, отколкото на обучението, предлагано във висшите учебни заведения, когато проповядват вашите учения”. Той изразява желанието да разбере действията на Духа, като пита дали Светият Дух може да бъде даван на хората “в тази епоха на света”. Ако хората могат да получат Светия Дух, пита той, “дали Бог винаги го дава чрез действията на трето лице?”¹³ Казано иначе, той иска да знае дали свещеническата власт е необходима за получаване на Светия Дух.

Лоренцо високо цени приятелствата и обучението, които придобива във колежа Оберлин, но чувства все по-малко удовлетворение от религиозното обучение там. Накрая си тръгва от колежа и приема поканата на своята сестра да изучава иврит в Къртланд. Той казва, че посещава класа по иврит само за да се подготви да бъде приет в колеж в източните САЩ¹⁴. При все това Илайза отбелязва, че редом с обучението по иврит, “умът му почерпи и сърцето му се насити с живата вяра на вечното Евангелие”¹⁵. Скоро открива и отговори на въпросите, които задава в Оберлин, и през юни 1836 г. той е кръстен от старейшина Джон Бойнтън, един от първоначалните членове на Кворума на дванадесетте апостоли в тази диспенсация. Той също така е потвърден за член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Около две седмици по-късно един приятел го пита, “Братко Сноу, приел ли си Светия Дух, откакто бе кръстен?” Той си спомня, “Този въпрос ме направо ме смая. Факт бе, че макар да бях получил всички нужни обреди, аз не бях получил онова, което очаквах” – имайки предвид, че макар да бил потвърден, той не получил специално проявление на Светия Дух. “Почувствах се неудовлетворен”, казва той, “не от това, което бях направил, а от себе си. С това чувство една вечер отидох на мястото, където имах навика да се моля на Господ”. Той коленичи в молитва и незабавно получава отговор на своята молитва. “Това събитие няма да бъде изтрито от паметта ми, докато тя съществува”, казва той по-късно. “... Придобих съвършено знание, че Бог съществува, че Исус, Който умрял на Голгота, е Негов Син, и че Пророкът Джозеф е получил властта, която твърди че има. Езикът не може да опише удовлетворението от това проявление и неговата слава! Върнах се в квартирата си. Вече можех да свидетелствам на целия свят с категоричното знание, че Евангелието на Сина Божий е било възстановено и че Джозеф Смит е Пророк Божий, упълномощен да говори от Негово име”¹⁶.

Укрепен от това преживяване, Лоренцо подготвя себе си да бъде мисионер. Както казва сестра му Илайза, неговото обръщане във вярата води до промяна в амбициите му и “разкрива един изцяло нов свят пред него”. Тя отбелязва, “Вместо земни военни почести, той възлезе на бойното поле редом с небесното войнство”¹⁷.

Посрещане на трудностите на пълновременната мисия

Лоренцо Сноу започва своята мисионерска служба в щат Охайо през пролетта на 1837 г. Подобно на решението му да се присъедини към Църквата, неговото решение да отслужи пълновременна мисия го кара да промени мнението и плановете си. Той пише в дневника си, “През 1837 г. (аз) изцяло се отказах от всички мои любими идеи”¹⁸. Той се отказва от плановете си да придобие “класическо образование” в университет в източните САЩ¹⁹. Също така се съгласява да пътува без кесия и без торба – казано иначе, да тръгне без пари, разчитайки на

Старейшина Лоренцо Сноу

добрината на хората при осигуряването на храна и подслон. Това се оказва особено трудно за него, защото в младостта си винаги е смятал да важно да се грижи за себе си, използвайки пари, спечелени с негова помощ на семейната ферма. Той казва: “Не бях свикнал да завися от когото и да било за храна или подслон. Ако трябваше да пропътувам каквото и да било разстояние, баща ми се погрижваше да тръгна с повече от достатъчно пари, с които да покрия разходите си. И така, да отида и да моля за нещо за ядене и за място, където да положа главата си, бе изпитание за мен, защото бе така различно от начина, по който бях отгледан”²⁰. Той е “решен да направи това”, но само защото е получил “категорично знание, че Бог изисква това”²¹.

Някои от чичовците, лелите, братовчедите и приятелите на старейшина Сноу присъстват на първите събрания, които той провежда като мисионер. Като си спомня първия път, когато

проповядва, той казва: “Тогава бях доста стеснителен ... за мен бе нещо съвсем различно да се изправа и да проповядвам на своите роднини и на съседите, които бяха поканени. Помня как се бях молил почти целия ден преди вечерта, която трябваше да говоря. Усамотих се и помолих Господ да ми даде нещо, която да кажа. По-късно моята леля ми каза, че трепнала, когато ме видяла да се изправам да говоря, но съм отворил устата си, без да помня какво съм казал; но леля ми каза, че съм говорил добре в продължение на около четиридесет и пет минути”²². Той си спомня с благодарност: “Аз вярвах и чувствах увереността, че Духът на вдъхновение щеше да ме води и да ми дава красноречие. Чрез молитва и пост бях поискал това—бях се смирил пред Господ, призовавайки Го в силна молитва да ми даде силата и вдъхновението на светото свещеничество; и когато застанах пред събралите се, макар да не знаех и дума от това, което щях да кажа, в момента, в който си отворих устата, Светият Дух се спусна силно върху мен, като изпълни разума ми със светлина и ми предаде идеи и езика, чрез който те да бъдат изразени”²³. Когато си тръгва от този район, той вече е кръстил и потвърдил един чичо, една леля, няколко братовчеди и приятели²⁴.

Споделил Евангелието със своите роднини и приятели, старейшина Сноу продължава мисионерските си усилия в други градове и поселища, като служи за около една година. Той споделя, “По време на тази мисия пътувах из различни райони на щат Охайо и през това време кръстих много хора, които са останали предани на истината”²⁵.

Съвсем скоро след завръщането си от първата мисия, Лоренцо Сноу чувства желание отново да проповядва Евангелието. “Духът на моето мисионерско призование така силно ме заставяше”, казва той, “че копнеех да се захвана с него”²⁶. Този път той проповядва възстановеното Евангелие в щатите Мисури, Кентъки, Илинойс и отново в Охайо.

Някои хора са враждебно настроени към старейшина Сноу и споделяното от него послание. Той например описва едно преживяване в Кентъки, когато група хора се събират в една къща, за да чуят проповедта му. След проповедта той научава, че някои от присъстващите имат планове да го нападнат веднага

след като си тръгне. Той си спомня как “сред бутането на тълпата” в къщата, един от мъжете “случайно бутна ръката си в един от джобовете на палтото ми, като това го накара да се уплаши”. Усетил нещо твърдо в джоба на старейшина Сноу, той незабавно предупреждава приятелите си, че мисионерът е въоръжен с pistolет. По-късно старейшина Сноу пише, “Това бе достатъчно—кандидат престъпниците изоставиха злите си планове”. С известно изумление старейшина Сноу добавя, “Предполагаемият pistolет, който предизвика тяхната паника и моето избавление, бе моята джобна Библия, ценен дар от моя скъп и обичан патриарх, Джозеф Смит-старши”²⁷.

Други приветстват старейшина Сноу и приемат споделяното от него послание. В едно селище в Мисури той учи пет човека, които се кръщават посред зима. Налага се старейшина Сноу и останалите да изрежат леда в реката, за да може той да изпълни обряда. Въпреки студа, някои от обърнатите “излязоха от водата пляскайки с ръце и възхвалявайки Бога”²⁸.

Първите две мисии на старейшина Сноу се състояват в периода от пролетта на 1837 до месец май 1840 г. Извадки от писмата му описват времето, прекарано в служба на Господ: “Прекарах остатъка на зимата (на 1838–1839 г.) в пътуване и проповядване ... с променлив успех и отношение към мен—понякога бях приет по най-вежливия начин и изслушван с голям интерес, а друг път обиждан най-долно и безочливо; но никога не се отнесоха с мен по-лошо, отколкото с Исус, Когото твърдя, че следвам”²⁹. “Когато си спомням преживяното от мен ... аз се изпълвам с удивление и почуда”³⁰. “Господ беше с мен и аз бях изобилно благославян в изпълнението на моите задължения”³¹.

Мисия в Англия

В началото на май 1840 г. Лоренцо Сноу се присъединява към светиите в Наву, Илинойс, но не остава там за дълго. Той е призван да прекоси Атлантическия океан и да отслужи мисия в Англия, като напуска Наву същия този месец. Преди да тръгне, той отделя време да посети семействата на някои от апостолите, които вече служат в Англия.

Когато посещава семейството на Бригъм Йънг, той вижда как фугите между трупите на тяхната къща не са запълнени, като така членовете на семейството са “изложени на вятъра и бурите”. Сестра Йънг е изморена, защото тъкмо се е върнала от безплодно търсене на изгубената крава на семейството. Въпреки трудните обстоятелства тя казва на старейшина Сноу, “Виждате какви са моите обстоятелства, но му кажете (на моя съпруг) да не се тревожи и в най-малка степен да не се притеснява за мен—желая той да продължи своите усилия, докато бъде почетно освободен”. Трогнат от “бедното и окаяно състояние на сестра Йънг”, старейшина Сноу желае да помогне: “Имах малко пари—недостатъчни да ме отведат и на една десета от разстоянието до Англия, без изгледи да получа повече, и в навечерието на заминаването. Извадих от джоба си част от оскъдната сума, ... но тя отказа да я приеме; докато силно настоявах да вземе парите, а тя продължаваше да отказва—отчасти нарочно, отчасти случайно, парите бяха изпуснати на пода и попаднаха в цепнатините между хлабавите дъски, което прекрати спора, и казвайки й довиждане, аз я оставих да ги вземе, когато намери за добре”³².

От Илинойс старейшина Сноу пътува до Ню Йорк, където се качва на кораб, с който да прекоси Атлантическия океан. По време на 42-дневното пътуване корабът е връхлетян от три страховити бури. Заобиколен от обхванати от страх пасажери, старейшина Сноу остава спокоен, осланияйки се на Божията защита. Когато корабът акостира в Ливърпул, Англия, сърцето на старейшина Сноу е “изпълнено с най-дълбока благодарност към Този, Който пази и укрепва онези, които е призовал да бъдат служители на спасението и ги е изпратил сред народите по света”³³.

След като служи като мисионер в Англия за около четири месеца, старейшина Сноу получава допълнителна отговорност. Той е назначен да служи като президент на Лондонската конференция, призование, подобно на президента на окръг днес. Той продължава да проповядва Евангелието, като също така ръководи работата на свещеническите ръководители в района, като президентите на клон. Докато служи в това ръководно призование, той често пише на старейшина Парли П. Прат, член на Кворума на дванадесетте апостоли и президент на мисията. Той пише как

мнозина “желаят да научат пътя на спасението”, как залата за неделно събрание е “препълнена” и каква радост е “да се кръщават обърнатите във вярата и да се присъединяват към стадото на нашия Господ и Спасител Исус Христос”. Подходящ с ентузиазъм и оптимизъм към работата, той казва, “Макар да е заобиколен от повсеместно нечестие от всякакъв вид, Сион изгрява и съм сигурен, че не след дълго ще се превърне в светлина за този град”³⁴.

Лондонската конференция се разраства значително под ръководството на старейшина Сноу. Макар старейшина Сноу да се радва на този успех, той също така полага върховни усилия в отговорностите си като ръководител. В писмо до старейшина Хибър Ч. Кимбъл от Кворума на дванадесетте апостоли той отбелязва, че тези трудности да го накарали да действа “по начин, различен от който да било друг, който съм предприемал в миналото”³⁵. Той казва на старейшина Кимбъл: “Вие и старейшина Уилфърд Уудръф казахте, че ще придобия много ценен опит, което вече стана. ... Откакто пристигнах тук, непрекъснато възникват разни проблеми сред светиите. Веднага след решаването на един от тях възниква следващия”. Той споделя една истина, която бързо научава в своите нови отговорности: “Нямаше да мога да преодоля тези трудности, (ако) Бог не ми беше помагал в такава голяма степен”³⁶. Той дава израз на подобни чувства в едно писмо до Джордж А. Смит от Кворума на Дванадесетте: “Малкото, което успях да свърша, не бе свършено от мен, а от Бог. Нещото, което напълно научих от опита си в увеличаването на моето призвание като учител в Израил, е следното - самостоятелно нищо не знам и нищо не мога. Също така ясно осъзнавам, че никой светия не може да просперира, освен ако не се подчинява на съвета на онези, които са поставени да председателстват над Църквата. Уверен съм, че когато съблюдавам Неговите закони, Господ Бог ще ме поддържа и подкрепя в моята служба. ... Когато смирено крача пред Него, Той ще ми дава сила да съветвам в праведност и в духа на откровение”³⁷.

Освен че проповядва Евангелието и служи като президент на Лондонската конференция, старейшина Сноу пише една брошура, която да помага на мисионерите да обясняват възстановеното Евангелие. Тази брошура, озаглавена *Единственият*

Мнозина ранни светии емигрират от Европа, за да се присъединят към светиите в САЩ.

път към спасение, по-късно се превежда на няколко езика и се използва до края на 19 век.

Старейшина Сноу служи в Англия до януари 1843 г. Преди да си тръгне, той изпълнява задача, дадена му от президент Бригъм Йънг. Единственото място, където той споменава за изгъланението на тази задача, е страничното поле на страница в своя дневник: “Предадох два екземпляра на Книгата на Мормон на кралица Виктория и принц Албърт по искане на президент Б. Йънг”³⁸.

Когато старейшина Сноу напуска Англия, той повежда група англичани светии от последните дни, имащи за цел да емигрират в Наву. Той пише в дневника си: “Отговарям за група, наброяваща двеста и петдесет човека, много от които са мои близки приятели, приети в завета вследствие на моята служба. Обкръжението ми при повторното прекосяване на океана, заобиколен от приятели, е доста завидно, в сравнение със самотното ми състояние две години и половина по-рано”³⁹. Преживяванията на старейшина

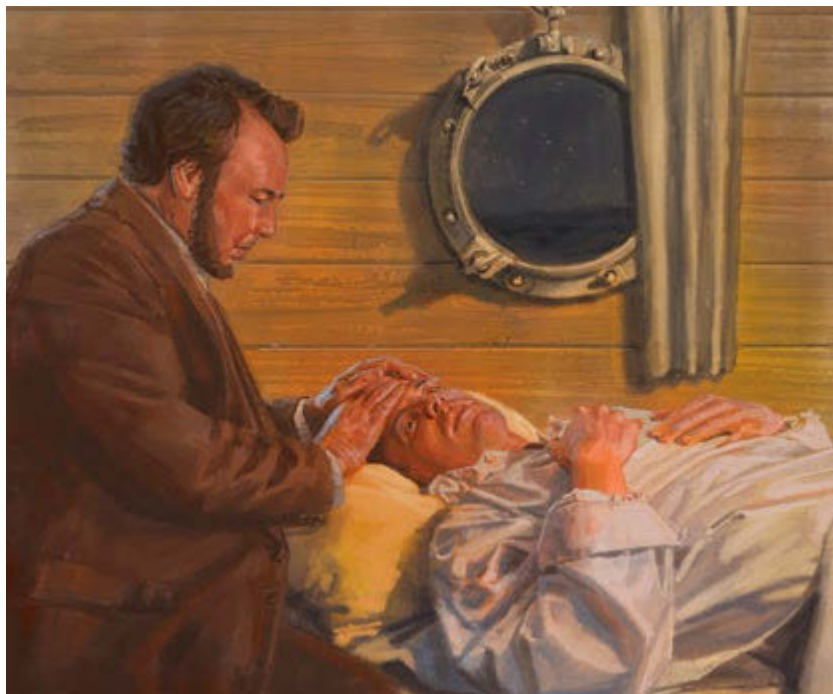
Сноу на кораба *Суонтън* показват неговите ръководни умения и вярата му в Бог. Следният разказ е взет от неговия дневник:

“Събрах (светиите) заедно и по взаимно съгласие ги разделих на групи и подгрупи, назначавайки подходящи служители за всяка група, като установих и правилата за ръководството на всички ни. Открих, че сред нас има няколко висши свещеника и около тридесет старейшина, и познавайки естественото предразположение на повечето старейшини да вършат нещо, за да се отличат малко, като ако това нещо не бъде свършено по един начин, то ще бъде свършено по друг, затова сметнах за по-сигурно сам да определя начина им на действие; затова назначих възможно най-много хора да вършат някаква работа и дадох на всички съответната им отговорност. Всяка вечер всички се събирахме за молитва. Два пъти седмично чувахме проповед, а в неделя се събирахме да вземем от причастието.

Нашият капитан, чието приятелство желях да спечеля, изглеждаше много хладен и резервиран. ... Лесно можех да забележа, че хранеше предразсъдъци към нас. Бяхме плавали около две седмици, през които не се случи нищо различно от обикновено случващото се в открито море, когато ни се представиха следните събития.

Бордовият стюард, един млад германец, го сполетя беда, която застрашаваше да отнеме живота му. Тъй като беше много морален, спокоен и въздържан млад човек, плавал с капитана на редица пътувания, той бе успял да спечели топлите чувства на капитана и екипажа; светиите също доста се бяха привързали към него. Затова идеята за приближаваща му смърт ... създаде силно усещане за тъга и печал из целия кораб.

Той кървеше от устата и беше подложен на силни спазми и схващания. Накрая, след като без резултат бяха опитани различни лекове, всички надежди за живота му бяха изоставени. Капитанът поиска от всички моряци да отидат и един по един да се сбогуват с него преди да се оттеглят за сън, което съответно бе направено без никакви надежди той да бъде жив на следващата сутрин. От много очи бяха потекли сълзи, след като хората се завръщаха от каютата.

На кораба Суонтън един тежко ранен мъж е изцелен веднага след благословия на старейшина Лоренцо Сноу.

Сестра Мартин (една жена светия от последните дни на кораба), седнала край леглото му, му изразила желанието аз да бъда извикан и да му дам благословия, като така той можел да оздравее. Той радостно се съгласил това да стане. Аз бях заспал, когато ми съобщиха за това, като часът бе около полунощ. Станах незабавно и тръгнах към неговата каюта, (като) по пътя срещнах помощник капитана, който тъкмо се бе видял с него. Веднага след като се разминахме, той се срещна с един брат на име Стейнс, който сподели с него, че г-н Сноу щял да положи ръце на домакина. “Но”, отвърна той (с тъга в гласа), “това няма да помогне; свършено е с горкия човечец”. “Не”, каза старейшина Стейнс, “Господ може да го изцели чрез полагане на ръце”. “... Така ли мислиш?”, отвърнал чистосърдечно морякът.

Като продължих нататък, на врата на каютата срещнах капитана, който изглежда беше плакал. “Радвам се, че дойдохте, г-н Сноу”, каза той, “макар да няма смисъл, защото скоро стюардът

ще си отиде”. Влязох в стаята и седнах до леглото. Дишането му беше много плитко и той изглежда умираше. Не можеше да говори отчетливо, но показа своето желание да му дам благословия. Разбрах, че той има съпруга и две деца в Хамбург, Германия, които разчитаха на него за издръжката си. Той изглежда много се тревожеше за тях.

Положих ръце на главата му и веднага след като приключих с благословията, той се изправи да седне, плесна с ръце и възхвали Господ за своето изцеление; много скоро след това той стана от леглото, излезе от каютата и тръгна по палубата.

На сутринта всички бяха учудени да видят стюарда жив и удивено го наблюдаваха как върши обичайната си работа. Всички моряци счетоха това за чудо; светиите знаеха че е така, възрадваха се и възхваляха Господ; капитанът силно вярваше в това и чувстваше дълбока благодарност, като оттогава насетне сърцето му бе преизпълнено с добри чувства към нас. Той изпълни и удовлетвори всички наши желания и нужди, които можеше да изпълни и удовлетвори, като непрекъснато се грижеше за нашето удобство; присъстваше на всички наши събрания, купуваше и четеше нашите книги. Помощник-капитаните направиха същото и когато се разделихме в Ню Орлиънс (Луизиана), обещаха, че ще се кръстят. Около година по-късно получих писмо от първия помощник-капитан, което ме информира, че ... те бяха изпълнили обещанието си. Капитанът също изрази желанието си да приеме Евангелието в някой бъдещ момент и да заживее със светиите. Стюардът беше кръстен, когато пристигнахме в Ню Орлиънс, и при нашата раздяла той ми подари една Библия, която още е у мен”⁴⁰.

Старейшина Сноу пише: “Някои от моряците плакаха, когато се сбогувахме със *Суонтън*. Всъщност всички ние чувствахме голяма тържественост”⁴¹. В Ню Орлиънс старейшина Сноу и пътуващите с него светии се качват на ферибот, плаващ по течението на река Мисисипи. Пристигат в Наву на 12 април 1843 г.

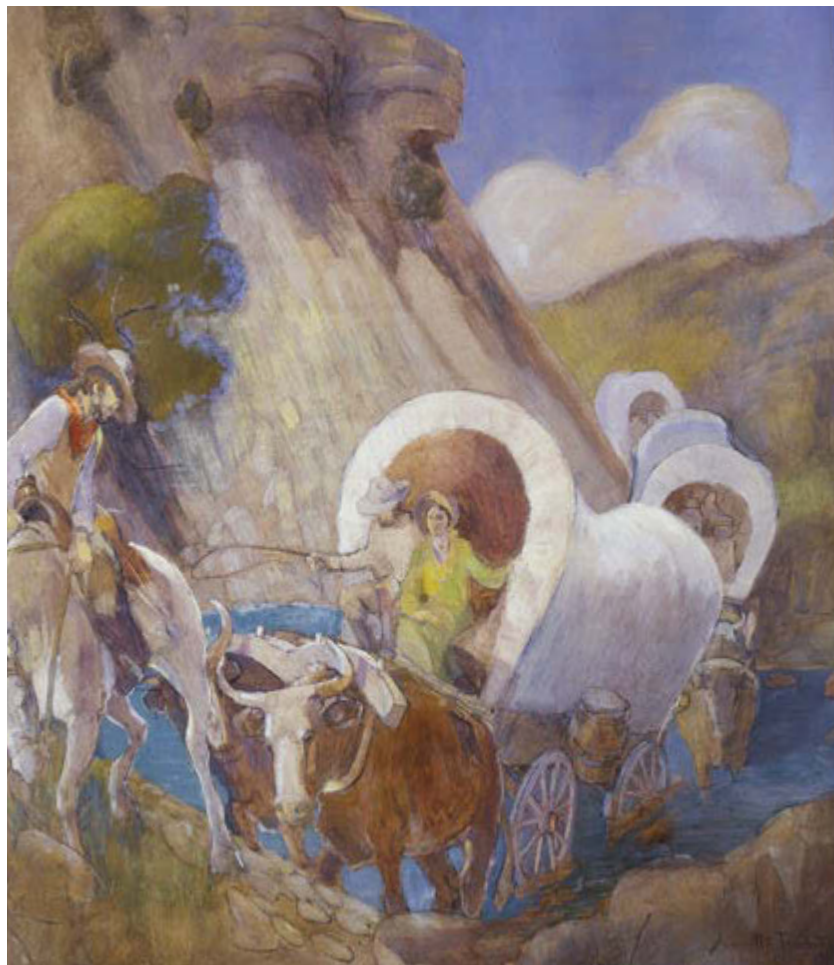
Продължаваща отдаденост на Господното дело

След като служи като мисионер почти седем години, Лоренцо Сноу получава нови възможности за служба. През зимата на 1843-1844 г. настоятелите на едно местно училище му предлагат работа като учител. Той приема предложението, макар да знае, че мнозина от учениците “се гордеят със своя побой над учителите и лошо държание в училище”. Той решава, че начинът да спечели уважението на учениците е да покаже уважение към тях. Неговата сестра Илайза разказва: “Той се отнасяше с момчетата така, сякаш те бяха най-уважаваните джентълмени. ... Той положи специални усилия да им покаже своята заинтересуваност от техния успех” и желанието си “да им помогне в учението. ... По този начин, чрез доброта и убеждение – тяхното доверие беше спечелено и с търпеливи и продължителни усилия безскрупулните хулигани бяха превърнати в почтителни ученици, като доста преди края на учебната година, постигайки забележителен напредък, те станаха усърдни в учението”⁴².

През 1844 г. той получава нова отговорност в Църквата. Назначен е да отпътува за Охайо и да организира кампания за избирането на Джозеф Смит за президент на САЩ. Пророкът е разочарован от начина, по който правителството на САЩ се е отнесло със светиите от последните дни, и пише до тогавашните кандидат-президенти, за да разбере какво е отношението им към Църквата. Неудовлетворен от техните отговори, той решава сам да се кандидатира за президент.

Кворумът на дванадесетте апостоли назначава Лоренцо Сноу да “сформира политическа организация в щат Охайо с цел издигането на Джозеф Смит за кандидат-президент”⁴³. Правейки това, те показват на хората как конституционните права на светиите са били погазени. Лоренцо казва, че “това било много интересно време” за него⁴⁴. Някои хора ожесточено се противопоставят на кандидатурата на Пророка, докато други чувстват, че Джозеф Смит може да поведе страната към успех и просперитет.

“Работейки между тези две крайности”, си спомня Лоренцо Сноу, “напредъкът ми бе изведенъж преустановен от новината

Лоренцо Сноу служи като ръководител на керваните с пионери, които пристигат в долината Солт Лейк през 1848 г.

за убийството на Пророка и неговия брат Хайръм”⁴⁵. Той се завръща в Наву “с натежало сърце”⁴⁶.

Дори след такава трагедия светиите работят усилено за изграждането на царството Божие. Лоренцо по-късно споделя, “Под ръководството на Всемогъщия царството продължи напред”⁴⁷. Те продължават да проповядват Евангелието и да се укрепват едни други, като работят заедно, за да завършат строителството на храма в своя град.

Когато Лоренцо Сноу се връща при светиите в Наву, той е решил да не сключва брак, като вместо това да отдаде живота си в проповядване на Евангелието. По-късно сестра му Илайза отбелязва, “Отдаването на неговото време, таланти и всичко останало на служението бе неговото най-силно желание”. Той чувства, че семейният живот “би ограничил приноса” му в Господното дело⁴⁸.

Възгледите на Лоренцо по отношение на брака и семейството претърпяват промяна през 1843 г., докато той разговаря насаме с Пророка Джозеф Смит по бреговете на река Мисисипи. Пророкът свидетелства за полученото от него откровение по отношение на многобрачието. Той казва на Лоренцо, “Господ ще отвори пътя, за да можеш да приемеш и да се подчиниш на закона на селестиалния брак”⁴⁹. С този съвет Лоренцо започва да осъзнава, че бракът е една от Господните заповеди и има съществена роля в плана на спасение на Небесния Отец.

През 1845 г. Лоренцо Сноу сключва множествен брак, както тогава се правело в Църквата, като се жени за Шарлът Скуайърс и Мери Едълайн Годард. По-късно той е запечатан за още жени. Отдадеността му към неговите съпруги и деца става част от неговата отдаденост на Господното дело.

Светиите продължават да изграждат царството Божие в Наву, като противопоставянето също се усилва. През февруари 1846 г., по време на една студена зима, шайките ги принуждават да изоставят своите домове и храма. Те започват дългото си пътуване към новия си дом.

Събирането на светиите в долината Солт Лейк

Макар Лоренцо Сноу и семейството му да тръгват от Наву с останалите свети, те пристигат в долината Солт Лейк повече от година след първата група пионери. Като повечето от ранните пионери свети от последните дни, те остават за известно време във временни лагери по пътя. Лоренцо и семейството за кратко му живеят в едно поселище в Айова, наречено Гардън Гроув, където построяват хижи от трупи за светиите, които ще ги последват. Оттам те се преместват в друго поселище, наречено Маунт Писга, също в Айова.

В Маунт Писга Лоренцо работи със семейството си и други светии, за да може отново да се погрижи за техните нужди и нуждите на хората, които ще ги последват по време на своето пътуване към долината Солт Лейк. Те изграждат къщи от трупи и дори посадват и отглеждат посеви, надявайки се другите да пожънат реколтата. По време на част от своя престой в Маунт Писга Лоренцо е призован за ръководител на поселището. Докато хората, включително той и членовете на неговото семейство, са тормозени от мъките, болестите и смъртта, той усърдно им помага да намират надежда, да се укрепват взаимно и да останат верни на заповедите Господни⁵⁰.

През пролетта на 1848 г. президент Бригъм Йънг напътства Лоренцо Сноу да тръгне от Маунт Писга и да отиде в долината Солт Лейк. На Лоренцо отново му е дадена голяма отговорност, този път като ръководител на пътуващите кервани пионери. Керваните пристигат в долината Солт Лейк през септември 1848 г.

Служба като член на Кворума на Дванадесетте

На 12 февруари 1849 г. Лоренцо Сноу получава покана да присъства на събрание на Кворума на дванадесетте апостоли. Той незабавно оставя заниманието си и отива на събранието, което вече е започнало. Докато пътува, той се пита за причината, поради която е извикан от Кворума на Дванадесетте. Той е озадачен – да не би да е бил обвинен в някоя простъпка? Знаейки, че е бил верен в своите задължения, той отхвърля това притеснение. Но не успява да си представи какво го очаква. Когато пристига, с изненада разбира, че е бил призован да служи като член на кворума. На същото това събрание, той и трима други - старейшина Чарлз С. Рич, старейшина Франклин Д. Ричардз и старейшина Ирастъс Сноу, далечен братовчед, са ръкоположени за апостоли⁵¹.

Ръкополагането на Лоренцо Сноу в апостолството определя целия му живот след това. Неговото призование като един от “специалните свидетели за името Христово” (У. и З. 107:23) влияе на всички негови действия. По-късно той дава израз на своите чувства по отношение на отделните отговорности на един апостол:

“Първо, чрез откровение от Бог, апостолът трябва да разполага с божественото знание, че Исус е жив - че Той е Сина на живия Бог.

Второ, той трябва да е упълномощен от Бог да обещава Светия Дух, един божествен принцип, разкриващ Божиите неща, показващ Неговата воля и цели, водещ към цялата истина, откриващ идните неща, така както е казано от Спасителя.

Трето, той е упълномощен чрез силата Божия да отслужва светите обреди на Евангелието, които за всеки отделен човек се потвърждават чрез божествено свидетелство. Хиляди хора, сега обитаващи тези планински долини, които са приели тези обреди чрез моето служение, са живи свидетели за истинността на това твърдение”⁵².

Освен индивидуалната отговорност на своето призвание старейшина Сноу описва и същността на това да бъдеш член на Кворума на Дванадесетте: “Ние, Дванадесетте, сме решени да оставим настрана всяко нещо, което би ни отклонило от пътеката на нашия дълг, така че да бъдем едно, също като (Първото) Президентство, и да бъдем обвързани в единство от принципа на любовта, който обвързва Сина Божий с Отца”⁵³.

С това разбиране за своето лично призвание и мисията на Кворума на Дванадесетте, старейшина Лоренцо Сноу посвещава живота си за израждането на царството Божие на земята. Той откликва на призованието да служи по множество начини и на много различни места.

Мисията в Италия

На общата конференция през октомври 1849 г. старейшина Сноу е призован да организира мисия в Италия. Макар да не е запознат със страната и различните култури и езици в нея, той не се поколебава да приеме призованието. По-малко от две седмици след конференцията той е готов да замине, направил всичко възможно да подsigури нужното за своите съпруги и деца по време на отсъствието му.

Докато той и останалите мисионери пътуват към източните САЩ, където ще се качат на кораб, с който да прекосят

Атлантическия океан, неговите мисли са насочени както към неговото семейство, така и към хората, на които скоро ще служи. В писмо до сестра си Илайза той пише: “Множество противоречиви чувства бушуваха в мен. ... Все повече се отдалечавахме от този силен магнит–ДОМА! Но също така разбирахме, че нашето дело е да отнесем светлина на хората, които стоят в тъмнина, в долината на мрачната сянка, и сърцата ни бяха изпълвани с любов, а сълзите ни секваха”⁵⁴.

Старейшина Сноу и неговите колеги пристигат в Генуа, Италия, през юли 1850 г. Те бързо осъзнават, че Господното дело ще напредва бавно. Старейшина Сноу пише: “Сам и непознат за хората се намирам в този огромен град, на разстояние тринадесет хиляди километра от моето семейство, заобиколен от хора, чиито маниери и особености за непознати за мен. Дошъл съм да просветля умовете им, да ги упътя в принципите на праведността; но не виждам да има средства да постигна тази своя цел. Няма светлина в дъното на тунела”. Загрижен от “безразсъдството, ... нечестиято, пълната заслепеност и суеверието” на хората, на които е призван да служи, той пише: “Моля моя Небесен Отец да бъде милосърден към тези хора. О, Господи, нека те станат обект на Твоето състрадание, за да не погинат всичките. Опрости греховете им и нека ме опознаят, за да опознаят Теб и да осъзнаят, че Ти си ме изпратил, за да установявам Твоето царство. ... Нямах ли избрани сред тези хора, сред които съм бил изпратен? Отведи ме при тях и за Твоето име ще бъде славата чрез Исус, Твоя Син”⁵⁵.

Старейшина Сноу намира тези “избрани” сред група хора, наречени валденци. Валденците обитават една планинска долина в област Пиемонт, намираща се непосредствено на юг от швейцарската граница и източно от границата с Франция. Предците им са били преследвани и гонени от място на място, защото вярвали във властта на древните апостоли и желали да следват по-скоро техните учения, отколкото да се присъединят към съвременните им религии.

В писмо до президент Бригъм Йънг старейшина Сноу пише, че валденците са страдали през векове на “тъмнина и жестокости” и “са устояли непоколебими, подобно на скала, върхлитана от водите на буйния океан”. Но точно преди мисионерите светии

от последните дни да пристигнат в Италия, валденсите започват да живеят в “период на истинско спокойствие” и изглежда са се радвали на по-големи религиозни свободи от останалите хора в Италия. “Така”, посочва той, “пътят е бил открит наскоро преди решението за откриването на мисията, като никой друг район на Италия не се ръководи от такива благоприятни закони”.

Желаейки да научи повече за тези хора, старейшина Сноу отива в една библиотека, за да открие книга за тях. Той разказва: “Библиотекарят, с когото говорих, ме информира, че разполага с подходяща книга, но тя наскоро е била дадена за ползване. Той тъкмо каза това, когато една госпожа влезе с книгата в ръка. “А”, каза той, “какво удивително съвпадение, този господин току-що поиска тази книга”. Скоро след това бях убеден, че тези хора бяха достойни да чуят първото проповядване на Евангелието в Италия”⁵⁶.

Старейшина Сноу и неговите колеги имат силното желание да започнат да проповядват Евангелието в област Пиемонт, но смятат, че следва да направят това внимателно, като култивират приятелства и покажат на хората, че могат да им се доверят. Когато чувстват, че са установили добри взаимоотношения с хората, те се изкачват на близката планина, пеят във “възхвала на Бога в небесата” и отправят молитва, освещавайки италианската земя за мисионерска работа. Те също така изразяват своята лична отдаденост на делото и старейшина Сноу отслужва свещенически благословии на своите колеги, за да има помощ в техните отговорности. Вдъхновен от случилото се на планината, старейшина Сноу назовава мястото Маунт Бригъм⁵⁷.

След това събитие минават почти два месеца, преди някой да изрази желанието да се присъедини към Църквата. На 27 ктомври 1850 г. мисионерите се възрадваат най-накрая да видят първото кръщение и потвърждаване в Италия⁵⁸. Старейшина Сноу по-късно споделя: “Работата тук е бавна и еднообразна. ... Но все пак установяването на Църквата е започнало. Дървото е посадено и корените му проникват в почвата”⁵⁹.

Една нощ старейшина Сноу сънува сън, който му помага да разбере естеството на неговата мисия в Италия. В този сън той е излязъл да лови риба със своите приятели. “Навсякъде

около нас на голямо разстояние с радост забелязахме големи и красиви риби на повърхността на водата”, казва той. “Видяхме как много хора хвърляха своите мрежи и въдици, но изглежда стояха на едно място; ние, обаче, бяхме в непрестанно движение. Докато минавахме покрай един от тях, видях, че една риба се бе хванала на моята въдица, и помислих, че щях да разстроя чувствата на този човек, защото я бях хванал под носа му; въпреки това продължихме напред и достигнахме брега. Издърпах въдицата и бях доста изненадан и огорчен от дребния размер на моя улов. Сметнах за много странно, че сред толкова много чудесни и по-внушителни риби, моят улов бе така малък. Но всички мои разочарования изчезнаха, когато открих, че качествата ѝ бяха наистина необикновени”⁶⁰.

Сънят на старейшина Сноу се оказва пророчески. Под негово ръководство в Италия не се кръщават голям брой обърнати във вярата и, както отбелязва един друг мисионер, приелите Евангелието не са “сред богатите и благородните”⁶¹. При все това старейшина Сноу и неговите колеги стават оръдия в Божиите ръце в довеждането на добри и изпълнени с вяра хора в царството Божие–хора, които дават израз на своята благодарност, че са “започнали да вървят по пътеката на новия и вечен живот”⁶². Също така, в резултат на ръководството на старейшина Сноу е преведена Книгата на Мормон на италиански.

Почти век и половина по-късно, един друг апостол, старейшина Джеймс Е. Фауст, говори за мъжете и жените, които се присъединяват към Църквата в резултат на усилията на старейшина Сноу и неговите колеги: “Някои от тях са в първите кервани с ръчни колички, които навлизат в долината Солт Лейк. ... Мнозина от техните наследници се трудят в лозето на наново възстановената Църква и днес дават изключителен принос в световната Църква, вярвайки, подобно на своите предци, че апостолите държат ключовете, които никога няма да ръждясат ”⁶³.

Установяване на Църквата

По-късно старейшина Сноу служи на други мисии, увеличавайки своето призвание в Кворума на Дванадесетте “под ръководството на (Първото) Президентство на Църквата ... за

*Ботуши, обувки, сбруи и шапки са изработвани
в тази сграда в Бригъм Сити, Юта.*

да изгражда Църквата и да урежда всички дела на същата, сред всички народи” (У. и З. 107:33).

През 1853 г. президент Бригъм Йънг призовава Лоренцо Сноу да поведе група семейства в едно поселище в един северен окръг на Юта, наречен Бокс Елдър. Съществуващото поселище е малко, неорганизирано и с намаляващо население. Старейшина Сноу бързо се захваща за работа, като организира хората според принципите на закона за посвещаването, преподавани от Пророка Джозеф Смит. Заселниците създават един процъфтяващ град, който старейшина Сноу нарича Бригъм Сити в чест на президент Йънг. Работейки заедно и укрепвайки се взаимно, гражданите изграждат образователна система, фабрики, напоителна система, търговска организация и дори театрално общество. Макар да не живеят според пълнотата на закона за посвещаването, те са ръководени от неговите принципи и показват какво може да постигне една общност с помощта на сътрудничеството и усилената работа. “В Бригъм Сити нямаше безделници”, пише дъщерята на президент Сноу на име Лесли. “Цареше период на всеобща активност и просперитет, който

вероятно не можеше да се сравни с постигнатото в никое друго поселище в щата”⁶⁴.

Старейшина Сноу и семейството му живеят в Бригъм Сити в продължение на много години. Той председателства над светиите там, като от време на време служи на кратки мисии по други места. През 1864 г. отсъства за около три месеца, отслужвайки кратка мисия на Хавайските острови. Той заминава със старейшина Езра Т. Бенсън, също член на Кворума на Дванадесетте, и старейшини Джозеф Ф. Смит, Алма Смит и Уилям У. Клъф⁶⁵. През 1872–1873 г. старейшина Сноу, редом с други, придружава президент Джордж А. Смит, първи съветник в Първото Президентство, на 9-месечна обиколка през райони на Европа и Средния Изток, включително посещение на Светата земя. Те заминават по искане на президент Бригъм Йънг, който се надява тяхното праведно влияние да помогне на хората в тези страни да приемат възстановеното Евангелие⁶⁶. През 1885 г. старейшина Сноу е призован да посети няколко групи американски индианци в северозападните САЩ и Уайоминг. Започвайки през август и приключвайки през октомври, той установява мисии там и организира църковни ръководители, които да помагат на кръстените и потвърдените.

Храмова работа

Президент Хибър Дж. Грант, седмия президент на Църквата, отбелязва, че президент Лоренцо Сноу “отдава години от живота си на храмовата служба”⁶⁷. Тази обич към работата в храма започва на младини, по време на неговото обръщане във вярата, и се задълбочава по време на неговата служба като апостол. Той посещава събранията в храма Къртланд скоро след своето кръщение и потвърждаване. По-късно ентузиазизирано приема призованието да събира дарения за строежа на храма Наву. Когато храмът Наву е построен, той служи там като храмов служител, помагайки на светиите да приемат обредите на надарването и запечатването преди да потеглят на запад. Неговите отговорности в храма продължават и се разширяват с призованието му на апостол. Той говори на освещаването на храма Логан Юта. След като президент Уилфърд Уудръф освещава храма Манти Юта, президент Сноу прочита освещаващата молитва на службите през следващите няколко дни. Когато последният

камък е поставен на най-високия шпил на храма Солт Лейк, той повежда множеството във вика “осанна”. След освещаването на храма Солт Лейк той служи като първият негов президент.

На осемдесетият рожден ден на президент Сноу местен вестник помества следните думи: “В заключителната част на живота си, (той е) все още дейно зает във великата кауза, на която е отдал младите си години; той продължава работата си в светите помещения на храма; това са славни усилия, на които той и неговите сътрудници са се отдали—усилия така важни за този угнетяван от греха и смъртта свят”⁶⁸.

Служба на отделни хора

Докато президент Сноу пътува от място на място, проповядвайки на големи групи хора, той отделя време да служи на отделни хора и семейства. Например, през март 1891 г., когато служи като президент на Кворума на Дванадесетте, той говори на конференция в Бригъм Сити. Докато той говори, на амвона е поставена една бележка. Един очевидец казва, “той спря да говори, прочете бележката и обясни на светиите, че това е призив да посети хора, сполетени от голяма печал”. Той моли да бъде извинен и слиза от амвона.

Бележката е от жител на Бригъм Сити на име Джейкб Дженсън. Тя гласи, че дъщерята на Джейкб Ела е починала през деня след продължителен пристъп на скарлатина. Брат Дженсън пише бележката просто за да информира президент Сноу за смъртта и да го помоли да организира погребението. Но президент Сноу пожелава незабавно да посети семейството, дори когато за това е нужно да прекрати своята реч и да си тръгне от събрание, на което председателства. Преди президент Сноу да си тръгне от събранието, той кани Рюдгер Клосън, който тогава служи като президент на кол Бокс Елдър, да го придружи.

Джейкб Дженсън описва какво се случва, когато президент Сноу и президент Клосън пристигат в неговия дом:

“След като постояха до леглото на Ела една-две минути, президент Сноу попита дали разполагаме с осветено масло. Бях много изненадан, но потвърдих и му го донесох. Той подаде

Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли през 1898 г. Горен ред, отляво надясно: Антън Х. Лънд, Джон У. Тейлър, Джон Хенри Смит, Хибър Дж. Грант, Бригъм Йънг-младши, Джордж Тисдейл, Рюдгер Клосън, Маринър У. Мерил. Среден ред: Франсис М. Лаймън, Джордж К. Канън, Лоренцо Сноу, Джозеф Ф. Смит, Франклин Д. Ричардз. Долен ред: Матиас Ф. Коули, Ейбрахам О. Уудръф.

шишето с масло на брат Клосън и го помоли да помаже Ела. След това (президент Сноу) запечата помазването.

По време на благословията бях особено впечатлен от някои изречени от него слова и все още добре ги помня. Той каза: “Скъпа Ела, заповядам ти, в името на Господ Исус Христос, да се върнеш и да живееш, твоята мисия не е приключила. Ти ще живееш и ще изпълниш велика мисия”.

Той каза, че тя ще живее, за да отгледа голямо семейство и да бъде утеха за своите родители и приятели. Добре помня тези думи. ...

... След като президент Сноу приключи с благословията, той се обърна към съпругата ми и мен и каза: “Не жалеете и не скърбете повече. Всичко ще се оправи. Брат Клосън и аз сме заети и трябва да си тръгнем, но просто бъдете търпеливи и почакайте, не скърбете, защото всичко ще се оправи”. ...

Ела остана в това състояние повече от час, след като президент Сноу ѝ даде благословия, тоест повече от три часа, след като умря. Ние, нейната майка и аз, бяхме седнали край леглото ѝ, когато изведнъж тя отвори очи. Огледа стаята, видя ни седнали, но продължи да търси някой друг, като първото казано от нея нещо беше: “Къде е той? Къде е той?” Ние попитахме, “Кой? Къде е кой?” “Че как, брат Сноу”, отвърна тя. “Той ме извика обратно”⁶⁹.

Когато Ела била в света на духовете, тя чувства такъв мир и щастие, че не желаела да се върне. Но се подчинява на гласа на президент Сноу. От онзи ден тя утешава роднини и приятели, като им помага да разберат, че не трябва да скърбят за своите обични хора, когато те умрат⁷⁰. По-късно тя се жени, има осем деца и служи вярно в своите църковни призвания⁷¹.

Ръководство на Църквата като Господния пророк, гледач и откровител

На 2 септември 1898 г. президент Уилфърд Уудръф почива, след като служи като президент на Църквата повече от девет години. Президент Лоренцо Сноу, тогава служещ като президент на Кворума на дванадесетте апостоли, се намира в Бригъм Сити, когато научава новината. Възможно най-бързо той се качва на влака за Солт Лейк Сити, знаейки, че отговорността за ръководството на Църквата вече се пада на Кворума на Дванадесетте.

Чувствайки се неподготвен, но имащ желанието да следва Господната воля, президент Сноу отива в храма Солт Лейк и се моли. В отговор на неговата молитва, той е посетен от Самия Господ. Президент Сноу по-късно свидетелства, че “лично ... е видял Спасителя ... в храма, и е говорил с Него лице в лице”. Господ му казва веднага да реорганизира Първото Президентство, а не да чака, както е правено след смъртта на предишните президенти на Църквата⁷². Президент Сноу е подкрепен от Кворума на Дванадесетте като президент на Църквата на 13 септември 1898 г., след което започва да служи като президент. Той е подкрепен от членовете на Църквата на 9 октомври и е отделен като пети президент на Църквата на 10 октомври.

Чрез примера на президент Сноу и чрез получените от него откровения светиите от последните дни го опознават като техен пророк. Принадлежащите към други вероизповедания също започват да го уважават като истински Божий човек.

Взаимоотношения със светиите от последните дни

Като президент на Църквата, президент Сноу често председателства на колови конференции. Срещайки се със светиите, той дава израз на своята обич и уважение към тях. Неговите слова и действия показват, че макар да съзнава светостта на своето призвание, той не поставя себе си над хората, на които служи.

На една колова конференция президент Сноу посещава една специална сесия за децата в кола. Те са поканени да се подредят на опашка, за да могат едно по едно да дойдат при пророка и да се ръкуват с него. Преди да направят това, той се изправя и казва: “Когато се ръкувам с вас, желая да ме погледнете в лицето, така че винаги да ме помните. Аз не съм по-добър човек от мнозина други, но Господ ми е дал големи отговорности. Откакто Господ ми се показва така явно, съм се стремил да изпънявам всяко дадено ми задължение. Поради висотата на моята служба желая да ме запомните, да запомните, че сте стиснали ръката на президента на Църквата на Исус Христос. Надявам се да не забравяте да се молите за мен и моите съветници, президенти Канън и Смит, както и за апостолите”⁷³.

Синът на президент Сноу Лирой споделя следната случка на колова конференция в Ричфийлд, Юта. “Президент Лоренцо Сноу и Франсис М. Лаймън (от Кворума на Дванадесетте) присъстваха на конференция на кол в Ричфийлд. След откриващия химн президентът на кол попита брат Лаймън кого да покани за откриваща молитва. Брат Лаймън каза: “Президент Сноу”, имайки предвид, да попита президент Сноу кой да каже молитвата. Вместо това, обаче, президентът на кол кани президент Сноу да каже молитвата. Президент Сноу с радост приема и, преди да започне, споделя своето задоволство от тази молба, като казва, че от дълго време не е имал удоволствието да каже откриваща молитва. Присъстващите казаха, че той отправил прекрасна молитва”⁷⁴.

Взаимоотношения с хора от други вероизповедания

Влиянието на президент Сноу се чувства извън кръга светии от последните дни. Когато хора от други изповедания се срещат с него, те започват да уважават както него, така и представляваната от него Църква. Преподобният У. Д. Корнел, свещеник в друга църква, посещава Солт Лейк и има възможността да прекара известно време с президент Сноу. Той пише:

“Бях отведен в августейшото му присъствие от неговия любезен и опитен секретар, като стиснах ръката на един от най-приветливите и обичливи хора, които съм срещал—човек, който има особената способност веднага да освобождава хората в неговото присъствие от всякакво неудобство—умел в изкуството на разговора, имащ рядък гений, който му дава способността да чувствате едно спокойно приветствие в неговата компания.

Президент Сноу е човек с висока култура, култура на ума, душата и тялото. Езикът му е избран, дипломатичен, приятелски и изтънчен. Маниерите му са израз на образована елегантност. Духът му е кротък като на дете. Представят те на него. Получаваш добри впечатления от него. Разговаряш с него и го харесваш. Общуваш с него за дълго време и го обикваш”. Обръщайки се към своите читатели, които явно са предубедени към Църквата, преподобният Корнел коментира: “Да, все пак той е мормон! Наистина, ако мормонизмът може някога да направи от президент Сноу груб и брутален човек, предстои му много работа. Но ако тази религия е била оформящата сила, която е дала на света човек с толкова кротък дух, така дисциплиниран като него, пожънал такива интелектуални постижения, сигурно е, че в мормонизма в края на краищата има нещо добро”⁷⁵.

Друг свещеник, преподобният Прентис, също описва срещата си с президент Сноу: “Лицето, което дава израз на душата, в която царува Князът на мира, е най-доброто свидетелство за Него. От време на време в един живот, прекаран в изучаване на човешката природа, аз съм откривал такова свидетелство. Такова бе лицето, което видях днес. ... Очаквах да открия интелигентност, великодушие, достойнство, спокойствие и сила по лицето на президента на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; но когато бях представен на президент Лоренцо

Сноу, за момент се изуших. ... Лицето му излъчваше силата на мира; присъствието му - една молитва за мир. Спокойните дълбини на очите му бяха не само “дом на тиха молитва”, а хранилище на духовна сила. Докато той говореше за “потвърденото пророческо слово” и сигурността на дадената му надежда, както и за трайната вяра, която е преодоляла изпитанията и трудностите на един трагичен живот, наблюдавах динамиката на неговите емоции и с очаровано внимание изучавах оттенъците на неговата изразителност, които така явно показваха дълбините на душата му; обзе ме тъй странното чувство, че бях “застанал на свято място”: че този човек не действаше, подтикван от всеобщата мотивация на правилата, интересът или целесъобразността, а бе вдъхновяван от съвсем различни принципи. ... Ако мормонската църква може да даде такива свидетели, тя ще има малка нужда от перото на изкусния писател или красноречието на умелия проповедник”⁷⁶.

Откровение за десятъка

Президент Лоренцо Сноу е може би най-известен с полученото от него откровение за десятъка. През май 1899 г. той чувства подтика да посети Сейнт Джордж, Юта, заедно с други църковни ръководители. Макар да не знае защо е нужно да отидат там, той и неговите братя бързо откликват на този подтик и две седмици по-късно те пристигат в Сейнт Джордж. На 17 май, след като пристигат в Сейнт Джордж, президент Сноу получава откровение, че следва да проповядва за закона за десятъка. На следващия ден той казва следното на светиите: “Словото Господно към вас не е нещо ново; то е просто следното: ДОШЛО Е ВРЕМЕТО ЗА ВСЕКИ СВЕТИЯ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ, КОЙТО ПЛАНИРА ДА БЪДЕ ПОДГОТВЕН ЗА БЪДЕЩЕТО И ДА СТОИ ЗДРАВО СЪПЬПЪЛ НА СОЛИДНА ОСНОВА, ДА ВЪРШИ ВОЛЯТА ГОСПОДНА И ДА ПЛАЩА ДЕСЯТЪКА СИ ИЗЦЯЛО. Това е словото Господно към вас и това ще бъде словото Господно за всяко селище из цялата земя на Сион”⁷⁷.

След като отправя това послание в Сейнт Джордж, президент Сноу и неговите спътници споделят същото из градове на южна Юта и из други общности между Сейнт Джордж и Солт Лейк Сити. Когато се връщат на 27 май, те са провели 24 събрания, на които президент Сноу е произнесъл 26 речи и е стиснал

ръцете на 4 417 деца. Пропътували са 700 километра с влак и 500 километра с впряг⁷⁸. Президент Сноу е развълнуван от това преживяване и има силното желание да продължи да проповядва закона за десятъка из цялата Църква. “Така съм доволен от резултатите от това пътуване”, казва той, “че в близкото бъдеще смятам да обиколя всичките колове на Сион”⁷⁹. Той председателства над редица колови конференции, на които обещава, че подчинението на този закон ще подготви членовете на Църквата да получат материални и духовни благословии⁸⁰. Той също така обещава, че подчинението на закона за десятъка ще даде на Църквата възможността да се освободи от своите дългове⁸¹.

Из цялата Църква членовете откликват на съвета на президент Сноу с подновена отдаденост. През 1904 г. историкът Орсън Ф. Уитни, който по-късно служи като член на Кворума на Дванадесетте, пише: “Последиците от тази стъпка бяха незабавни. Десятъците и даренията започнаха бързо да прииждат в нечувани от години количества, като в много отношения състоянието на Църквата се подобри и перспективите ѝ се проясниха. Президент Сноу и преди това бе спечелил обичта и доверието на членовете, като сега тези добри чувства се увеличиха и задълбочиха”⁸². Президент Хибър Дж. Грант, който служи като член на Кворума на Дванадесетте, когато президент Сноу получава откровението за десятъка, по-късно казва: “Лоренцо Сноу става президент на Църквата на възраст осемдесет и пет години и постигнатото от него през следващите три години от живота му е просто удивително. ... За три кратки години, на възраст, пренебрегвана по оценката на света, този човек, който никога не се е занимавал с финанси, който в продължение на години бе отдал живота си на храмовата работа, взе в ръце финансовите дела на Църквата Христова, съгласно вдъхновението на живия Бог, и за тези три години промени всичко във финансово отношение, от мрака ние възлязохме в светлината”⁸³.

Даване на свидетелство в последните дни на своето служение

На 1 януари 1901 г. президент Сноу присъства на специално събрание в Табернакъла в Солт Лейк, което да посрещне 20 век. Поканени са хора от всички религии. Президент Сноу подготвя

послание за случая, но не може сам да го прочете, защото се е простудил сериозно. След откриващ химн, откриваща молитва и изпълнение на хора на Табернакъла, синът на президент Сноу Лирой става и прочита посланието, озаглавено “Приветствия към света от президент Лоренцо Сноу”⁸⁴. Заключителните думи на посланието дават израз на чувствата на президент Сноу към Господното дело:

“През осемдесет и седмата моя година на земята, чувствам силното желание да благословя човечеството. ... Издигам ръцете си и призовавам небесните благословии над жителите на земята. Нека слънчевите лъчи ви се усмихват. Нека съкровищата на земята и плодовете на почвата изобилно ви се дават за ваше добро. Нека светлината на истината изгони тъмнината от вашите души. Нека праведността се увеличава, а беззаконието да намалява. ... Нека справедливостта триумфира, а покварата бъде премахната. И нека добродетелта, целомъдрието и честта побеждават, докато злото бъде победено, а земята бъде пречистена от нечестието. Нека този призив, гласа на мормоните от планините на Юта, се чуе по целия свят, и нека всички хора осъзнаят, че нашето желание и нашата мисия е да работим за благослов и спасение на цялата човешка раса. ... Нека Бог бъде възславен в предстоящата победа над греха, мъката, окаяността и смъртта. Нека мир бъде над всички ви!”⁸⁵

На 6 октомври 1901 г. президент Лоренцо Сноу се изправя да говори пред светиите по време на заключителната сесия на общата конференция. В продължение на няколко дни е бил доста болен и когато стига до амвона, казва, “Скъпи мои братя и сестри, чудно е за мен, че мога да се обърна към вас през този следобед”. Той споделя кратко послание за ръководенето на Църквата. След това казва последните думи, които членовете на Църквата като цяло ще чуят от него: “Бог да ви благослови. Амин”⁸⁶.

Четири дни по-късно президент Сноу умира от пневмония. След погребална служба в Табернакъла на Солт Лейк, неговото тяло е погребано в гробището на така обичания от него Бригъм Сити.

Бележки

1. Лоренцо Сноу, в Lycurgus A. Wilson, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, 1900 г., стр. v.
2. Лоренцо Сноу, “The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 юли 1901 г., стр. 22.
3. Лоренцо Сноу, в *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, стр. v.
4. Лоренцо Сноу, в *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, стр. v.
5. Вж. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 1–2.
6. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 2.
7. Лоренцо Сноу, Letterbook, 1839–1845 г., Библиотека за църковна история, стр. 18.
8. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 2–3.
9. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 3.
10. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 2, 3.
11. Орсън Ф. Уитни, *History of Utah*, 4 тома, 1892–1904 г., 4:223.
12. Вж. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 4.
13. Лоренцо Сноу, Journal and Letterbook, 1836–1845 г., стр. 57–62.
14. Лоренцо Сноу, Journal and Letterbook, 1836–1845 г., стр. 32.
15. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 6.
16. Лоренцо Сноу, “The Grand Destiny of Man”, стр. 22. За повече подробности относно обръщането във вярата на Лоренцо Сноу, вж. глава 3.
17. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 6.
18. Лоренцо Сноу, Journal and Letterbook, 1836–1845 г., стр. 33.
19. Лоренцо Сноу, Journal and Letterbook, 1836–1845 г., стр. 33; вж. и “The Grand Destiny of Man”, стр. 22.
20. Лоренцо Сноу, “The Grand Destiny of Man”, стр. 22.
21. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 15.
22. Лоренцо Сноу, “The Grand Destiny of Man”, стр. 22.
23. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 16.
24. Вж. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 16, 19.
25. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 19.
26. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 30.
27. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 37–38.
28. Писмо на Лоренцо Сноу за Оливър Сноу, цитирано в писмо на Илайза Р. Сноу за Айзък Стретър, 22 фев. 1839 г., Библиотека за църковна история.
29. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 37.
30. Писмо на Лоренцо Сноу за Оливър Сноу, цитирано в писмо на Илайза Р. Сноу за Айзък Стретър, 22 фев. 1839 г.
31. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 19.
32. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 47.
33. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 50–51. За повече подробности относно пътуването до Англия, вж. глава 14.
34. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 58–59.
35. Писмо на Лоренцо Сноу до Хибър Ч. Кимбъл, 22 окт. 1841 г., в Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846 г., Библиотека за църковна история.
36. Писмо на Лоренцо Сноу до Хибър Ч. Кимбъл, 22 окт. 1841, в Лоренцо Сноу, Letterbook, 1839–1846 г.
37. Писмо на Лоренцо Сноу до Джордж А. Смит, 20 ян. 1842, в Лоренцо Сноу, Letterbook, 1839–1846 г.
38. Лоренцо Сноу, Journal and Letterbook, 1836–1845 г., стр. 45.
39. Лоренцо Сноу, Journal and Letterbook, 1836–1845 г., стр. 65–66.
40. Лоренцо Сноу, Journal and Letterbook, 1836–1845 г., стр. 72–83.
41. Лоренцо Сноу, Journal and Letterbook, 1836–1845 г., стр. 91.
42. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 74–75; вж. и стр. 73.

43. Лоренцо Сноу, *Journal and Letterbook*, 1836–1845 г., стр. 49.
44. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 79.
45. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 79.
46. Лоренцо Сноу, в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 79, 82.
47. Лоренцо Сноу, в “Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 29 авг. 1887 г., стр. 549. За повече коментари на Лоренцо Сноу относно мъченичеството на Джозеф Смит, вж. глава 23.
48. Вж. Илайза Р. Сноу Смит, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 84.
49. Джозеф Смит, цитиран от Лоренцо Сноу в *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 70.
50. За повече подробности относно преживяното в Маунт Писга, вж. глава 7.
51. Вж. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 94–95.
52. Лоренцо Сноу, “Address of Apostle Lorenzo Snow”, *Millennial Star*, 15 фев. 1886 г., стр. 110.
53. Лоренцо Сноу, *Deseret News*, 14 ян. 1857 г., стр. 355.
54. Писмо на Лоренцо Сноу до Илайза Р. Сноу, в *The Italian Mission*, 1851 г., стр. 5.
55. Писмо на Лоренцо Сноу до Франклин Д. Ричардз, в *The Italian Mission*, стр. 8–10.
56. Писмо на Лоренцо Сноу до Бригъм Йънг, в *The Italian Mission*, стр. 10–11.
57. Вж. писмо на Лоренцо Сноу до Бригъм Йънг, в *The Italian Mission*, стр. 15–17.
58. Вж. писмо на Лоренцо Сноу до Бригъм Йънг, в *The Italian Mission*, стр. 17.
59. Писмо на Лоренцо Сноу до Франклин Д. Ричардз, в *The Italian Mission*, стр. 20.
60. Писмо на Лоренцо Сноу до Орсън Хайд, в *The Italian Mission*, стр. 23.
61. Писмо на Джейбъс Уудърд до Лоренцо Сноу, в *The Italian Mission*, стр. 26.
62. Цитирано в писмо на Джейбъс Уудърд до Лоренцо Сноу, в *The Italian Mission*, стр. 26.
63. В Conference Report, окт. 1994 г., стр. 97; или *Ensign*, ноем. 1994 г., стр. 74.
64. Leslie Woodruff Snow, “President Lorenzo Snow, as the Silver Gray of Today Remember Him”, *Young Woman’s Journal*, септ. 1903 г., стр. 391.
65. За повече подробности относно преживяното от старейшина Сноу на Хавайските Острови, вж. глава 4.
66. За повече подробности относно преживяното от старейшина Сноу в Светата Земя, вж. глава 24.
67. Хибър Дж. Грант, в Conference Report, юни 1919 г., стр. 10.
68. *Deseret News*, 3 апр. 1894 г., стр. 4.
69. Джейкъб Дженсън, цитиран в LeRoi C. Snow, “Raised from the Dead”, *Improvement Era*, септ. 1929 г., стр. 884–886.
70. Вж. LeRoi C. Snow, “Raised from the Dead”, стр. 886; LeRoi C. Snow, “Raised from the Dead (Conclusion)”, *Improvement Era*, окт. 1929 г., стр. 975–979.
71. Вж. LeRoi C. Snow, “Raised from the Dead (Conclusion)”, стр. 980.
72. Вж. LeRoi C. Snow, “An Experience of My Father’s”, *Improvement Era*, септ. 1933 г., стр. 677; вж. и кореспонденция между старейшина Джон А. Уидсоу и Ноа С. Понд, съпруг на Алис Армеда Сноу Йънг Понд, 30 окт. 1945 г. и 12 ноем. 1946 г., Библиотека за църковна история. Президент Бригъм Йънг чака повече от три години след мъченичеството на Пророка Джозеф Смит, преди да реорганизира Първото Президентство; президент Джон Тейлър чака повече от три години след смъртта на президент Йънг; президент Уудърф чака почти две години след смъртта на президент Тейлър. За повече подробности относно божественото проявление, което президент Сноу получава в храма, вж. глава 20.
73. Лоренцо Сноу, в “President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 7 авг. 1899 г., стр. 1.
74. Biographical Notes on Lorenzo Snow, съст. LeRoi C. Snow, Библиотека за църковна история, стр. 2.
75. W. D. Cornell, цитирано в “Mormonism in Salt Lake”, *Millennial Star*, 14 септ. 1899 г., стр. 579.
76. Reverend Prentis, цитирано в Neph Anderson, “Life and Character Sketch of

- Lorenzo Snow”, *Improvement Era*, юни 1899 г., стр. 569–570.
77. Лоренцо Сноу, *Millennial Star*, 24 авг. 1899 г., стр. 533; вж. и *Deseret Evening News*, 17 май 1899 г., стр. 2; *Deseret Evening News*, 18 май 1899 г., стр. 2. *Millennial Star* Посочва, че президент Сноу изнася тази реч на 8 май, но други източници показват, че това става на 18 май. Президент Сноу говори за десетъка и на 17 май. За по-подробен разказ относно откровението за десетъка, вж. глава 12.
78. Вж. “Pres. Snow Is Home Again”, *Deseret Evening News*, 27 май 1899 г., стр. 1.
79. Лоренцо Сноу, в “Pres. Snow Is Home Again”, стр. 1.
80. Вж. например *Deseret News*, 24 юни 1899 г., стр. 3.
81. Вж. например *Improvement Era*, авг. 1899 г., стр. 793.
82. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4:226.
83. Хибър Дж. Грант, в Conference Report, юни 1919 г., стр. 10.
84. Вж. “Special New Century Services”, *Deseret Evening News*, 1 ян. 1901 г., стр. 5.
85. Лоренцо Сноу, “Greeting to the World by President Lorenzo Snow”, *Deseret Evening News*, 1 ян. 1901 г., стр. 5.
86. Лоренцо Сноу, в Conference Report, окт. 1901 г., стр. 60, 62.

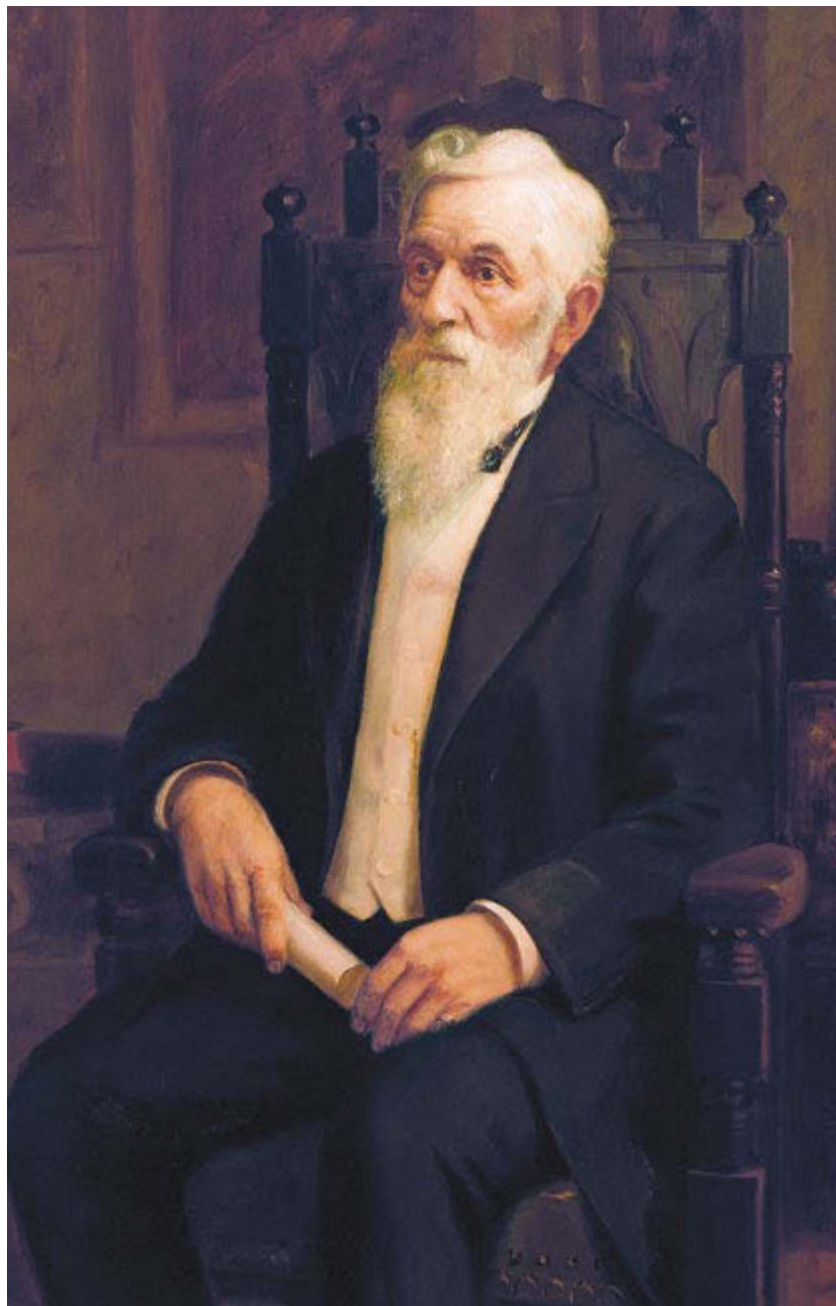
Познание чрез вяра

“Нека продължаваме, братя и сестри, да работим в името на Господа нашия Бог, като събираме мъдрост и разум ден след ден, за да може всяко обстоятелство да съдейства за наше добро”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Когато Лоренцо Сноу не е зает в изпълнението на своите задължения в семейната ферма, той обикновено чете—“скрил се е някъде с книгата си”, както казват членовете на неговото семейство. Според сестра му Илайза, той “непрекъснато учеше, и у дома и в училище”¹. Любовта му към познанието нараства с възрастта. Той дори казва, че образованието е “пътеводната звезда” на неговата младост². След като учи в няколко местни училища, през 1835 г. той посещава Обърлин Колидж, частно училище в щат Охайо. През 1836 г., преди да се присъедини към Църквата, той приема поканата на Илайза да се премести в Къртлънд, Охайо, където изучава иврит в клас, който включва Пророка Джозеф Смит и много от апостолите.

След като е кръстен и потвърден, той постепенно насочва своя интерес по-скоро към “обучението от Духа”³, отколкото “четенето на книги”⁴. В това начинание той никога не губи своята жажда за познание. Например, когато е вече на 80 години и служи като президент на Кворума на дванадесетте апостоли, на общата конференция през октомври 1894 г. той застава пред светиите. Размишлявайки върху речите, отправени от по-неопитните негови братя по-рано през деня, той казва, “Бяха изложени някои идеи, върху които никога преди не бях размишлявал, и те са много полезни”⁵. Шест години по-късно, вече като президент на Църквата, той участва в конференция, проведена от организацията на Неделното училище. След като

През целия си живот президент Лоренцо Сноу търси познание “чрез учение, също и чрез вяра” (У. и З. 88:118).

изслушва другите говорители, той накрая застава на амвона. Започва обръщението си с думите: “Бях напълно възхитен и изненадан от видяното и чуто. ... Наистина мога да кажа, че бях поучен; и ако аз, на своите осемдесет и шест години, мога да бъда поучен, не виждам как всички възрастни няма да могат да извлекат полза и удоволствие от посещението на вашите събрания”⁶. (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

За придобиването на познание са нужни вяра, усилие и постоянство.

В религиозната система, която вие и аз сме приели, има нещо величествено и славно, нещо ново за научаване през всеки един ден, което е с голяма ценност. И не само имаме привилегиите, а е необходимо да получаваме тези неща и да възприемаме тези нови идеи⁷.

Цялата идея на “мормонизма” се състои в развитието—умствено, физическо, морално и духовно. Няма половинчато образование, което да е достатъчно за светията от последните дни⁸.

От полза е да се живее дълго на земята и да се придобият опит и знания по споменатия начин: защото Господ е казал, че цялата мъдрост, която придобием в този живот, ще възкръсне с нас при възкресението, и колкото повече знание и мъдрост човек придобие в този живот, толкова по-голямо преимущество ще има той в идния свят (вж. У. и З. 130:18–19)⁹.

Има някои, които не се учат и не усъвършенстват себе си според най-добрите си възможности, защото очите и сърцата им не са насочени към Бог; те не размишляват, нито имат знанието, което са могли да имат; те пропускат много от това, което биха могли да получат. Необходимо е да придобием знание, преди да придобием трайно щастие; необходимо е да бъдем съвсем наясно с Божиите неща.

Макар сега може да пренебрегваме усъвършенстването на интелектуалните си способности, ние някой ден ще трябва да направим това. Толкова много път имаме да извървим и ако

“Обучението от Духа” заслужава нашето “най-добро внимание”.

днес не изменим нужното разстояние, утре ще трябва да го наваксваме¹⁰.

Трябва да бъдат полагани умствени усилия, да се упражняват талантите, които Бог ни е дал; с тях трябва да се действа. След това, като бъдем просветени от дара и силата на Светия Дух, ние можем да придобием идеите, разума и благословиите, които са нужни за нашата подготовка за бъдещето, за предстоящите събития.

Същият принцип е приложим във всички наши постъпки във връзка с Божиите неща. Трябва да полагаме усилие. ... Да стоим така бездейни, без да предприемаме действия, няма никаква полза; ако останем безпристрастни, нищо няма да постигнем. Всеки открит от небесата принцип е за наша полза, за нашия живот, за нашето спасение и за нашето щастие¹¹.

Може да си мислим, че не е нужно да полагаме усилия, за да открием какво Бог желае от нас; или казано иначе, да изучаваме откритите от Бог принципи, чрез които можем да получим много важни благословии. Дадени са ни съвсем ясни принципи, които имат за цел да възвисят светиите от последните дни и да ги предпазят от много проблеми и неприятности, и при все

това, поради липса на постоянство от наша страна да ги изучим и живеем според тях, ние не успяваме да получим благословиите, произлизащи от подчинението ни на тях¹².

Нека продължаваме, братя и сестри, да работим в името на Господа нашия Бог, като събираме мъдрост и разум ден след ден, за да може всяко обстоятелство да съдейства за наше добро¹³. (Вж. предложение 2.)

Обучението от Духа заслужава нашето най-добро внимание.

Съществува вид обучение, достойно за най-доброто внимание на всички ни, с което всички трябва да се занимаваме—това е обучението от Духа¹⁴.

Малко духовно знание е нещо много по-добро от мненията, възгледите и идеите, дори от много обстоятелствени доводи; малкото духовно знание е много важно и заслужава най-доброто ни внимание¹⁵.

Не трябва да омаловажаваме духовното си усъвършенстване, докато търсим земни богатства. Наше задължение е да положим всяко нужно усилие, за да напредваме в принципите на светлината и познанието, редом с тези на увеличаването на материалните благословии и удобствата на живота.¹⁶

Ако умовете ни са твърде едностранни, отдавайки прекомерно внимание на придобиването на материални блага за сметка на духовното богатство, ние не сме мъдри настойници¹⁷. (Вж. предложение 3.)

Имаме полза от това да чуваме евангелските принципи отново и отново.

Вероятно сте чували (някои принципи) може би стотици пъти, и въпреки това, изглежда, е необходимо тези неща да ни бъдат преподавани отново и отново. Повтарям, така се случва, когато чета книгата Учение и Завети. Всеки път, когато прочета някое откровение в тази книга, аз получавам нова идея, макар да съм чел това откровение много, много пъти. Предполагам, че

вашият опит е подобен; ако не е така, той много се различава от моя опит¹⁸.

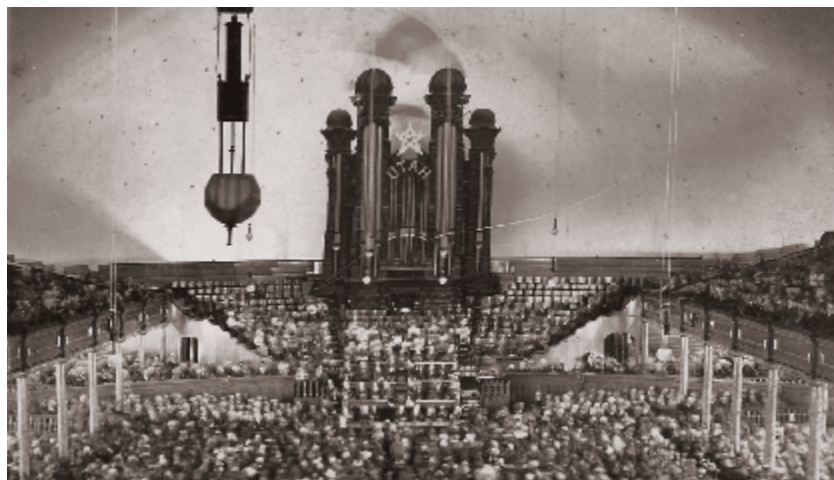
Ние сме като дете, което започва да учи азбуката. Учителят казва на детето, “Това е буквата *a*, ще се опиташ ли да я запомниш?” Детето отговаря, “Да, ще се опитам да я запомня”. Учителят продължава със следващата буква и казва, “Това е буквата *b*, ще я погледнеш ли, като се опиташ да я запомниш?” “Ами, да”, казва детето. След това учителят се връща към буквата *a*. “Коя е тази буква?” Детето я е забравило. Учителят още веднъж казва на детето, че тази буква е *a*, и обръща на буквата *b*, като открива, че детето е забравило и тази буква и отново трябва да му бъде казано коя е буквата *b*. Това се случва сутринта. Следобед детето отново е извикано и попитано, като учителят отново открива, че детето е забравило буквите и трябва отново да бъде учено. И така урокът трябва да бъде повторен отново и отново дотолкова, че ако учителят нямаше опит, знаейки какво да очаква, със сигурност би се обезсърчил. Така е със светиите от последните дни. Макар че може да ни е омръзнало да ни се повтаря, това трябва да стане, за да изучим нещата напълно. Ние трябва да ги изучим. Знам, че светиите от последните дни впоследствие ще научат всичките закони и заповеди Божии и ще се научат да ги следват изцяло. Но ние все още не сме постигнали това¹⁹. (Вж. предложение 4.)

**Когато се събираме да изучаваме Евангелието,
както учителят, така и изучаващият имат
необходност от напътствието на Духа.**

Когато (един учител) застане пред хората, той следва да прави това със знанието, че е застанал пред тях с цел предаване на познание, така че те да получат истина в душите си и тяхната праведност да бъде укрепена чрез получаване на допълнителна светлина, напредвайки в своето познание за принципите на светостта.

Това може да бъде постигнато единствено с усилие на ума, упражняване на вяра и търсене на Духа на Господа нашия Бог с цяло сърце. Съвсем същото важи и за слушателите; освен ако не вложат специално внимание в поисканото от тях чрез

Ние следва "да подготвим сърцата си да приемат и да се възползват от" посланията, споделени на обща конференция и други събрания.

хората, заставащи на този амвон, и освен ако всеки един не полага умственото усилие с цялата своя мощ и с цялата своя сила в молитвите си пред Господ, те няма да получат за себе си доброто и ползата, които би трябвало да получат²⁰.

Това, което искам от светиите от последните дни, е по време на тази конференция, когато старейшините се изправят да се обърнат към нас, нашата вяра и молитви да бъдат отправяни в полза на всеки от говорителите, за да може да се кажат полезни за всички неща и за да можем да имаме Духа да приемем тези неща за полза на всички ни. Това е наша привилегия и задължение. Ние не сме дошли тук случайно; дошли сме на тази конференция с очакването да получим нещо, което да ни бъде от полза²¹.

Вие следва да молите Господ да вдъхнови (говорителите) да кажат нещо, което бихте искали да знаете, та те да ви предложат нещо, което ще ви бъде полезно. Ако имате желанието да узнаете неща, които не разбирате, молете се (те) да кажат нещо, което да просветли ума ви във връзка с проблематичния въпрос, и така ще се радваме на една прекрасна и славна конференция, по-добра от предишните. Колкото и странно да звучи това, нашата последна конференция винаги ни се струва

най-добрата, и нека това винаги се случва; а вие, братя и сестри, нека сърцата ви се издигат към Господ, като упражнявате вяра, докато нашите братя ви говорят. Няма да останем разочаровани, а вие няма да се приберете у дома, няма да си тръгнете от тази конференция, без да почувствате, че сте били премного и изобилно благословени²².

Предполагам, че мнозина от публиката пред мен сте пропътували дълги разстояния, за да бъдете с нас на тази обща конференция, и че всички събрали се сте дошли с чисти мотиви – с желанието да бъдете по-добри и да се усъвършенствате по отношение на вашата полза в царството Божие. За да не се окажем разочаровани в това отношение, е нужно да подготвим сърцата си да приемат и да се възползват от предложенията, отправени от говорителите на тази конференция, които могат да бъдат подтикнати от Духа Господен. Смятал съм и все още смятам, че степената, в която ще бъдем наставявани, не зависи толкова от говорителя, колкото от нас самите²³.

Когато се събираме заедно ... имаме привилегията да получаваме напътствие от хората, които се обръщат към нас, и ако това не стане, като цяло вината си остава наша²⁴.

Забелязал съм в някои от хората една слабост. Те се събират заедно, някои от тях по-скоро с цел да се насладят на ораторството на говорителя, да се възхитят на стила, в който той може да се обърне към тях, или се събират по-скоро с цел да видят говорителя и да спекулират по отношение на неговия характер ... отколкото с цел да приемат напътствия, които ще бъдат за тяхно добро и ще изградят тяхната праведност. ...

... Ако не упражняваме дадените ни способности и не получим Духа Господен, много малко знание ще ни бъде предадено от говорителите, макар да бъдат представяни идеи с голяма стойност и полза. И дори идеите да бъдат представяни по много неподреден начин, ако хората положат необходимото усилие, ... те скоро ще научат, че никога няма да си тръгнат от събрание без умовете им да извлекат полза от говорителите²⁵.

Невинаги продължителната реч предоставя на светиите от последните дни това, което е най-полезно, а при всяка различна

реч ние можем да приемем дадена идея или някой принцип да просветли разбирането ни, като по-късно се окаже ценен за нас²⁶.

Събрали сме се с цел поклонение пред Бог и провеждане на делата, необходими за напредъка на делото на истината на земята. Характерът на тези напътствия ще зависи основно от състоянието на умовете ни. Затова следва да оставим настрана светските си дела и да съсредоточим вниманието си върху целта на тази конференция²⁷.

При получаването на знание и духовно наставление ние сме изцяло зависими—чувстваме се така зависими—от Господ. И в степента, в която упражняваме вярата си, ние получаваме знание, предадено чрез Господните служители. ... Той се обръща към нас, чрез Своите служители, които ни говорят в подобни случаи, когато се събираме заедно в поклонение пред нашия Бог²⁸. (Вж. предложение 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте стр. 37–38, описващи траещите цял живот усилия на президент Сноу да придобива знания. Какво кара човек да продължава да се учи през целия си живот? Помислете за вашия собствен подход към придобиването на знания и за възможни начини да продължите да се учите през целия си живот.
2. Прегледайте съвета на президент Сноу относно полагането на усилие и постоянството в изучаването на Евангелието (стр. 38–41). По какви начини вашето лично изучаване се променя, когато наистина полагате усилия? Как можем да помагаме на деца и младежи сами да полагат усилия да учат?
3. Президент Сноу насърчава светиите да се стремят да получават “обучението от Духа” (стр. 41). Какво означава това

за вас? Какво може да стане, ако нашето обучение се съсредоточава твърде много върху придобиването на светско богатство?

4. Как примерът за детето, което учи азбуката (стр. 42) се отнася към нашите усилия да изучаваме Евангелието? Докато сте изучавали словата на древни и съвременни пророци, кои принципи сте видели да се повтарят?
5. По какви начини можем да подготвяме сърцата си, за да придобиваме знания в църковните класове и събрания? Как можем да полагаме усилия да научим нещо, дори когато просто слушаме реч в събранието за причастие или на конференция? (За някои примери вж. стр. 41–45.)

Свързани с темата стихове: 2 Нефи 9:28–29; 28:30; Мосия 2:9; У. и З. 50:13–22; 88:118, 122; 136:32–33

Помощ при преподаването: “За да ни помогне в преподаването от Писанията и от словата на пророците от последните дни, Църквата е публикувала наръчници за уроците и други материали. Не са необходими коментари и други материали за подготовка” (*Преподаването – няма по-велико призвание: Ръководство-источник за преподаване на Евангелието*, 1999 г., стр. 52).

Бележки

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 3.
2. В *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 28.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 март 1868 г., стр. 2.
4. В *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 28.
5. “Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 30 окт. 1894 г., стр. 1.
6. “Tithing”, *Juvenile Instructor*, апр. 1901 г., стр. 214–215.
7. В Conference Report, 13 апр. 1898 г.
8. “Mormonism” by Its Head”, *The Land of Sunshine*, окт. 1901 г., стр. 257.
9. В “Old Folks Are at Saltair Today”, *Deseret Evening News*, 2 юли 1901 г., стр. 1; послание, подготвено от Лоренцо Сноу и прочетено от сина му Лирой.
10. *Deseret News*, 21 окт. 1857 г., стр. 259.
11. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16 юли 1878 г., стр. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 7 дек. 1869 г., стр. 7.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 март 1868 г., стр. 2.
15. *Deseret News*, 22 ноем. 1882 г., стр. 690.
16. *Deseret News*, 19 юли 1865 г., стр. 330.
17. *Deseret News*, 19 юли 1865 г., стр. 330.

18. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 март 1897 г., стр. 1.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 юли 1899 г., стр. 10; курсив добавен.
20. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.
21. В Conference Report, окт. 1899 г., стр. 2.
22. В Conference Report, окт. 1900 г., стр. 5.
23. В Conference Report, окт. 1898 г., стр. 1–2.
24. В Conference Report, апр. 1898 г., стр. 61.
25. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.
26. В Conference Report, апр. 1899 г., стр. 2.
27. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през април 1888 г.
28. *Salt Lake Daily Herald*, 11 окт. 1887 г., стр. 2.

Исус Христос ни е дал пример, когато се кръщава чрез пълно потапяне.

Кръщението и дарът на Светият Дух

“Такъв бил евангелският порядък в дните на апостолите - вяра в Исус Христос, покаяние, кръщение чрез пълно потапяне за опрощение на греховете и полагане на ръце за получаване на дара на Светия Дух. Когато този порядък бил разбран и правилно прилаган, незабавно следвали сила, дарове, благословии и славни привилегии”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Дори след като получава свидетелство, че Джозеф Смит е пророк, Лоренцо Сноу се бори с решението да се присъедини към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Той знае, че ако стане член на Църквата, ще се наложи да остави някои от светските си стремежи. Но след преживяване, наречено от него “моята най-ожесточена сърдечна и душевна борба”, той се съгласява да бъде кръстен. Той разказва: “Чрез помощта на Господ—защото съм сигурен, че Той трябва да ми е помогнал—положих своята гордост, светски амбиции и стремежи на олтара и, смирен като дете, навлязох във водите на кръщението и получих обредите на Евангелието. ... Приех кръщението и обреда на полагане на ръце от човек, който заяви, че има божествена власт.”¹

След като сам получава тази благословия, той е изгъланен с желание да я сподели с други хора. В писмо, което пише като мисионер в Италия, той споделя: “В повечето страни разтварянето на вратите на царството Божие се придружава от доста проблеми и тревоги. Немалко от това се е паднало на нас.

Затова, с немалко удоволствие, аз влязох със водата с първия кандидат за вечен живот. Никога италианският език не ни е звучал по-приятно от този вълнуващ момент, когато изпълних този свят обред и отворих врата, която *никой човек не може да затвори*². (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

Ние получаваме благословии от Бог, когато следваме установените от Него принципи.

Съществуват определени принципи, установени от Бог, които, ако бъдат разбрани и съблюдавани, ще дадат на човека духовно знание, дарове и благослови. В първоначалните епохи на света, както и в дните на апостолите, на хората им била дадена духовна сила и различни привилегии чрез получаване на разбиране и предано подчинение на определени правила, които Господ установил. Така например, когато Авел, един от синовете на Адам, получил знание, че поднасянето на жертви е един порядък, установен от Бог, чрез който хората могат да получават благословии, той се захванал за работа, следвал този порядък, изпълнил жертвата, като така получил славни прояви на Всевишния (вж. Битие 4:4; Евреите 11:4).

И отново, когато живеещите преди потопа се покварили и наближил моментът, в който да ги сполети унищожение, Господ разкрил начин, по който праведните да се спасят; така всички, които разбрали и последвали Неговите насоки, със сигурност получили обещаната благословия (вж. Битие 6–8).

Исус Навиев, преди да влезе във владение на град Ерихон, трябвало да следва определените от Бог стъпки. След надлежното изпълнение на тези стъпки, съгласно заповедта, градът незабавно попаднал във негово владение. (Вж. Исус Навиев 6.)

Още един пример: случаят на Нееман, военачалникът на сирийската армия; изглежда, че след като заболял от проказа и чул за пророка Елисей, той отишъл при него, за да се освободи от това страдание. Пророкът, който имал Светия Дух, Който предава Божията воля, му казал, че като се измие във водите на Йордан седем пъти, щял да оздравее. Първоначално Нееман

сметнал това за твърде просто и не останал доволен, решавайки да не последва напътствието—да не извърши нещо толкова просто. След известен размисъл обаче той се смирил, отишъл да се подчини на правилата и ето, благословията незабавно последвала. (Вж. 4 Царете 5:1–14.) ...

Когато била дадена диспенсацията на Евангелието, даровете и благословиите били получавани съгласно подобни принципи; тоест при условие на подчинение на определени установени правила. Господ отново обръща внимание на определени действия, като на всички, които ги изпълняват, Той обещава дадени привилегии; и когато тези действия се изпълняват—във всяко едно отношение—тогава със сигурност обещаните благословии ще бъдат осъществени³.

**Външните обреди на кръщението и
потвърждаването са неразривно свързани с
вътрешните действия на вярата и покаянието.**

Някои напразно си въобразяват, че в диспенсацията на Евангелието даровете и благословиите се получават не чрез външно съблюдаване, или външни действия, а просто чрез вяра и покаяние, чрез умствени постъпки, независими от физическите. Но като оставим настрана традициите, суеверията и човешките вероучения, ние ще се обърнем към словото Божие, където ще видим, че външните действия, или външните обреди, в диспенсацията на Евангелието, са неразривно свързани с вътрешните, с вярата и покаянието. Като доказателство за това представям следното наблюдение:

Господ казва, “Защо ме зовете, Господи, Господи! и не вършите това, което казвам?” (Лука 6:46.) Той също така казва, “Всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара”. (Вж. Матей 7:24.) И, “Който повярва и се кръсти ще бъде спасен”. (Марка 16:16.) По същия начин казва, “Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство”. (Иоана 3:5.) Според тези думи на Спасителя, Той изисква от човеците да изпълняват външни действия, за да получат своето спасение.

На Петдесетница били кръстени около 3 000 човека.

На Петдесетница Петър казва на заобиколилото го множество, “Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти ... за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух”. (Вж. Деянията 2:38.) В това пророческо изявление ние научаваме, че хората трябвало да изпълнят едно външно действие, кръщение във вода, за да получат опрощение на греховете, последвано от дара на Светия Дух. Но преди да бъде изпълнено външното действие, трябва да бъде свършено вътрешното – вярата и покаянието. Вярата и покаянието предшестват кръщението; а кръщението предшества опрощението на греховете и получаването на Светия Дух. ...

Някои считат за погрешно да поставят кръщението сред основните принципи, постановени от Бог, за да бъде изпълнено за получаване на опрощение на греховете. В отговор ние казваме, че Спасителят и апостолите са правили това преди нас; затова чувстваме задължението да следваме техния пример. ... Кръщението ... наистина премахва от нашите души греховете и мръсотията, чрез вяра във великото Единение. ...

Съвсем ясно е изложено, че външните действия трябва да бъдат изпълнявани, заедно с вярата и покаянието, за да получавате привилегиите на Евангелието⁴. (Вж. предложение 2.)

Кръщението се отслужва чрез пълно потапяне, а дарът на Светия Дух се дава чрез полагане на ръце.

Към отслужването на кръщението във вода, представляващо част от Христовото Евангелие, е явно, че служителите Божии в древни времена са подхождали с голяма сериозност. ...

Сега за момент ще се опитаме да получим правилно разбиране за начина, по който кръщението е било отслужвано. Доста явно е, че е имало един начин на отслужване на този обред и той е бил обяснен на апостолите и строго следван в тяхното служение. За да можем да получим правилно разбиране по този въпрос, ще трябва да обсъдим обстоятелствата, при които се е отслужвало кръщението.

За Иоан (Кръстител) се казва, че кръщавал в Енон, защото там имало много вода (вж. Иоана 3:23); така, ако методът на кръщение бе попръскване, трудно бихме могли да си представим, че той трябвало да отиде до Енон, защото там имало много вода, тъй като с много малко вода можел да попръсква жителите на цяла Юдея, без да му се налага да пътува чак до там. Също така разбираме, че той кръщавал в река Йордан, и след като този обред бил отслужен за Спасителя, Той излязъл от водата, което явно означава, че Той е бил във водата, за да може обредът да бъде отслужен по правилния начин (вж. Матей 3:16). И отново, четем за скопеца, който слязъл във водата с Филип, след което двамата излезли от нея (вж. Деяния 8:26–38); сега, трябва да бъде признато от всеки, който има претенции за разумно и последователно мислене, че ако попръскването на малко вода по челото вършеше работа, тези хора никога нямаше да отидат във водата, за да приемат този обред. Павел, пишейки на светиите, ни дава ясно свидетелство в полза на пълното потапяне. ... Този апостол споменава, че светиите са били погребвани с Христос чрез кръщение (вж. Римляните 6:4; Колосяните 2:12).

Съвсем е ясно, че е невъзможно те да са били погребвани чрез кръщение, без да са били изцяло потопени или покрити с вода. Не може да се каже, че даден предмет е погребан, ако каквато и да била негова част остане непокрита; по същия начин, човек не може да бъде погребан чрез кръщение, освен ако цялото му тяло не бъде потопено във водата. Това обяснение на апостола относно начина на кръщение може да бъде идеално съпоставено със сравнението на Спасителя, “ако не се роди някой от вода ...” Да бъдеш роден от нещо означава да бъдеш поставен в това нещо; както и да излезеш от него, така че да бъдеш роден от вода също следва да означава да бъдеш поставен във водната утроба и да бъдеш изваден оттам.

Смятам, че се каза достатъчно, за да се убеди всеки здравомислещ и непредубеден разум, че пълното потапяне е начинът, по който обредът на кръщението е бил отслужван в дните на ранното християнство, когато Евангелието е било прогласявано в своята чистота и пълнота и затова ще приключа с коментарите си по този въпрос.

От 6-та (глава) на Евреите научаваме, че полагането на ръце е един от принципите на Евангелието. На всички е известно, че този обред, както и кръщението за опрощаване на греховете, чрез пълно потапяне, е доста пренебрегван от съвременните християнски църкви; затова се надявам няколко думи по тази тема да бъдат полезни. Знаем за няколко случая, когато Христос положил ръце на болни хора и ги изцелил; и задачата, която Той поставил на апостолите в последната глава на Марка, гласи, че тия знамения ще придружават повярвалите; на болни ще полагат ръце и те ще оздравяват и прочее. Анания полага ръце на Савел, който възвърнал зрението си веднага след като бил отслужен този обред (вж. Деянията 9:17–18). Павел, когато претърпял корабкрушение на остров Малта, положил ръце на бащата на Поплий, първенеца на острова, и го изцелил от треската (вж. Деянията 28:8). Тези няколко бележки ясно показват, че полагането на ръце е било установено от Бог, за да бъде (средство) за получаване на небесни благословии.

Макар изцелението на болните да е било свързано с отслужването на този обред, когато се задълбочим в темата, ще

Ние получаваме дара на Светия Дух чрез полагане на ръце.

открием, че с този обред е свързана дори една по-голяма благословия. Разказано ни е как в град Самария мъже и жени са били кръстени от Филип, което предизвикало голяма радост у кръстените. Те вероятно се радвали вследствие на това, че са получили опрощение за своите грехове чрез вяра, покаяние, кръщение и приемане на някаква част от Светия Дух Божий, което е естествена последица, след като са получили чиста съвест чрез опрощението на своите грехове. Чрез тази част на Светия Дух, която получили, те започнали да виждат Божието царство. Защото ще си спомните как нашият Спасител е казал, че човек не може да види Божието царство, освен ако не се роди изново; а в следващия стих се казва, че той не може да влезе в него, освен ако не се роди два пъти, първо от вода, след което от Дух (вж. Иоана 3:3–5).

Сега, тези хора в Самария се родили от вода—те били получили своето първо рождение, затова били в състояние да видят

Божие царство, да съблюдават с око на вяра неговите различни благословии, привилегии и слава; но тъй като не били родени за втори път, тоест от Духа, те не били влезли в царството Божие—те не били придобили привилегиите на Евангелието в тяхната пълнота. Когато апостолите в Ерусалим чули за успехите на Филип, те изпратили Петър и Иоан в Самария с цел да отслужат полагаането на ръце. И когато пристигнали в Самария, те положили ръце върху вече кръстените хора и тези получили Светия Дух. (Вж. Деянията 8:5–8, 12, 14–17.)⁵ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Благословиите на кръщението и потвърждаването идват само след като тези обреди бъдат отслужени чрез съответната власт.

Освен ако (обредите) не бъдат отслужени от човек, който е наистина изпратен от Бог, няма да последват същите благословии. Апостолите и седемдесетниците били ръкоположени от Исус Христос, за да отслужват обредите на Евангелието, чрез които се получават даровете и благословиите на вечните светове. Затова Христос казва на апостолите, “На които простите греховете, простени им са, на които задържите, задържани са” (Иоана 20:23). Това означава, че всеки човек, който дойде смирено, като искрено се покайва за греховете си и приеме кръщение от апостолите, ще получи опрощение за греховете си чрез единителната кръв на Исус Христос и чрез полагаане на ръце ще получи Светия Дух; обаче хората, които откажат да приемат тази последователност, ще останат в греховете си. ... Апостолите дали тази сила и власт за отслужване на Евангелието на други хора, така че не само апостолите имали тази важна отговорност. ... Сега, докато не бъде намерен човек, който да има такава отговорност, мъж, който да има властта да кръщава и да полага ръце, от никого не се изисква да приеме тези обреди, нито пък някой може да очаква благословиите им, освен ако те не са били отслужени законосъобразно.

... Властта за отслужване на обредите на Евангелието (била) изгубена за много векове. ... Основаната от апостолите Църква постепенно отстъпила от вярата, отклонила се в пустошта и

изгубила своята власт, свещеничество и, като изоставила Божия порядък, също изгубила своите дарове и благодат; престъпила законите и променила обредите на Евангелието; превърнала пълното потапяне в попръскване, като съвсем забравила за полагането на ръце; отхвърлила пророчеството и повече не вярвала в знамения. ...

В даденото му откровение Йоан, след като видял изгубването на църквата в пустошта, ... в (глава 14, стих 6) говори за възстановяването на Евангелието. “И видях друг ангел че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята”. Така че ясно се вижда, че това пророчество трябвало да се изпълни известно време преди Второто пришествие на нашия Спасител.

... Сега давам свидетелство, имайки сигурно знание чрез откровение от Бог, че това пророчество е вече изпълнено и че Божий ангел е посетил човечеството през тези последни дни и е възстановил нещо отдавна изгубено, именно свещеничеството–ключовете на царството, пълнотата на вечното Евангелие⁶. (Вж. предложение 4 по-долу.)

**Когато спазваме кръщелния завет и търсим
напътствието на Светия Дух, обещаните
благословии със сигурност ще последват.**

И така, такъв бил евангелският порядък в дните на апостолите - вяра в Исус Христос, покаяние, кръщение чрез пълно потапяне за опрощение на греховете и полагане на ръце за получаване на дара на Светия Дух. Когато този порядък бил разбран и правилно прилаган, силата, даровете, благословиите и славните привилегии следвали незабавно; и във всяка епоха и период, когато тези стъпки са правилно прилагани и следвани в съответната последователност, същите благословии със сигурност ще последват; но когато те бъдат пренебрегнати цялостно или частично, ще станем свидетели на цялостно отсъствие на тези благословии или значителното им намаляване.

Христос в задачата, която дава на апостолите, споменава някои от свръхестествените дарове, получавани от хората, които

се подчиняват на този порядък (вж. Марка 16:15–18). Павел ... дава по-пълно описание с даровете, принадлежащи към пълнотата на Евангелието; той споменава девет от тях и ни информира, че това са следствията или плодовете на Светия Дух (вж. 1 Коринтяните 12:8–10). Сега, Светия Дух е обещан на всички, които Господ ще призове (вж. Деянията 2:37–39). С този дар, непроменим в неговото естество и въздействия, както е неразривно свързан с обещание към този порядък, е смислено, последователно и съгласно Писанията да очакваме същите дарове и благословии; и ако Ной, след като построил ковчега, могъл да поиска и получи своето материално спасение, според обещанието (вж. Моисей 7:42–43); и ако Исус Навиев, който обиколил Ерихон споменатия брой пъти, можел да застане пред разрушените му стени и да плени жителите му (вж. Исус Навиев 6:12–20); и ако израилтяните, след като принасяли заповяданите жертви, могли, съгласно обещанието, да получат опрощение за греховете си (вж. Левит 4:22–35); и ако Нееман, след като изпълнил повелението на Елисей да се измие седем пъти във водите на река Йордан, можел да поиска и получи своето оздравяване (вж. 4 Царете 5:1–14); и накрая, ако слепецът, след като се измил в къпалнята Силоам, могъл да поиска и получи обещаната награда (вж. Йоана 9:1–7), тогава, казвам ви, съвсем надлежно и последователно, че винаги когато човек остави настрана своите предразсъдъци, сектантски идеи и лъжливи традиции и се подчини на пълния порядък на Евангелието на Исус Христос, не съществува нищо под небесните сфери, което ще попречи на поискването и получаването на дара на Светия Дух и всичките благословии, свързани с Евангелието в тази апостолска епоха.

За да получим религия, която да ни спаси в присъствието Божие, ние трябва да получим Светия Дух, а за да получим Светия Дух, ние трябва да вярваме в Господа Исуса, след което да се покаем за греховете си, тоест да ги изоставим, след което да продължим напред и да бъдем потопени за опрощение на греховете, след което да приемем полагаането на ръце⁷.

Когато приемаме това Евангелие, ние сключваме завет с Бог да бъдем водени, да бъдем направлявани и да следваме напътствията на Светия Дух, така че да следваме напътствията на

принципите, които дават живот, които дават знание, които дават разбиране на Божиите неща, които ни предават Божиата воля; също така да можем да работим за постигането на Божиите цели за спасението на човешкото семейство, приемайки следното житейско мото, “Царството Божие или нищо”. Относно степената на спазване на тези завети от наша страна ... и доколко сме следвали наставленията на Светия Дух, ние сами ще трябва да отсъдим. Доколкото сме правили това, дотолкова благословиите на Всемогъщия идват в живота ни и нашите умове биват просвещавани, нашето разбиране задълбочавано и ние вървим напред по пътеката на светостта, по пътеката на съвършенството. ... Доколкото, по същия начин, не сме успели в своята вярност, ... точно дотолкова сме претърпели загуби в това начинание, което сме започнали с цел да получим вечен живот, да придобием мъдрост, знание и божествен разум дотолкова, че да устоим на наплива на заобикалящите ни зло и изкушения. И доколкото сме следвали напътствията на този божествен Дух, ние сме изпитвали мир и радост в душите си, обърквали сме противника и сме събирали за себе си съкровища, които не се разяждат от молец и ръжда, и сме пристъпвали по пътеката към селестиалното царство ⁸. (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Докато четете написаното на стр. 49–52, спомнете си за вашето собствено кръщение и потвърждаване или случай, при който сте видели някой друг да приема тези обреди. Какви завети сте склучили, когато приехте тези обреди? Как тези завети са повлияли на живота ви?
2. Защо вярата и покаянието не са достатъчни без обредите? Защо обредите не са достатъчни без вярата и покаянието? Докато размишлявате или обсъждате тези въпроси, прегледайте ученията на президент Сноу за вътрешните действия и външните обреди (стр. 51–53).

3. Изучете ученията на президент Сноу на стр. 53–56, като обърнете внимание на споменатите от него стихове. По какъв начин тези стихове задълбочават вашето разбиране относно нуждата от пълно потапяне? Защо според вас полагането на ръце за дара на Светия Дух е “по-голяма благословия” от полагането на ръце за благославяне на болните?
4. Прочетете раздела, започващ на стр. 57. На какви “дарове и благодат” се радвате в живота си, поради възстановяването на свещеничеството?
5. Изучете последните два абзаца на тази глава. Какво според вас означава да бъдете водени и направлявани от “напътствията на Светия Дух”?
6. Как Учение и Завети 68:25–28 се отнася към ученията в тази глава? Какво могат да правят родителите, за да помагат на децата си да разбират принципите вяра, покаяние, кръщение и дара на Светия Дух?

Свързани с темата стихове: 2 Нефи 31:12, 17–20; Мосия 18:8–10; Алма 5:14; У. и З. 20:37; 36:2; 39:6; 130:20–21

Помощ при преподаването: “(Избягвайте) изкушението да покривате твърде много материал. ... Ние учим хора, не преподаваме материал сам по себе си; и ... всеки план на урок, който някога съм виждал, неминуемо съдържа в себе си повече, отколкото ни е възможно да покрием в определеното време” (Джефри Р. Холанд, “Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, юни 2007 г., стр. 91).

Бележки

1. “How He Became a “Mormon”, *Juvenile Instructor*, 15 ян. 1887 г., стр. 22.
2. “Organization of the Church in Italy”, *Millennial Star*, 15 дек. 1850 г., стр. 373.
3. *The Only Way to Be Saved* (брошура, 1841 г.), стр. 2–3; курсивът в оригинала е махнат; пунктуацията е стандартизирана. Лоренцо Сноу пише тази брошура осем години преди да бъде призван да служи като апостол. По-късно тя е преведена на други езици, включително италиански, френски, холандски, датски, немски, шведски, бенгалски, турски арменски и турски гръцки. Била е препечатвана няколко пъти до края на XIX век, по време на неговото служение като апостол.
4. *The Only Way to Be Saved*, стр. 3–4, 6; курсивът в оригинала е махнат.
5. *The Only Way to Be Saved*, стр. 6–9.
6. *The Only Way to Be Saved*, стр. 10–12; курсивът в оригинала е махнат.
7. *The Only Way to Be Saved*, стр. 9–10.
8. В Conference Report, апр. 1880 г., стр. 79–80.

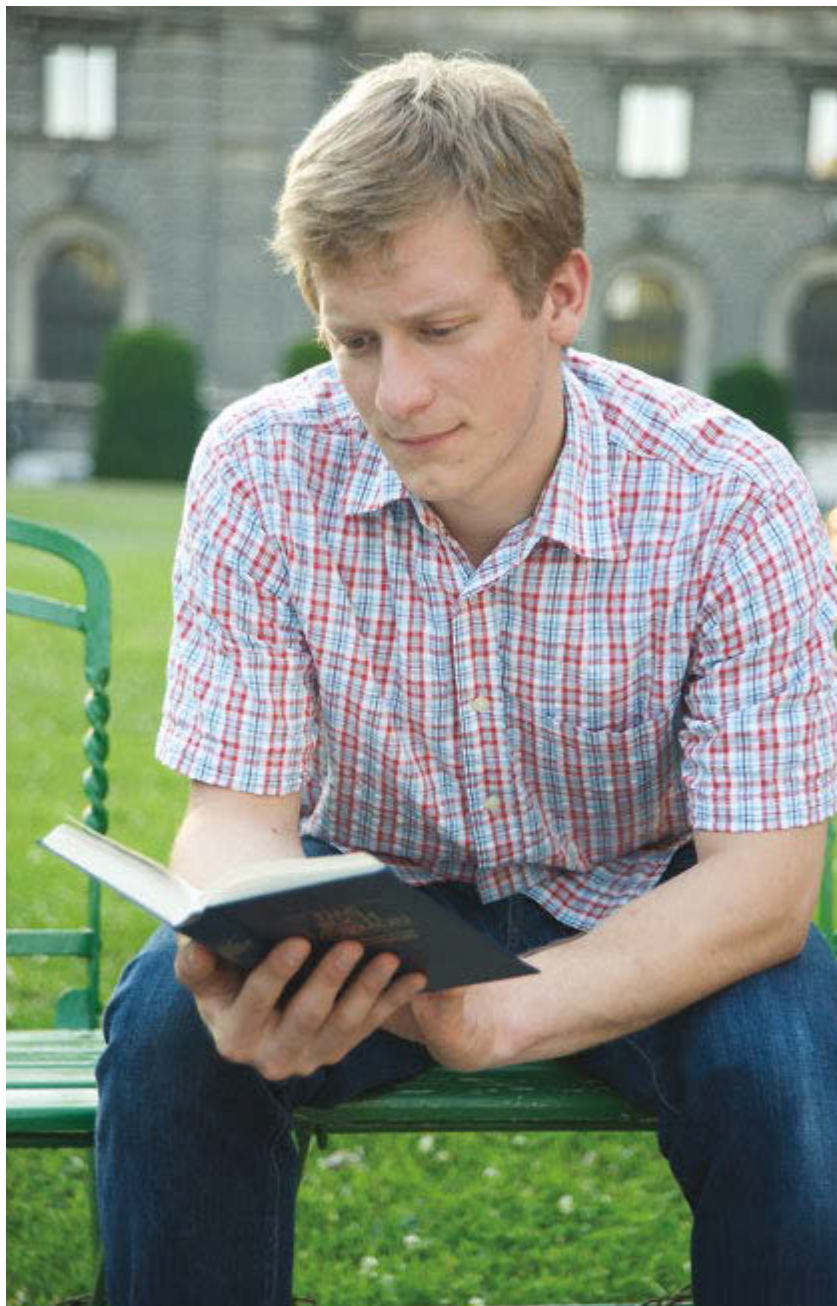
Траещо цял живот обръщане във вярата: да продължим напред в принципите на истината

“Нашата религия следва да бъде вградена в нас, да бъде част от съществуването ни, която не може да бъде оставена настрана”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Лоренцо Сноу е кръстен и потвърден през юни 1836 г. Размишлявайки върху своето растящо свидетелство, той по-късно казва: “Вярвах, че те (светиите от последните дни) бяха истинната религия и се присъединих към Църквата. На този етап моето обръщане във вярата бе просто резултат на разума”¹. Той си спомня, “Бях напълно сигурен, че съм постъпил по най-мъдрия начин при тези обстоятелства”². Макар за известно време това разбиране да е достатъчно за него, той скоро започва да копнее за специално проявление на Светия Дух. Той казва, “Не бях получил проявление, но го очаквах”³.

“Това проявление не последва незабавно след моето кръщение, както очаквах”, си спомня той. “Но въпреки отлагането на този момент, когато го получих, проявлението бе по-съвършено, осезателно и чудотворно от очакванията на дори и най-смелите ми надежди. Един ден, докато изучавах Писанията, две или три седмици след като бях кръстен, започнах да се замислям върху факта, че не бях придобил *знание* за истинността на делото—че за мен следното обещание не се бе изпълнило: “Този, който върши Моята воля, ще знае дали учението е истинно” (вж. Йоана 7:17), и много се разстроих.

“Ние трябва да изследваме обстойно Божиите неща, да положим основата си на канарата, докато достигнем до онази вода, която ще се превърне в непресъхващ извор на вечен живот”.

Оставих книгите, излязох от къщи и започнах да се скитам из полята под влиянието на един мрачен и неутешим дух, като изглеждаше, че един неописуем облак от тъмнина ме обгръщаше. Към края на деня бях свикнал да се оттеглям за самостоятелна молитва в една горичка, недалеч от моята квартира, но точно тогава не чувствах подтика да направя това.

Молитвеният дух ме беше напуснал и небесата над главата ми бяха сякаш от олово. Накрая, осъзнавайки че бе настъпил моментът за моята молитва, реших да не пропусна вечерното си поклонение и чисто формално коленичих по навик на обичайното усамотено място, но без да изпитвам необходимите чувства.

Едва бях отворил уста в опит да се моля, когато чух звук, точно над главата ми, като шумолене на копиринени одежди, и Духът Господен незабавно се спусна над мен, като обви цялото ми същество, изпълни ме от глава до пети и о, каква радост и щастие изпитах аз! Няма език, който да опише внезапната промяна на гъстия облак на умствена и духовна тъмнина в сияние на светлина и знание, което тогава изпълни моето съзнание. Тогава получих съвършено знание, че Бог е жив, че Исус Христос е Синът Божий, знание за възстановяването на свящото свещеничество и за пълнотата на Евангелието.

Това вече бе пълно кръщение—едно осезаемо пълно потапяне в тази небесна същност или елемент, Светия Дух, което бе дори по-реално и физическо в ефекта му върху всяка част на тялото ми от потапянето във вода, като така, докато имам разум и памет, беше завинаги премахната всяка възможност за страх или съмнение в историческия факт, че “Младенецът от Витлеем” е наистина Сина Божий, както и във факта, че сега Той се открива на чедата човешки и им дава знание също както във времето на апостолите. Бях напълно удовлетворен, до пределна степен, тъй като очакванията ми, мога със сигурност да го кажа, бяха надминати многократно.

Не мога да определя за колко дълго бях изцяло погълнат от тази блажена радост и божествено просветление, но изминаха няколко минути преди небесният елемент, който ме бе изпълнил и обградил, да започне постепенно да се оттегля. Когато от коленичеща позиция се изправих със сърце, преизпълнено с

Скоро след като е бил кръстен и потвърден, Лоренцо Сноу получава една тиха и променяща живота проява на Светия Дух.

благодарност към Бог, неподлежаща на описание, аз чувствах— аз знаех, че Той ме бе дарил с нещо, което единствено една всемогъща Личност може да даде—нещо, което е по-ценно от цялото богатство и почит, които световите могат да предложат.”⁴

Лоренцо Сноу остава верен на полученото през този ден свидетелство и работи усърдно да задълбочи своето духовно знание и да помага на другите да правят същото. “От онзи момент нататък”, казва той, “съм се опитвал да живея така, че да не изгубя Неговия Свят Дух, а да бъда винаги воден от Него, опитвайки се да се освобождавам от егоизма и всякакви погрешни амбиции, стремейки се да работя в Негов интерес”⁵. Той заявява, “Докато имам спомен за това и разумът владее в мен, никога не мога да позволя на даденото ми въздействащо свидетелство и знание да останат безмълвни”⁶. (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

Придобиването на свидетелство е добра отправна точка за светиите от последните дни.

Основата, върху която сме положили нашата вяра, е солидна и славна. Разбрал съм това за себе си. Бях член на тази Църква само за известно време, когато успях да придобия най-съвършеното знание за съществуването на Бог, за Неговия Син Исус Христос и че Джозеф Смит бе призван от Бог да бъде Негов пророк. Това бе знание, което никой човек не може да ми предаде. То дойде чрез откровение от Всемогъщия. Това е много добра отправна точка за един светия от последните дни и е нещо, от което всеки човек, имащ и най-малкото желание да напредва по тази пътека, ще има нужда рано или късно. Ще се окаже в обстоятелства с такъв характер, че ще има нужда от сила, и тази сила ще произлезе от знанието, че пътеката, по която пътува, ще го отведе до осъществяването на най-висшите и добри стремежи⁷.

Братя и сестри, има някои неща, за които вие и аз следва да размишляваме. Дошъл е моментът, в който всеки мъж и всяка жена имат задължението да узнаят за себе си на каква основа са застанали. Всички следва да се стремим да се доближаваме до Господ. Необходимо е да продължим напред и да придобием пълно знание за нещата, които би трябвало да разбираме попълно. Това е привилегия на всеки светия от последните дни⁸. (Вж. предложение 2.)

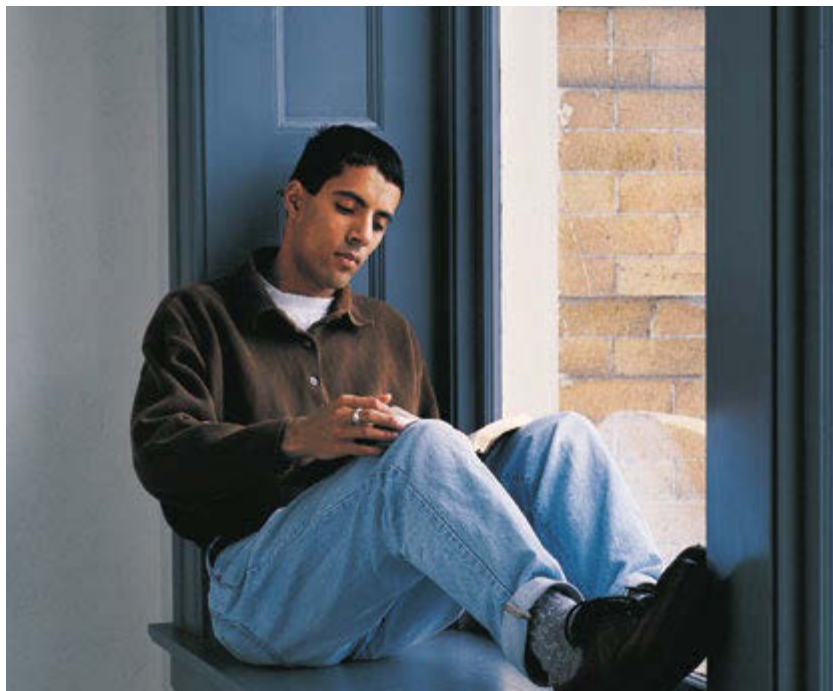

Нашата вяра и духовно знание могат да нарастват.

Духовното знание на мъже и жени може да нараства; то може да се задълбочава с натрупването на годините⁹.

Чувствам, че светиите от последните дни продължават напред, че те придобиват знания. Ние се извисяваме все по-високо. Напредваме към по-висше състояние и сфера, достигаме по-висока равнина и получаваме такива знания, че мъдростта на света с всичките ѝ постижения и лъжливи учения и принципи да няма влияние над светиите от последните дни, защото те се издигат над теориите и хипотезите на човешкото въображение и

“Духовното знание на мъже и жени може да нараства; то може да се задълбочава с натрупването на годините”.

се извисяват в истина, която въздига ума и задълбочава разбирането, като се установяват все по-сигурно в истинните принципи на живота и славата. Сърцата ни са изпълнени с тези истини и ние не можем да посочим деня или часа, когато нашата вяра е била увеличена, но като погледнем назад към изминалата седмица, месец или година, чувстваме, че вярата ни се е увеличила и че сме задълбочили знанието си за вярата и силата Божи; знаем, че сме се доближили до нашия Бог и чувстваме приятелско общение с Бог нашия Отец¹⁰. (Вж. предложение 3.)

Ако желаем нашата вяра и духовно знание да нарастват, трябва да полагаме усилия.

Всеки човек трябва да се научи да разчита на собственото си познание; той не може да зависи от своя ближен; всеки един трябва да бъде независим, трябва изцяло да разчита сам за себе си на своя Бог. От него зависи дали ще устои на прилива

на проблемите и дали ще преодолее препятствията, поставени на житейския му път да попречат на неговия напредък. Човек може да получава познание чрез действията на Светия Дух, като в зависимост от своето усърдие той се доближава до Бог и увеличава вярата си¹¹.

Невъзможно е да напредваме в принципите на истината, нашето небесно знание да нараства, освен ако не упражняваме способностите на своя разум и не полагаме усилия по правилния начин. В Учение и Завети има записан един случай на неразбиране на този принцип от страна на Оливър Каудъри. Господ му обещал дара да превежда древните летописи. Подобно на мнозина от нас днес, той не разбирал напълно как се упражнява този дар. Мислел, че всичко, което трябвало да направи (поради това, че този дар му бил обещан от Бог), е да позволи на ума си да изчака бездейно, без да положи никакво усилие, докато този дар спонтанно се прояви. Но когато летописите били положени пред него, не било предадено никакво знание, те останали запечатани за него и той не получил никаква сила да превежда.

Макар дарът да превежда да му бил даден, той не можел да реализира делото, просто защото не успял да положи усилия пред Бог с цел развиване на дадения му дар; той силно се разочаровал и Господ, в своята доброта и милост, посочил неговата грешка, използвайки следния език:

“Ето, ти не си разбрал; ти си предположил, че Аз бих ти дал това, докато ти въобще не беше помислил, освен само да ме помолиш. Но ето, аз ти казвам, че трябва да го проучиш в ума си; тогава трябва да ме попиташ дали е правилно и ако е правилно, Аз ще сторя тъй, че недрата вътре в теб ще се разгорят”, и прочее. (Вж. У. и З. 9.)

И тъй, що се отнася до нас, във връзка с действията, които сме предприели. Ако желаем да се усъвършенстваме, да напредваме в делото, с което сме се захванали, и в крайна сметка да получим онези дарове и слава, възлизайки в очакваното състояние на възвисяване, ние трябва да размишляваме и да се задълбочаваме, трябва да полагаме усилия, и то според най-добрите ни способности¹².

Самите ние трябва да ... получим Духа и да не се задоволяваме да ходим в светлината, засенчени от други хора, а тя да бъде част от нашето духовно естество. ...

Когато човек се учи да свири на флейта, първоначално той намира за трудно да изсвирва нотите, а за да може правилно да изсвири цяла мелодия, са необходими много усърдие и търпение. Той трябва да продължи напред, да си почива, да започва отначало, но след известно време, с цената на много усилия, той придобива способността умело да изсвири тази мелодия. Когато по-късно трябва да изсвири мелодията, не е нужно да си спомня къде да постави пръстите си, всичко става плавно. Първоначално не става плавно; трябвало е да се положи значително усилие и търпение, преди да мелодията да се изсвири плавно.

Положението с Божиите неща е същото. Ние трябва да полагаме усилия и да продължаваме от благодат към благодат, за да внедрим тези действия в нашата същност, така че гладко да изпълняваме изисканото от нас¹³. (Вж. предложение 4.)

Когато се задълбочаваме в Божиите неща и оставаме верни, нашата религия става част от същността ни.

Съществува опасност да се примирим само с повърхностен напредък, с привидни успехи. Говорим за това да ходим в светлината на Духа и да чувстваме този Дух, но правим ли тези неща? Ние трябва да изследваме обстойно Божиите неща, да положим основата си на канарата, докато достигнем до онази вода, която ще се превърне в непресъхващ извор на вечен живот¹⁴.

Сред нас има мъже, в които Духът на Всемогъщия някога е обитавал изобилно, чиито намерения някога са били добри и чисти като на ангели, които са сключили завет с Бог да Му служат и да спазват Неговите заповеди при всякакви обстоятелства. ... Но какво се случва сега с някои от тези старейшини? Днес те не се чувстват така. Техните желания са съсредоточени върху нещата от този свят, които Господ им е позволил да придобият, като сега те чакат да бъдат призовани и в много случаи, когато това стане, се подчиняват повече от желание да запазят своето

положение и позиция, отколкото от искрена обич към делото, в което може да са призовани.

Това е състоянието на всички мъже, независимо от това как започнат, които позволят на своите мисли и влечения да се насочат към света и неговите пътища, и когато това се случи, имаме явно и неоспоримо доказателство, че те обичат света повече от Господ и Неговото дело на земята. След като сме получили светлината на вечното Евангелие и сме вкусили от добрите неща на царството, били сме допуснати сред потомството на Израил и сме станали наследници на велики и славни обещания, ние следва с вярност и усърдие да постигаме онова, което Господ е решил да извърши чрез нас; ние следва да бъдем мъже и жени, надарени с вяра, сила и добри дела, и когато забележим, че в най-малка степен ставаме небрежни или безразлични, следва да е достатъчно само да осъзнаем това, за да се поправим и да се върнем на пътеката на дълга¹⁵.

Нищо не може да бъде по-глупаво от това човек да изостави своята религия, така както се сваля дреха. Няма начин човек да изостави своята религия, без да изостави себе си. Нашата религия следва да бъде вградена в нас, да бъде част от съществуването ни, която не може да бъде оставена настрана. Ако се случи така, че човек изостави своята религия, в момента, в който направи това, той стъпва на терен, за който не знае нищо, предава се на силите на тъмнината, той не е на свой терен и няма работа там. Самата мисъл старейшините на Израил да ругаят, да лъжат и да се отдават на опиянение е крайно низка; те трябва да живеят над тези неща. Нека да изоставим всяко нечестие и да живеем чрез всяко слово, което излиза от Божията уста (вж. У. и З. 98:11). Нека се захванем за всяко дадено ни задължение с амбиция и енергия, достатъчни непрестанно да се радваме на Духа на нашия Бог, светлината на истината и откровенията на Исус Христос¹⁶.

Останете на кораба Сион. Ако се доближат лодки, от които се показват красиви цветове и се правят прекрасни обещания, не слизайте от кораба, за да стигнете до брега с такава лодка; останете на кораба. Ако сте били зле засегнати от хора на кораба, които не се радват на правилния дух, помнете че самият

кораб е здрав. Не трябва да позволяваме на умовете си да се вгорчават поради нещо, което хората на кораба са ни сторили; корабът е здрав, служителите на него са доблестни и ще бъде добре, ако останем на кораба. Уверявам ви, че той ще ви откара направо в славната земя¹⁷.

Ще (представя) едно сравнение относно начина на придобиване на този дух и как да се вкопаем дълбоко, така че да не бъдем изкубнати от бурята. Когато поставите краставица в съд с оцет, през първите няколко часа от престоя ѝ там няма особени последици. Ако я опитате, ще забележите, че единствено кората е била повлияна, защото е необходимо повече време тя да се маринова. Когато човек се кръсти в тази Църква, могат да се забележат някои последици, но той не се “маринова” незабавно. Праведността и дългът не се установяват в него през първите 12 или 24 часа; той трябва да остане в Църквата, подобно на краставицата в оцета, докато се изгълни с правилния дух, докато се “маринова в мормонизма”, в закона Божий; ние трябва да вложим тези неща в нашата същност.

... Братя и сестри, ... оставям тази тема да бъде сериозно приложена, обмислена и разгледана, като се моля Господът Богът на нашите бащи да излее Своя Дух върху народа Си. Вие сте тези, които Господ е избрал да Го прославят в Негово присъствие, и нека Господ ви благославя и изгълва със Своя Дух, така че да можете ясно да разпознавате нещата, отнасящи се до вашето спасение. И ако има мъж или жена, които да не са изцяло будни, нека скоро настъпи моментът, в който Духът и силата Му да се излеят върху тях, за да ги научи на неща от миналото, настоящето и бъдещето и чрез Господната помощ праведността и принципът на истината да хване дълбок корен в тях, така че да бъдат подготвени за предстоящите бури¹⁸. (Вж. предложение 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте преживяването на Лоренцо Сноу, записано на стр. 61–64. Как вашето свидетелство стана реалност за вас? Бихте могли да споделите преживяването си с роднина или приятел, например някой, на когото служите като домашен учител или посещаваща учителка.
2. Президент Сноу казва, че придобиването на свидетелство е “много добра отправна точка за един светия от последните дни” (стр. 65). Защо свидетелството е само една отправна точка–а не крайната цел?
3. В раздела, започващ на стр. 65, президент Сноу сравнява светското познание с “по-висшето” знание, предлагано от Господ. Как можем да придобиваме това “по-висше познание”? На какви благословии сте се радвали, когато сте правили това?
4. Прочетете раздела, започващ на стр. 66. Кога ви се е налагало да “разчита(те) на собственото си познание”? Какво могат да правят родителите и ръководителите, за да помагат на децата и младежите да разчитат на собственото си познание?
5. Прегледайте съвета на президент Сноу в заключителния раздел на главата (стр. 68–70). Какво според вас означава да “се задълбочаваме в Божиите неща”? Какво според вас означава нашата религия да бъде “вградена в нас”?

Свързани с темата стихове: 2 Нефи 31:20; Мосия 5:1–4, 15; Алма 12:9–10; 3 Нефи 9:20; Мороний 10:5; У. и З. 50:24

Помощ при преподаването: “Често преподаването, извършвано в Църквата, се провежда по такъв скован начин, че е подобно на лекция. Ние не откликваме много добре на лекциите в класните стаи. Правим го в събранието за причастието и на конференции, но преподаването е двустранен процес, така че да можете да задавате въпроси. Лесно можете да насърчите задаването на въпроси в клас” (Бойд К. Пакър, “Principles of Teaching and Learning”, *Ensign*, юни 2007 г., стр. 87).

Бележки

1. Във Frank G. Carpenter, "A Chat with President Snow", цитирано в *Deseret Semi-Weekly News*, 5 ян. 1900 г., стр. 12.
2. "The Grand Destiny of Man", *Deseret Evening News*, 20 юли 1901 г., стр. 22.
3. В "A Chat with President Snow", стр. 12.
4. *Juvenile Instructor*, 15 ян. 1887 г., стр. 22–23.
5. "The Object of This Probation", *Deseret Semi-Weekly News*, 4 май 1894 г., стр. 7.
6. *Millennial Star*, 18 апр. 1887 г., стр. 242.
7. "Glory Awaiting the Saints", *Deseret Semi-Weekly News*, 30 окт. 1894 г., стр. 1.
8. *Millennial Star*, 18 апр. 1887 г., стр. 244.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 март 1868 г., стр. 2.
10. *Salt Lake Daily Herald*, 11 окт. 1887 г., стр. 2.
11. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през април 1888 г.
12. *Deseret News*, 13 юни 1877 г., стр. 290.
13. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.
14. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 март 1868 г., стр. 2.
17. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 март 1897 г., стр. 1.
18. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.

Укрепени от силата на Светия Дух

*“Решете в умовете си да живеете смирено
и по такъв начин, че Духът Господен
винаги да бъде ваш приятел”.*

Из живота на Лоренцо Сноу

В своето първо обръщение на обща конференция като президент на Църквата, Лоренцо Сноу казва, “Ние зависим от Духа Господен, който да ни помага и от време на време да ни показва какво е нужно да постигнем при обстоятелствата, които може да ни заобикалят”¹. Имало е вероятност президент Сноу да не оцелее 34 години по-рано, ако неговите приятели не бяха разчитали на Духа Господен при едно конкретно обстоятелство.

През 1864 г. старейшини Лоренцо Сноу и Езра Т. Бенсън от Кворума на дванадесетте апостоли отиват на мисия на Хавайските острови. Те са придружени от още трима мисионери: старейшини Джозеф Ф. Смит, Уилям Клъф и Алма Л. Смит. Когато техният кораб хвърлил котва близо до остров Мауи, всички освен Джозеф Ф. Смит се качили на малка лодка, за да стигнат до брега. При приближаването на острова ги ударили високи вълни, като кормчията не успял да овладее лодката. Тя се обърнала и всички пътници били изхвърлени във водата. Скоро всички освен старейшина Сноу изплували на повърхността. Група жители на острова се притекли на помощ, като взели Уилям Клъф и Алма Л. Смит в една спасителна лодка, за да потърсят своя приятел. Старейшина Клъф разказва:

“Първо видях главата на брат Сноу до единия край на обърнатата лодка. Веднага след като го качихме в лодката, ние казахме на лодкарите да достигнат брега възможно най-бързо.

Ранни мисионерски усилия на Хавайските острови

Когато Лоренцо Сноу служи на мисия на Хавайските острови, неговият живот е спасен чрез вдъхновеното служение на неговите спътници.

Тялото му се бе схванало, като изглежда животът му го бе напуснал.

Брат А. Л. Смит и аз бяхме седнали един до друг. Положихме брат Сноу на коленете си и докато пътувахме до брега, ние тихо го благословихме и помолихме Господ да пощади живота му, за да може той да се завърне в своя дом при семейството си.

Когато стигнахме до брега, ние го отнесохме до едни варели, лежащи наблизко на плажа. Положихме го с лице надолу на един от варелите и го въртяхме и клатехме напред-назад, докато успяхме да излеем водата, която беше погълнал. ...

След като за известно време полагахме усилия без никакви признаци от завръщащ се живот, стоящите около нас хора казаха, че няма какво повече да се направи за него. Но ние не чувствахме желание да го оставим и продължихме да се молим и полагаме усилия, сигурни, че Господ щеше да чуе и отговори на молитвите ни.

Накрая получихме впечатлението да сложим уста на неговата и да се опитаме да напълним дробовете му с въздух, като вкарваме и изкарваме въздух от тях, имитирайки доколкото е възможно естествения процес на дишане. Правихме това, докато успяхме да изпълним с въздух дробовете му. След малко забелязахме слаби признаци за връщане на живота му. Лекото примигване на очите му, които преди това бяха отворени и мъртвешки, и много слабия гърлен звук бяха първите симптоми на завръщащ се живот. Те ставаха все по-осезаеми, като накрая той дойде в пълно съзнание”.

Като си спомнят това преживяване, старейшина Уилям Клъф знае защо той и старейшина Алма Л. Смит могли да спасят живота на старейшина Сноу. “Ние не само направихме обичайното при такива случаи”, казва той, “но също и онова, което Духът ни нашепваше”². (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

Чрез дара на Светия Дух ние сме водени към всяка истина и укрепвани във вратата си.

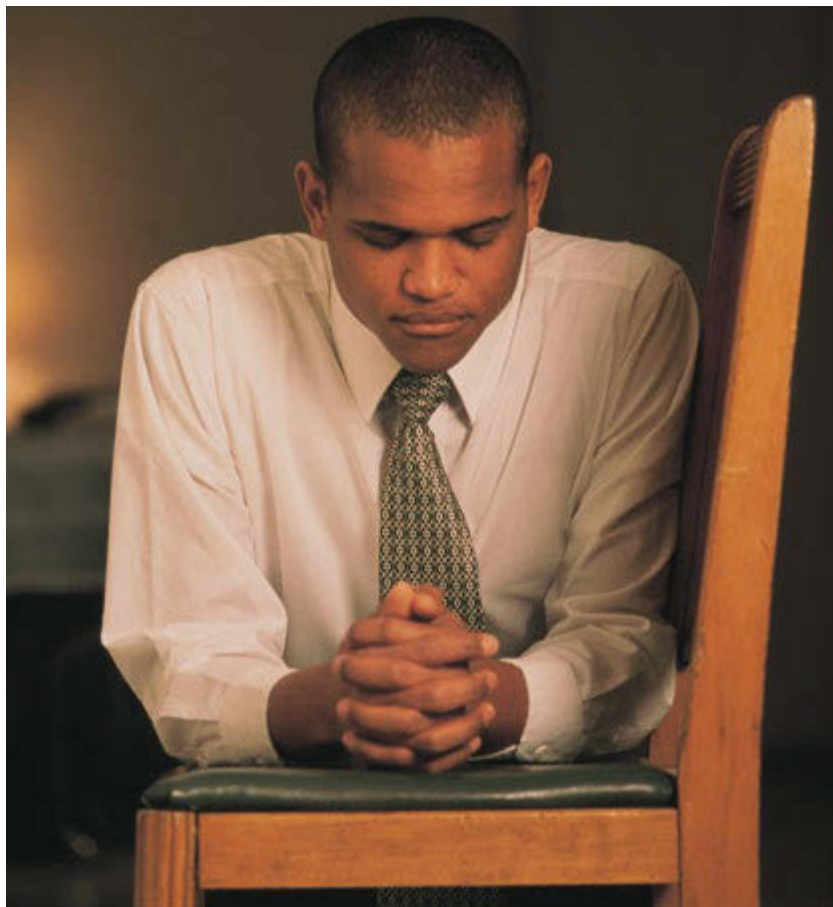
Съществува една благословия, неразривно свързана с подчинението на Евангелието, и това е дарът на Светия Дух. ... Спасителят, Който несъмнено познава най-добре естеството и характера на този дар, казва, че той ще отведе получените го към всяка истина и ще им покаже идни неща (вж. Йоана 16:13). Този Дух следва да прави повече от това да произлиза от Бог, да изпълва необятното пространство и да дава светлина на всеки човек, който идва на света (вж. У. и З. 84:46); дарът на Светия Дух следва да води към всяка истина и да показва идни неща.

Освен това, говорейки за последиците от неговото присъствие, апостол (Павел) казва: “А на всеки се дава проявяването на Духа

за обща полза. На един се дава вяра”. (Вж. 1 Коринтяните 12:7, 9.) Не тази проста, обикновена вяра, която някои хора претендират да имат днес, а вярата, която позволявала на притежаващите я да бъдат с трион разрязвани, хвърляни на лъвове и в огнени пещи и да бъдат подлагани на всякакъв вид мъчения. Точно такава вяра Светият Дух дарява на онези, които са го приели, давайки възможност на хранещия тази вяра да устои на всяка трудност, да преодолее всяко противопоставяне и да даде живота си, ако е необходимо, за каузата, която е приел. Има една всемогъща вдъхновяваща сила в тази вяра, давана от Господ чрез Светия Дух, която не може да бъде дадена по друг начин. На един се дава вяра, на друг знание (вж. 1 Коринтяните 12:8), не придобиваното само с четене на книги, а знанието от Всемогъщия. Те били ръководени от този вдъхновяващ принцип, който е така осезаем, даряващ ги със знание за каузата, която са приели. Те знаели чрез откровение от Бог, че каузата, на която се подчинявали, е истинна, открита им по неоспорим начин, като те знаели това сами за себе си. Така те били установени ... върху канарата на откровението³.

Проповядвайки, Петър казва на хората, “Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух. Защото на вас е обещанието и на чадата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при Себе Си” (Деянията 2:38–39.) Този дар на Светия Дух е принцип, различен от идеите на отстъпилото християнство. Това е принцип на разум и откровение. Това е принцип, който открива неща минали, настоящи и бъдещи, и тези дарове на Светия Дух се получавали чрез подчинение на изискванията на Евангелието, така както било прогласявано тогава, и както се прогласява сега от старейшините на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Точно на тази канара трябва да бъде положена тяхната вяра; по този начин те следва да придобиват познание за приетите от тях учения, като имаме обещанието на Спасителя, че “портите на пъкъла не ще надвият над тях”. (Вж. 3 Нефи 11:39.) ...

... Основата, върху която е изградена Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, е канарата на откровението–канарата, върху която Исус казва, че ще изгради Своята църква,

“Наше право (е) да се радваме на проявленията на Духа през всеки ден от живота си”.

като портите на ада няма да ѝ надделеят (вж. Матей 16:17–18). Ние не сме получили това знание чрез плът и кръв, не сме получили това свидетелство от човек, не сме го получили чрез четене на Библията ... или Книгата на Мормон, а сме го получили чрез действията на Светия Дух, който учи за Божиите неща, неща минали, настоящи и бъдещи, предавайки ни Божиите неща, правейки ги пределно ясни за нас. И това познание не може да ни бъде отнето чрез хвърляне в затвор или каквото и да било преследване. Ще го защитаваме и до смърт⁴. (Вж. предложение 2.)

**Всеки светия от последните дни може да има
Светия Духа за приятел, който да го съветва.**

Съществува начин, по който хората могат да пазят съвестта си чиста пред Бог и хората, и той е да запазят в себе си Духа Божий, който е духът на откровението за всеки мъж и жена. Той ще им открива, дори по най-прости начини, как да постъпват, като им дава подтици. Следва да се опитаме да изучим естеството на този Дух, за да можем да разбираме тези подтици, като така винаги ще можем да постъпваме правилно. Това е голямата привилегия на всеки светия от последните дни. Знаем, че е наше право да се радваме на проявленията на Духа през всеки ден от живота си.

При мен идват хора, изразяващи огромното желание да бъдат посъветвани по един или друг въпрос. Те не трябва винаги да идват при мен (в някои случаи, разбира се, това е съвсем правилно), защото Духът е в тях, за да правят добро и да реализират Божиите цели. ... Не е нужно винаги да идват при президентството на Църквата, или Дванадесетте, или старейшините на Израил, за да получат съвет; той е в тях; те имат един приятел, който идеално знае какво да им каже. От момента на приемане на Евангелието, влизането във водите на кръщението и последвалото полагане на ръце за даване дара на Светия Дух ние имаме един приятел, ако не го прогоним от нас чрез погрешни действия. Този приятел е Светия Дух, който взема от Божиите неща и ни ги показва. Това велико средство ни е дадено от Господ, така че да опознаваме светлината и да не тънем в тъмнина⁵. (Вж. предложение 5.)

Светият Дух може да ни осигури щастие и мир на ума.

Господ е поставил определени желания и чувства в нашите сърца и това е така с цялото човечество, с цялото човешко семейство. В тяхната същност са вложени и вплетени определени желания и способности за радост, желания за определени неща, които в своята същност са предвидени да спомогнат за нашия мир и благополучие, които откликват на техните чувства и допринасят за тяхното щастие, но как да получат удовлетворение на тези способности и желания в света те не знаят, нито разбират, а Господ е сметнал за уместно да ни показва как да

разбираме тези неща, когато бъдем верни и вървим в светлината на Светия Дух и приемаме истината⁶.

Привилегия на светиите от последните дни е да живеят според Евангелието по такъв начин, че да чувстват Божието одобрение. Разбира се, понякога вършим неща, от които се срамуваме, но ние се покаяваме за тях в сърцата си и взимаме твърдото решение да не ги допускаме повече. Това е всичко, което Господ желае от нас, и мъжете и жените, които живеят по този начин, живеят неосъдени. Те получават праведност и радост в Светия Дух⁷.

Ако пазим светлината на Духа вътре в нас, ние можем така да напреднем в Евангелието, че осезаемо да се радваме на мир и щастие в този свят; и докато вървим напред, стремежки се към мира и щастиято пред нас, там, в далечината, ние ще имаме покой на ума, който може да осени единствено хората, изпълнени със Светия Дух⁸. (Вж. предложение 3.)

**Имаме нужда от помощта на Светия Дух, когато
устояваме на изпитания, изпълняваме своите
задължения и се подготвяме за селестиялна слава.**

Има множество важни неща, които се изискват от ръцете ни, и множество неща, които можем да постигнем, когато сме подпомагани от Духа Господен, които понякога може да изглеждат почти невъзможни за постигане⁹.

Бих желал да напомня на моите братя и сестри ... че за своето знание и интелигентност зависим от Светия Дух, който може да бъде в нас, ако се погрижим това да стане, един дух на вдъхновение и откровение, който ясно да изявява на нашето разбиране намерението и волята Божии, да ни учи на нашите задължения и ангажименти и това, което се изисква от нас. ... Имаме нужда от помощ. Ние неизбежно щяхме да правим това, което да ни отведе към проблеми и тъмнина и нещата, които не допринасят за наше добро, ако не беше помощта на Утешителя, обещан от Господ на Неговите свети. Ако внимателно се вслушваме в неговите нашепвания и разбираме естеството на неговия език, ние можем да избегнем много проблеми и сериозни трудности¹⁰.

Ние сме изцяло зависими от духа на вдъхновение и ако някога е имало време, откакто Адам е живял в Едемската градина, когато Духът Господен е бил по-нужен от настоящето време, аз не знам за него. Знаменията на времената и бързото приближаване на събития, които ще изпитват сърцата на светиите от последните дни и тяхната почтеност, налагат *сега* усилено да търсим Духа Божий и божествена подкрепа, защото те със сигурност ще ни бъдат нужни в бързо приближаващите събития. Знаем, че в миналото той ни е бил нужен. Лесно можем да видим, че ако не сме имали Духа Божий да ни води през много от събитията, които сме преживели, ние нямаше да се радваме на нашите настоящи надежди за възвисяване и слава, а нашите обстоятелства щяха да бъдат много по-неблагоприятни. И ако в миналото сме имали нужда от Светия Дух, можем ясно да осъзнаем, че той ще бъде необходим и в бъдеще¹¹.

Ние трябва да разбираме–и като цяло успяваме–че делото, което сме дошли да изпълним в този живот, не може да бъде извършено за славата Божия или за наше удовлетворение само чрез нашият естествен разум. Ние сме зависими от Духа Господен, който да ни помага и редовно да ни показва какво трябва да изпълним при обстоятелствата, които ни заобикалят¹².

Би било наистина глупаво да очакваме светиите от последните дни да могат да изпълнят селестиалния закон, закона, произлизащ от Бог, който има за цел да възвиси хората в Неговото присъствие, освен ако не са подкрепяни от една свръхестествена (небесна) сила. Евангелието ни обещава това. То обещава дара на Светия Дух, който е божествен в своята същност, и който е даден единствено на нас, и за който Спасителят ни е казал, че ще ни води към всяка истина, и ще вдъхновява хората, които го притежават, и ще и дава познание за Исус, познание за Отца и за неща, отнасящи се до селестиалния свят; обещава, че ще вдъхновява притежаващите го със познание за идните неща и за изминалите неща, да ги вдъхновява дотолкова, че те да се радват на небесни дарове–дарът на езици и пророчество, полагаането на ръце на болни, като така те да бъдат изцелявани.

На хората, които приемат това Евангелие, са обещани тези свръхестествени сили и дарове и знание за тях самите, така че

да не се осланят на никой човек или група хора, по отношение на истинността на религията, която са приели; така че да получат знание от Отца, че тази религия е произлязла от Него, че Евангелието е произлязло от Него, и че Неговият служител е имал правото и властта да отслужи тези обреди, така че никакъв вятър на учение да не ги разколебава и отклонява от пътеката, по която са поели; така че да бъдат подготвени за славата, която ще бъде открита, и да бъдат направени участници в нея; така че да могат да устоят на всяко изпитание и бедствие, което по Божията воля ще ги връхлети, за да ги подготви по-пълно за селестиална слава; така че да не вървят в тъмнина, а в светлината и силата Божии, и да бъдат издигнати над светските неща и да застанат освободени от тях, за да могат да вървят независимо под надзора на селестиалния свят и пред погледа Божий и на небесата, като свободни човечи, следвайки посоката, определена им от Светия Дух, посока, чрез която те ще могат да се въздигнат към знание и сила и така да се подготвят да получат славата, която Бог е промислил да им даде, и да заемат възвисената степен, на която Бог е определил да ги въздигне¹³.

Ние следва да живеем по начин, по който да знаем, че действията ни са приемливи за Бог. Следва да разбираме гласа и нашепванията на Светия Дух. В ден, в който небето не е затъмнено от облаци, ние можем да видим небесните сфери, тяхната красота и цел. По същия начин сме зависими от Духа Божий, който да хвърли светлина върху принципите на истината и спасението. Няма светия от последните дни, който може да се радва на каквато и да било степен на щастие, освен ако не живее по този начин и не получава такова божествено напътствие¹⁴. (Вж. предложение 4.)

Когато живеем смирено, Светият Дух ни помага да вървим напред.

Решете в умовете си да живеете смирено и по такъв начин, че винаги да имате Духа Господен да бъде ваш приятел, да ви направлява при необходимост според обстоятелствата, в които може да се намирате. ...

... Нямам никаква представа колко още ще живея и не се тревожа за това. Но желая, като и вие следва да желаете това нещо, да бъда така смирен, така покорен, така непринуден, че да се радвам на духа на откровението. Ваша е привилегията, на всеки един от вас, да имате достатъчно от духа на откровението, че точно да знаете как да постъпвате правилно. Вие имате точно толкова привилегията да знаете какво да направите утре, когато този ден настъпи, колкото и аз в делата си за добруването на Църквата като цяло ¹⁵.

Ние следва да се стремим, във възможно най-голяма степен, да забравим всички светски въпроси, които ни натъжават и тревожат, и да съсредоточим умовете си върху Господ, имайки достатъчно от Неговия Свят Дух, та да можем да получим такова познание и подтици, че те да ни помагат в нашия път напред ¹⁶. (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Докато преглеждате разказа на стр. 75–78, помислете кога сте били благословени, защото някой друг е последвал подтиците на Светия Дух. Също така си спомнете случай, когато сте последвали подтик да помогнете на някой друг.
2. Прочетете раздела, започващ на стр. 76. Какво според вас означава да бъдете “установени ... върху канарата на откровението”? (За някои примери вж. стр. 76–78.) Как личното откровение може да ни даде силата “да устоим на всяка трудност” и “да преодолеем всяко противопоставяне”?
3. Президент Сноу казва, че Светият Дух може да ни помогне да “се радваме на мир и щастие в този свят” (стр. 79–80). Кога Светият Дух ви е помогнал да бъдете щастливи и да чувствате мир? По кои други начини може да ни помага Светият Дух? (За някои примери вж. стр. 76–83.)

4. Докато изучавате раздела, започващ на стр. 80, спомнете си как сте се научили да разпознавате подтиците на Светия Дух. Как бихте могли да помогнете на роднина или приятел да разпознае подтиците на Духа?
5. На два пъти в тази глава Светият Дух се определя като приятел (стр. 79 и 81). Защо мислите, че имаме нужда от смирение и непринуденост, за да може Светият Дух да бъде наш приятел?

Свързани с темата стихове: Лука 12:12; Иоана 14:26–27; Римляните 14:17; 1 Коринтяните 12:4–11; Галатяните 5:22–25; 1 Нефи 10:17–19; 2 Нефи 32:5

Помощ при преподаването: “За да насърчите обсъждане, използвайте въпросите в края на главата. ... Можете също да разработите свои собствени въпроси специално за хората, които учите” (стр. vi на тази книга).

Бележки

1. В Conference Report, 2 окт. 1898 г.
2. Вж. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 276–279.
3. *Deseret News*, 24 ян. 1872 г., стр. 597.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2 дек. 1879 г., стр. 1.
5. В Conference Report, апр. 1899 г., стр. 52.
6. *Deseret News*, 21 окт. 1857 г., стр. 259.
7. *Deseret Weekly*, 4 ноем. 1893 г., стр. 609.
8. *Deseret News*, 21 окт. 1857 г., стр. 259.
9. В Conference Report, апр. 1898 г., стр. 12.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16 юли 1878 г., стр. 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 юни 1889 г., стр. 4.
12. В Conference Report, окт. 1898 г., стр. 2.
13. *Deseret News*, 14 ян. 1880 г., стр. 786.
14. *Millennial Star*, 31 окт. 1895 г., стр. 690–691; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през октомври 1895 г.
15. В “Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 апр. 1899 г., стр. 9.
16. *Millennial Star*, 25 ноем. 1889 г., стр. 737; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през октомври 1889 г.

Славната съдба на верните

“Огромно удоволствие е да говоря за великите благословии, които Бог обещава да даде на Неговите синове и дъщери, и които ние ще получим, ако сме верни”.

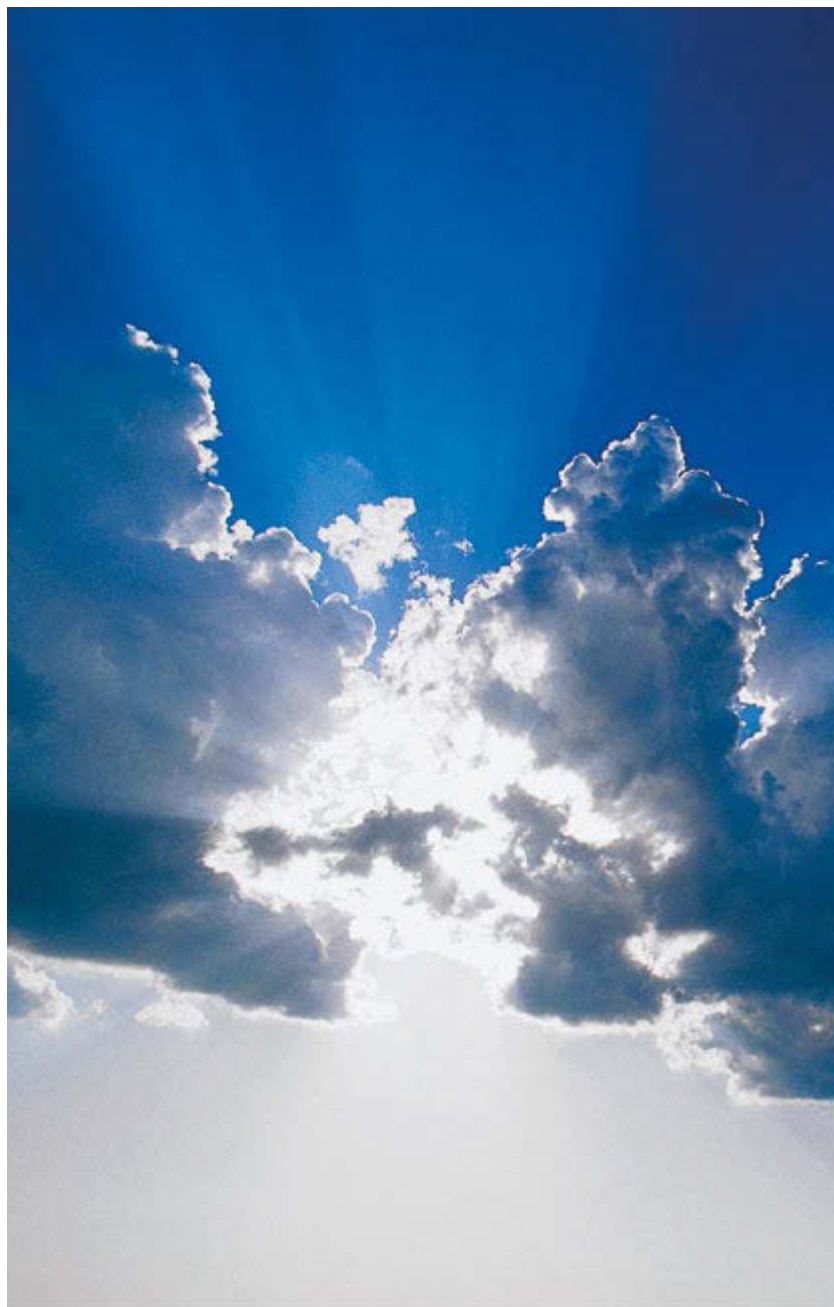
Из живота на Лоренцо Сноу

През пролетта на 1840 г. Лоренцо Сноу живее в Наву, Илинойс, подготвяйки се да замине на мисия в Англия. Той посещава дома на своя приятел Хенри Г. Шерууд и го моли да му разясни един пасаж от Писанията. “Докато внимателно слушах обясненията му”, по-късно си спомня президент Сноу, “Духът Господен се спусна със сила върху ми—очите на разбирането ми бяха отворени и видях ясно като слънцето по пладне, с учудване и изумление, пътя на Бог и на човека. Съставих следния куплет, който изразява откровението, което ми бе показано. ...

“Бог бе нявга като човека днес;
Като Бога днес човек може да бъде”¹.

Чувствайки, че е получил “едно свято послание”, което следва да бъде грижливо пазено, Лоренцо Сноу не проповядва това учение публично, докато Пророкът Джозеф Смит не започва да го проповядва². Веднъж разбрал, че учението е станало обществено достояние, той често свидетелства за него.

Освен че превръща тази истина в тема на много от своите проповеди, той я превръща и в ръководен принцип в живота си. Синът му Лирой казва, “Тази дадена чрез откровение истина впечатлява Лоренцо Сноу повече от всичко друго; тя така дълбоко заляга в душата му, че се превръща във вдъхновение на неговия живот и дава обширна визия за неговото славно бъдеще и величествената мисия и дело на Църквата”³. Тя е “неговата

*“Огромно удоволствие е да говоря за великите благословии,
които Бог обещава да даде на Неговите синове и дъщери”.*

постоянна светлина и пътеводител” и “една неотменна и ясна пътеводна звезда пред него—в неговото сърце, в неговата душа и в цялото му същество”⁴.

В тази глава президент Сноу излага учението, че можем да станем като нашия Небесен Отец. В Глава 6 той дава практически съвет как можем да прилагаме това учение в живота си.

Учения на Лоренцо Сноу

Понеже носим божествеността вътре в нас, ние можем да станем като нашия Отец в Небесата.

Ние сме създадени по образа на Бог, нашия Отец; Той ни е сътворил подобни Нему. В състава на нашата духовна същност има божествено естество; при нашето духовно раждане, нашият Отец ни е дал възможностите, способностите и силата, които притежава самият Той, точно както детето на майчината гръд, макар в неразвито състояние, притежава способностите, възприемчивостта и силата на своя родител⁵.

Вярвам, че ние сме синове и дъщери Божии, и че Той ни е дарил със способността да придобиваме безкрайна мъдрост и знание, защото ни е дал частица от Себе Си. Казано ни е, че сме сътворени по Негов образ, и ще открием, че човешката душа има безсмъртен характер. В тази скиния (физическото тяло) има един духовен организъм, и в този духовен организъм има божественост, макар тя вероятно да се намира в най-ранен стадий на развитие; но тя има способността да се усъвършенства и напредва, така както пеленачето бива подхранвано от своята майка. И макар пеленачето да е абсолютно невежо, чрез преминаване през различните преживявания на детството и зрелия живот то има възможността да се издигне до едно съвършено удивително превъзходство, сравнено с бебешкото му невежество⁶.

В нас има божественост; в нас има безсмъртие; нашият духовен организъм е безсмъртен; той не може да бъде разрушен; той не може да престане да съществува. Ние ще живеем от вечността до цялата вечност⁷.

*Докато изучаваме Писанията, ние научаваме
за нашата божествена природа.*

Огромно удоволствие е да говоря за великите благословии, които Бог обещава да даде на Своите синове и дъщери, и които ние ще получим, ако сме верни. ... Нашето пътуване по този път на възвисяване ще ни отведе до пълнотата на нашия Господ Исус Христос, за да застанем в присъствието на Отца, за да получим Неговата пълнота, за да имаме удоволствието да умножим нашето потомство в светове безкрай, за да се радваме на приятните взаимоотношения, които сме имали в този живот, за да бъдем с нашите синове и дъщери, нашите съпрузи и съпруги, заобиколени от цялата радост, с която небесата могат да ни дарят, с тела славни като на Спасителя, освободени от болест и всички злини на живота, освободени от разочарованията, трудностите и неприятните жертви, които принасяме тук⁸.

Чрез един продължителен период на развитие нашият Небесен Отец е получил възвисяване и слава; Той ни посочва същата пътека и независимо от цялата Своя сила, власт и слава ни казва, “елате и получите славата и щастието, притежавани от Мен”⁹.

Божиите люде са безценни в Неговите очи; Неговата любов към тях винаги ще устоява, като в Неговото могъщество, сила и обич, те ще тържествуват и техният триумф ще бъде величествен. Те са Негови чеда, сътворени по Негов образ и, чрез подчинение на законите Му, имат съдбата да станат като Него. ...

... Това е славната съдба на чедата Божи, тези, които устоят, които се подчиняват на Неговите заповеди, които пречистват себе си така, както Той е чист. Те ще станат като Него; те ще Го видят такъв, какъвто е; те ще видят лицето Му и ще царуват с Него в слава, ставайки като Него във всяко едно отношение¹⁰. (Вж. предложение 1.)

Писанията ни учат за нашия божествен потенциал.

Господ е поставил пред нас поощрения от най-стимулиращ характер. В дадените ни от Бог откровения разбираме какво ще постигне човека, който извърви тази пътека на познание, воден от Духа Божий. Не (много дълго) след като бях приет в тази Църква, ми беше ясно показано какво може да постигне човек чрез продължително подчинение на Евангелието на Сина Божий. Това знание непрестанно ми е служило за пътеводна звезда и ме е карало да бъда много точен в усилията си да се опитвам да правя това, което е правилно и приемливо за Бог. ... Изглежда, че след всичкото познание, което сме получили относно селестиалните светове, има някои светии от последните дни, които са така доволни от това само да знаят, че това дело е истинно, че когато отидеш при тях и им разкажеш за нашето славно бъдеще, те изглеждат изненадани и смятат, че то няма нищо общо с тях. Иоан Откровителят, в третата глава на своето първо послание, казва:

“Сега сме Божи чедата”. (1 Иоаново 3:2.)

... След което продължава:

“и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е.

И всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си, както е Той чист”. (Вж. 1 Иоаново 3:2–3.)

... Духът Божий ни е предал знанието, че изрази като този съдържат солидни и славни истини. Павел, говорейки на филипяните, предлага те да култивират едно желание в себе си, което съвременните хора намират за доста странно, макар за светиите от последните дни това да не е така, особено за онези, за които не е достатъчно да си останат пеленачета относно Божиите неща. Той казва:

“Имайте в себе си същ(ото намерение), ко(е)то беше и в Христа Исуса;

Който, като беше в Божия образ, пак не счете (за кражба) да държи равенство с Бога”. (вж. Филипяните 2:5–6.)

... На това (учи) Павел и той много добре знаел за какво говори. Той бил занесен до третото небе и чул неща, които на човека не е позволено да изговори (вж. 2 Коринтяните 12:1–7). ... Неправилно ли е да искаме от присъстващите да култивират такова желание в себе си? Има редица изказвания в Библията, особено в Новия завет, които изглеждат странни на хора, непритежаващи Духа Господен.

“Който побеждава, ще наследи (всички) неща”. (вж. Откровението 21:7.)

Що за изказване е това? Кой му вярва? Ако един баща каже на своя син, “Синко, бъди верен, следвай съветите ми и, когато пораснеш, ще наследиш всичко, което притеждавам”, това би значело нещо, нали? Ако бащата не лъже, този син би имал насърчението да бъде верен. Да не би Исус да е искал да ни измами, когато е казал това? Уверявам ви, в тези думи няма измама. Той има предвид точно това, което е казал. И отново, Исус казва:

“На този, който победи, ще дам да седне на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца си на Неговия престол”. (Откровението 3:21.)

Това са прекрасни думи. Има ли някаква истина в тях? Всяка една е истина. Господ Всемогъщи ги е казал. В Писанията ни е казано от апостол Павел:

В своите послания апостол Павел свидетелства за нашия потенциал да станем като Небесния Отец и Исус Христос.

“Защото знаем, че ако се развали земният ни дом, телесната скиния, имаме от Бога здание на небесата, дом неръкотворен, вечен”. (2 Коринтяните 5:1.)

Вярвам в това. И когато той казва, че Исус “ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло” (Филипяните 3:21), също му вярвам. Дали светиите от последните дни вярват в нещата, за които говорях? Разбира се, трябва да вярват в тях. И отново:

“защото всеки, който приема служителите Ми, приема Мен, а всеки, който приема Мен, приема Моя Отец.

И този, който приема Отца Ми, получава царството на Отца Ми, ето защо всичко, което Моят Отец има, ще му бъде дадено” (У. и З. 84:36–38.)

Може ли някой да се сети за нещо повече, което да бъде дадено? ... Павел разбирал тези неща много добре, защото казва, “пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса”. (Вж. Филипийците 3:14.)

В светлината на казаното от мен можем да видим какво представява това “горно” (висше) призвание в Исус Христос. ...

... Не знам колко от нас имат истинско познание за тези неща в сърцето си. Ако имате това познание, ще ви кажа какви ще бъдат последиците от него. Както казва Йоан:

“И всеки, който има тая надежда на Него, очистиwa себе си, както е Той чист”. (Вж. 1 Иоаново 3:3.)

... Бог е посочил резултатите от пътуването по този път на слава и възвисяване и обещанията са сигурни. Господ знае съвсем точно какви са способностите Му. Той знае с какъв материал разполага и знае точно какво е казал. Ако свършим определената ни от Него част и запазим второто си състояние, ние със сигурност ще осъществим тези обещания във всяка една подробност, в степен много по-голяма от тази, която вие и аз можем да осъзнаем¹¹. (Вж. предложение 2 по-долу.)

**Когато помним благословиите, които Господ
е подготвил за нас, ние ще намерим радост
сред житейските грижи и трудности.**

Няма светия от последните дни, който да чува моя глас и който да няма неотменната възможност да възлезе в утрото на първото възкресение и да бъде прославен и възвисен в Божието присъствие, имайки привилегията да разговаря с нашия Отец така, както разговаря със своя земен баща¹².

Пред човешките не могат да бъдат поставени по-славни очаквания от поставените пред светиите. Няма смъртен човек, който да може да желае нещо повече или което да го удовлетвори в по-голяма степен. Всичко, отнасящо се до свършения мир, щастие, слава и възвисяване, е поставено пред светиите от последните дни. Ние следва да се радваме на този дух и да го поддържаме в живота си. Не трябва да принизяваме нашите

очаквания и в най-малка степен, като вършим неприемливи за Господ неща¹³.

Моите надежди по отношение на бъдещия живот са извънредно големи и славни и аз се стремя непрестанно да поддържам живи тези мои очаквания; и това е привилегия и задължение на всеки светия от последните дни¹⁴.

Не всички напълно разбираме благословиите и привилегиите, които Евангелието постановява ние да получим. Не разбираме напълно и нямаме пълен поглед върху нещата, които ни очакват във вечните светове, да не говорим за нещата, които ни очакват в този живот и които имат за цел да осигурят нашия мир и щастие и да реализират желанията на сърцето ни. ...

Често, сред всичките наши грижи, ние забравяме за нещата, които не са непосредствено пред нас, и като следствие не осъзнаваме, че в своето естество Евангелието има за цел да ни дари с онези неща, които ще ни дадат слава, чест и възвисяване, които ще доведат до щастие, мир и радост. Имаме склонността да забравяме тези неща сред житейските грижи и трудности и не разбираме напълно, че наша е привилегиата и че Господ ни е дал способността да живеем според това Евангелие и така да се радваме на непрекъснат мир. ...

Има ли причина да тъжим? Има ли причина светиите да ходят с измъчени лица? Има ли причина за плач или недоволство? Няма такава; пред нас обаче са положени живота и смъртта; княжества и власти ще бъдат наши, ако бъдем верни; мъка и изгнание ще ги заместят, ако пренебрегваме Евангелието.

Какво повече можем да искаме от това, което е включено в нашата религия? Ако застанем стабилно на канарата и следваме Духа, поставен в сърцата ни, ние ще действаме правдиво при изпълнение на своите задължения, ще действаме правдиво спрямо поставените над нас служители, ще действаме правдиво на светло и на тъмно.

Има ли човек, който ще обърне гръб и ще изхвърли включените в Евангелието надежди, които са ни дадени? В него можем да намерим удовлетворение, радост, стабилност, можем да намерим място, на което да си починем, можем да намерим

основа, на която да градим и на която да принасяме това, което се изисква от нас¹⁵.

Нека никога не принижяваме своите очаквания, нека те бъдат пред погледа ни ден и нощ и аз ви уверявам, че ако правим това, нашият растеж от ден на ден и от година на година ще бъде удивителен¹⁶.

Всички ние се стремим да получим селестиялна слава и величието на дадените ни очаквания не може да бъде описано с езика на човешките. Ако продължите да бъдете верни на делото, в което участвате, вие ще получите тази слава и ще се радвате вечно в присъствието на Бог и на Агнеца. Заслужава си да се стремим към нея; заслужава си да жертваме за нея и благословен е този, който остане верен да я получи¹⁷. (Вж. предложение 3.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

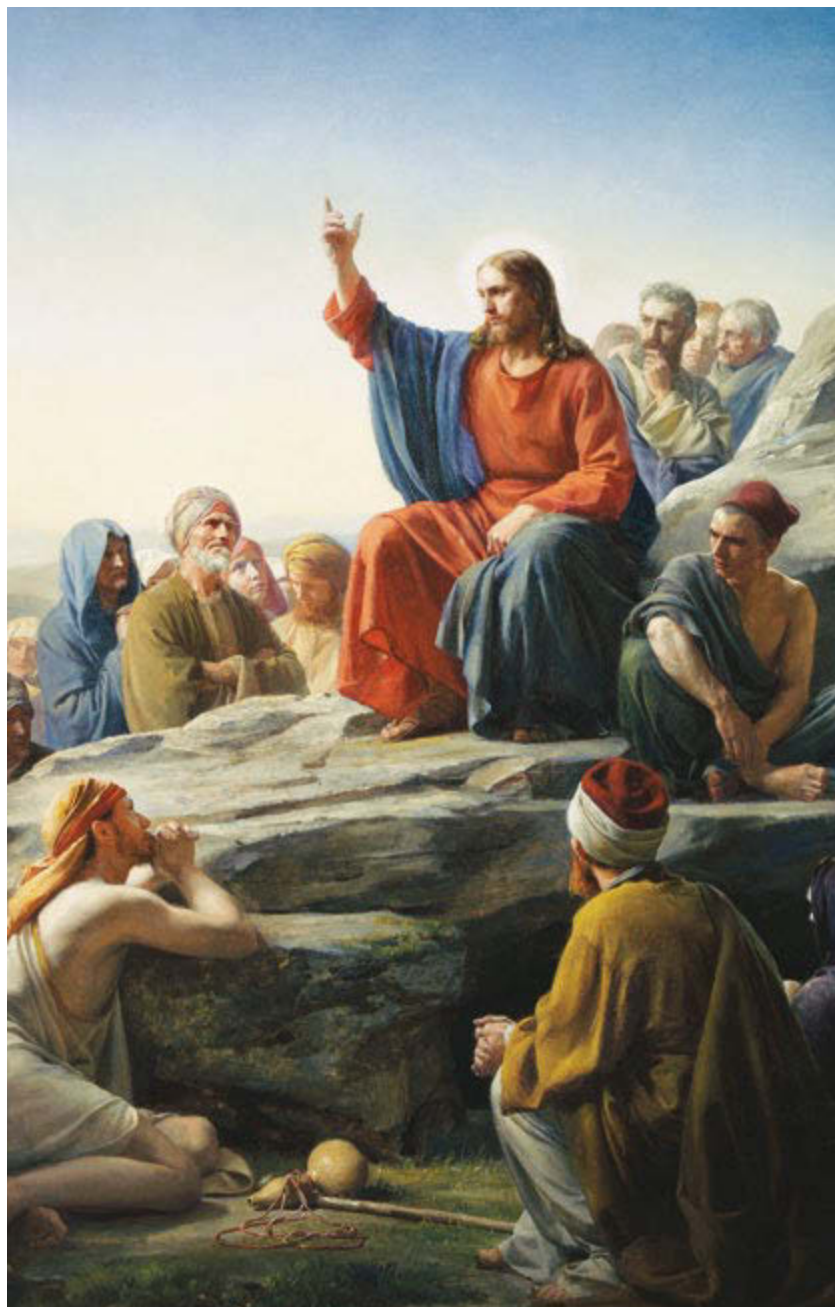
1. Президент Лоренцо Сноу често учи, че ние сме Божии чеда (стр. 87–89). Как тази истина може да повлияе на нашите чувства към нас самите и околните? Как можем да помагаме на деца и младежи да помнят, че те са Божии синове и дъщери?
2. Какво мислите за пасажите, които президент Сноу цитира, за да учи за нашия божествен потенциал? (Вж. стр. 89–92.)
3. Прочетете раздела, започващ на стр. 92 Как могат “житейските грижи и трудности” да ни накарат да забравим вечните благословии на Евангелието? Какво можем да правим, за да запазим своя потенциал “пред погледа ни” и да “го поддържаме в живота си”? По какъв начин това да помним нашата съдба влияе на начина ни на живот?
4. Какво научихте за Небесния Отец, докато изучавахте тази глава? Какво сте научили относно вашата съдба като дъщеря или син Божий?

Свързани с темата стихове: Римляните 8:16–17; 1 Коринтяните 2:9–10; Алма 5:15–16; Мороний 7:48; У. и З. 58:3–4; 78:17–22; 132:19–24

Помощ при преподаването: “Свидетелствайте всеки път, когато Духът ви подтикне да го направите, а не само в края на всеки урок. Давайте възможност на тези, на които преподавате, да дадат своите свидетелства” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 45).

Бележки

1. В Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 46; вж. и “The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 юли 1901 г., стр. 22.
2. Вж. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 46–47; “Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 30 окт. 1894 г., стр. 1.
3. LeRoi C. Snow, “Devotion to a Divine Inspiration”, *Improvement Era*, юни 1919 г., стр. 656.
4. LeRoi C. Snow, “Devotion to a Divine Inspiration”, стр. 661.
5. *Deseret News*, 24 ян. 1872 г., стр. 597.
6. В Conference Report, апр. 1898 г., стр. 63.
7. В “Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 апр. 1899 г., стр. 10.
8. *Millennial Star*, 24 авг. 1899 г., стр. 530.
9. *Deseret News*, 21 окт. 1857 г., стр. 259.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 окт. 1898 г., стр. 1.
11. “Glory Awaiting the Saints”, стр. 1.
12. В Conference Report, окт. 1900 г., стр. 4.
13. В Conference Report, окт. 1898 г., стр. 3.
14. В Conference Report, окт. 1900 г., стр. 4.
15. *Deseret News*, 21 окт. 1857 г., стр. 259.
16. В Conference Report, апр. 1899 г., стр. 2.
17. В “Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 9 юли 1901 г., стр. 1.

На проповедта на хълма Спасителят казва, "И тъй бъдете свършени и вие, както е свършен вашият Небесен Отец" (Матей 5:48).

Да станем съвършени пред Господ: “Малко по-добри с всеки ден”

*“Не очаквайте моментално да станете съвършени.
Ако това е така, ще останете разочаровани.
Бъдете по-добри днес, отколкото сте били вчера,
и бъдете по-добри утре, отколкото сте днес”.*

Из живота на Лоренцо Сноу

Веднъж президент Лоренцо Сноу присъства на свещеническо събрание, на което представител на всеки кворум на старейшините се изправя и дава отчет за свършената от него и неговия кворум работа. Докато президент Сноу изслушва тези по-млади мъже, той си спомня за себе си много години по-рано. Когато се изправя да говори, той казва:

“Ако е възможно, бих искал да кажа нещо, което никога да не забравите, и смятам, че може би ще мога да направя това.

Сега видях, и това съвпада с моите общи наблюдения, че когато млади старейшини се съберат заедно, и всъщност, когато старейшини на средна възраст се съберат заедно, съществува една неохота да говорят пред публика. Видях това тази сутрин в младите мъже, които се изправиха да кажат нещо и да дадат информацията относно работата, в която са били заети.

И вероятно няма да сгреша, ако разкажа малко за моя опит, когато започнах да говоря пред хора, още преди да стана старейшина. Помня първия път, когато бях призован да дам своето свидетелство. ... Това бе нещо, от което се ужасявах, като в същото време смятах за свои дълг да стана, но все не можех да се наканя, а чаках, чаках. Един брат даде свидетелство, след

това друг и трети, като вече почти бяха свършили, а аз все още се страхувах да стана. Никога преди това не бях говорил пред публика. ... (Накрая) реших, че бе дошъл моментът да стана. Направих го. И колко дълго според вас говорих? Трябва да е било около половин минута—невъзможно е да е било повече от минута. Това бе първият ми опит; мисля, че вторият бе почти същия. Бях стеснителен, ... но реших, съвсем твърдо и решително, че когато и да бъда призован да изпълня такова или някакво друго задължение, аз щях да го изпълня, независимо какво щеше да се получи. Това е част от основата на моя успех като старейшина на Израил”.

Президент Сноу разказва на по-младите мъже как скоро след това преживяване той провел първото си събрание като пълно-временен мисионер. “Никога не съм бил така ужасен от нещо, както от това събрание”, си спомня той. “Молих се цял ден, усамотих се и призовавах Господ за помощ. Никога преди това не бях говорил (пред хора), освен на споменатите събрания за свидетелство. Бях ужасен. Не смятам, че човек някога се е страхувал от някакво събитие повече от мен в онзи момент. Събранието бе обявено, стаята беше съвсем пълна. ... Започнах да говоря и мисля, че продължих около 45 минути”¹. При един друг разказ за това същото събрание, той пише: “Когато застанах пред събралите се, макар да не знаех и дума от това, което щях да кажа, в момента, в който си отворих устата, Светият Дух се спусна силно върху мен, като изпълни разума ми със светлина и ми предаде идеи и подходящ език, чрез който те да бъдат изразени. Хората бяха удивени и поискаха провеждането на още едно събрание”².

Президент Сноу споделя урока, който той желае по-младите мъже да научат от това преживяване: “Мои млади приятели, пред вас има възможност да постигнете величие—величие, което само вие можете да ограничите. В началото на живота си можете да вложите в сърцата си неща, много трудни за постигане, но които са възможни за вас. При вашите първи усилия да осъществите желанията си вие може да се провалите, а вашите продължителни усилия да не могат да бъдат определени като успешни. Но доколкото вашите усилия са честни и доколкото

вашиите желания се основават на праведност, вашият опит при преследване на желанията на сърцата ви непременно ще бъде полезен за вас и дори грешките ви, ако изобщо бъдат допуснати такива, ще ви дадат преимущество”³.

Това е любима тема на президент Сноу. Той често напомня на Господните светии заповедта да бъдат свършени и ги уверява, че чрез собственото си усърдие и с Господната помощ те могат да се подчиняват на тази заповед. Той учи, “В сърцата си трябва да чувстваме, че Бог е наш Отец, и че макар да допускаме грешки и да сме слаби, ние може да живеем толкова свършено, колкото сме способни, и всичко ще бъде наред с нас”⁴.

Учения на Лоренцо Сноу

С усърдие, търпение и божествена подкрепа ние можем да се подчиняваме на Господната заповед да бъдем свършени.

“Когато Авраам беше на деветдесет и девет години, Господ се яви на Авраама и му рече; Аз съм Всемогъщият; ходи пред Мене и бъди (свършен)”. (Битие 17:1.)

Във връзка с това ще цитирам част от словата на Спасителя в Неговата проповед на хълма, съдържачи се в последния стих на 5-а глава на Матея.

“И тъй бъдете свършени и вие, както е свършен вашият Небесен Отец”. (Матея 5:48.) ...

Научаваме как Господ се явил на Авраам и му дал велики обещания, и преди да стане готов да ги получи, му било поставено изискване–той (Авраам) да стане свършен пред Господ. И същото изискване било поставено от Спасителя на Неговите ученици, че те трябвало да станат свършени, така както Той и Неговият Отец в Небесата били свършени. Според мен тази тема засяга светиите от последните дни; и бих искал чрез някои коментари да дам предложения, върху които те да се замислят.

Господ желае да даде най-висшите благословии на светиите от последните дни, но, подобно на Авраам, ние трябва да се подготвим за тях, и за тази цел ни е бил даден същия закон,

Господ заповядва на Авраам, “Ходи пред Мене и бъди (съвършен)” (Битие 17:1).

който Господ е дал на него, така че ние да го спазваме. От нас също се изисква да постигнем състояние на съвършенство пред Господ; и в този случай, както при всеки друг, Господ не е поставил изискване, което да не може да се изпълни, като от друга страна, е предоставил на светиите от последните дни средствата, чрез които те могат да изпълнят светата Му заповед. Когато Господ поставил това изискване пред Авраам, Той му дал средствата, чрез които да може да се подчини на този закон и напълно да удовлетвори това изискване. Той имал привилегията на Светия Дух, защото знаем, че Евангелието е било проповядвано на Авраам, и чрез това Евангелие той можел да получи божествената помощ, която да му позволи да разбере Божиите неща, като без нея това не може да стане; без нея човек не може да достигне състояние на съвършенство пред Господ.

Затова по отношение на светиите от последните дни не е възможно за тях да постигнат този морален и духовен стандарт, освен чрез свръхестествена (божествена) помощ и подкрепа.

Нито пък можем да очакваме светиите от последните дни моментално да могат да изпълнят този закон при всякакви обстоятелства. За това е нужно време; нужни са много търпение и дисциплина на ума и сърцето, за да може да се подчиняваме на тази заповед. И макар първоначално можем да се проваляме в опитите си, това не трябва да обезсърчава светиите от последните дни в желанието им да упражняват непоколебимост при изпълнението на това голямо изискване. Авраам, макар да имал вярата да ходи пред Господ според Неговия божествен закон, понякога бил горчиво изпитван във вярата си, но въпреки това той не се обезсърчавал, защото упражнявал непоколебимост при спазване на Божията воля.

Можем да си мислим, че не можем да живеем според закона за съвършенството, че работата за нашето усъвършенстване е твърде трудна. Това може да е отчасти вярно, но въпреки това факт е, че това е заповед на Всемогъщия към нас и ние не можем да я пренебрегваме. Когато преминаваме през трудни моменти, идва време да се възползваме от голямата привилегия да призовем Господ за сила и разбиране, разум и благодат, чрез които можем да преодоляваме слабостите на плътта, срещу които трябва да сме в непрекъсната борба⁵. (Вж. предложения 1 и 2 по-долу.)

**Когато изпълняваме някое Господно изискване,
ние сме съвършени в тази сфера.**

Авраам бил призован да напусне своите роднини и страната си (вж. Авраам 2:1–6). Ако не бил изпълнил това изискване, той нямало да получи Господното одобрение. Но той направил това; и докато напускал дома си, той несъмнено живял в подчинение на този божествен закон за съвършенството. Ако не бил успял да направи това, той със сигурност нямало да се подчини на изискванията на Всемогъщия. И макар да напускал бащиния дом, макар да се подлагал на това изпитание, той вършел това, което неговата собствена съвест и Светият Дух одобрявали, и не можело да направи нещо по-добро, при условие, че не вършел нищо нередно при изпълнението на това усилие.

Когато светиите от последните дни приели Евангелието в далечни страни, когато гласът на Всемогъщия повелявал те да напуснат земите на своите бащи, да напуснат роднините си, подобно на Авраам, доколкото те изпълнявали това изискване, доколкото ходели в подчинение на този закон, и били толкова свършени, колкото хора могат да бъдат при такива обстоятелства и в сферата, в която действали, не че са били свършени в знание, сила и прочее, а в своите чувства, в своята почтеност, мотиви и непоколебимост. И докато пресичали голямата бездна, при положение, че не роптаели и не се оплаквали, а се подчинявали на дадените им съвети и по всички начини се държали по подобаващ начин, те били точно толкова свършени, колкото Бог изисквал от тях да бъдат.

Господ има за цел да ни отведе в селестиалното царство. Чрез пряко откровение Той е изявил, че ние сме Негово потомство, родени във вечните светове, че сме дошли на тази земя с изричната цел да се подготвим да получим пълнотата на славата на нашия Отец, когато се завърнем в Неговото присъствие. Затова ние следва да търсим способността да спазваме този закон, което осветява нашите мотиви, желания, чувства и привързаности, като така те могат да бъдат чисти и свети и във всички неща нашата воля да бъде подчинена на Божията воля и ние да нямаме желания, които да противоречат на волята на Отца. В своята сфера такъв човек е свършен и той е повелител на Божиите благословии във всички свои действия и на всяко място, на което отиде.

Но ние страдаме от безразсъдство, от слабостите на плътта и в някаква степен сме невежи, затова допускаме грешки. Да, но това не е причина да нямаме желанието да съблюдаваме тази Божия заповед, особено когато виждаме как Той ни е дал средствата да изпълним това дело. Това е моето разбиране за смисъла на думата свършенство, казана от нашия Спасител и от Господ на Авраам.

Човек може да бъде свършен по отношение на някои неща, а по отношение на други не. Човек, който предано се подчинява на Словото на мъдростта, е свършен, що се отнася до този закон. Когато сме се покаяли за нашите грехове и сме се

кръстили, за да ни бъдат опростени те, ние сме били съвършени по отношение на този въпрос⁶. (Вж. предложение 3 по-долу.)

**Вместо да се обезсърчаваме при провал,
ние можем да се покаяваме и да молим
Господ за сила да се справяме по-добре.**

Казано ни е от апостол Йоан, че “сме Божии чада, и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е. И всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си, както е Той чист”. (Вж. 1 Йоаново 3:2–3.) Светиите от последните дни очакват да достигнат това състояние на съвършенство; ние очакваме да станем като нашия Отец и като Бог, чеда годни и достойни да обитават в Неговото присъствие; очакваме, че когато се яви Синът Божий, ние ще получим нашите тела обновени и славни и че “нашето унищожено тяло (ще бъде преобразено), за да стане съобразно с Неговото славно тяло”. (Вж. Филипийците 3:21.)

Това са нашите очаквания. Сега нека всички присъстващи си зададат следния въпрос: Обосновани ли са нашите очаквания? Казано иначе, стремим ли се да пречистваме себе си? Как може един светия от последните дни да се чувства вътре в себе си оправдан, освен ако не се стреми да се пречиства, за да стане чист като Бог, освен ако всеки ден от живота си не се стреми да поддържа съвестта си чиста от простъпки пред Бог и човека? Несъмнено мнозина крачим пред Бог от ден на ден, от седмица на седмица и от месец на месец, като не се чувстваме под осъждане, като действаме правилно и искрено се стремим в цялостно смирение Духът Божии да направлява действията ни всеки ден; при все това в живота може да се случи един или няколко пъти наистина да бъдем подложени на върховно изпитание, може би да се сломим; и дори това да се случи, ние нямаме основание да не опитаме отново, и то с подновена енергия и решителност, да постигнем целта си⁷.

Господ желае да покаже снизхождение на Неговите чедата на земята, но изисква от тях искрено покаяние, когато прегрешават или се провалят в някое задължение. Той очаква те да се

Всеки ден ние следва да се стремим да подобряваме взаимоотношенията си с членовете на нашето семейство.

подчиняват и да се стремят да изоставят всеки грях, да пре-
чистват себе си и наистина да стават Негов народ, Негови све-
тии, така че да могат да бъдат подготвени да бъдат приети в
Неговото присъствие, да станат като Него във всички неща и
да царуват с Него в славата Му. За да постигнат това, те тряб-
ва да вървят в стеснената и тясна пътека, правейки живота си
по-светъл и по-добър, изпълнени с вяра и милосърдие, което
е чистата любов Христова, като изпълняват всяко задължение
в Евангелието⁸.

Ако прочетем внимателно за живота на Авраам или случилото
се с други велики и свети хора, ние без съмнение ще открием,
че техните усилия да бъдат праведни невинаги били увенчавани
с успех. Затова не трябва да се обезкуражаваме, ако бъдем
надвити в момент на слабост, а обратното, незабавно да се
покайваме за грешката или нередността, която сме извършили,
да направим всичко възможно да я поправим, след което да се
обърнем към Бог за повече сили да продължим напред и да се
справяме по-добре.

Авраам можел да крачи в съвършенство пред Бог ден след ден, когато напуснал бащиния си дом и показал своя изключителен и дисциплиниран ум с предложените от него действия, когато неговите пастири се скарали с пастирите на племенника му Лот (вж. Битие 13:1–9). Обаче в живота на Авраам дошъл момент, който трябва да е бил много мъчителен; всъщност трудно можем да си представим нещо по-тежко; това било, когато Господ го призовал да принесе в жертва своя единствен възлюбен син, именно този, чрез който той очаквал реализирането на великото обещание, дадено му от Господ; но като показал съответно предразположение, той успял да преодолее изпитанието и да докаже своята вяра и почтеност пред Бог (вж. Битие 22:1–14). Трудно може да се предположи, че Авраам наследил това предразположение на ума от своите родители идолопоклонници; но е логично да вярваме, че според Божията благословия, той могъл да го придобие, побеждавайки плътта по начин, по който следва да я победим ние, като без съмнение понякога е бил надвиган, докато му било дадено да може да устоява на толкова тежко изпитание.

“Имайте в себе си същ(ото намерение)”, казва апостол Павел, “ко(е)то беше и в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счете (за кражба) да държи равенство с Бога”. (Вж. Филипийците 2:5–6.) Сега, всеки човек има пред себе си задачата да пречиства себе си така, както Бог е чист и да се опитва да ходи съвършено пред Него. Ние се поддаваме на своите малки безразсъдства и слабости; следва да се опитваме да ги преодоляваме възможно най-бързо и следва да насаждаме това чувство в сърцата на нашите деца, така че страхът от Бога да бъде с тях от младостта им и те да могат да се научат да се държат правилно пред Него при всякакви обстоятелства.

Ако един съпруг може да живее един ден със съпругата си без караници, без да се отнася грубо с никого, като по никакъв начин не натъжава Духа Божии, това е достатъчно; в това той е съвършен. После нека той се опита да бъде същия през следващия ден. Но да предположим, че той не успее при опита си на следващия ден—това не е причина той да не успее на третия ден. ...

Светиите от последните дни следва непрестанно да култивират тази амбиция, която е била така ясно изложена от апостолите в минали времена. Ние следва да се опитваме така да живеем всеки ден, че съвестта ни да бъде чиста от простъпки към когото и да било. И Бог е вложил в Църквата начини, чрез които може да ни бъде помогнато, а именно апостоли, пророци, благовестители и прочее, за “да се усъвършенстват светиите” и т.н. (Вж. Ефесяните 4:11–12.) И Той също така ни е дал Светия Дух за непогрешим водач, който е застанал до нас като ангел Божий, показвайки ни как да постъпваме, давайки ни сила и подкрепа, когато се изправим пред трудни обстоятелства. Не трябва да си позволяваме да се обезсърчим, когато осъзнаем слабостта си. Рядко откриваме случай в славния пример, даден ни от пророците, древни и съвременни, когато те са позволявали на Нечестивия да ги обезсърчи, а обратното–те непрестанно се стремели да побеждават, да получат наградата и така да се подготвят за пълнота на слава⁹. (Вж. предложение 4.)

**С божествена помощ ние можем да живеем
над безразсъдството и суетата на света.**

Когато веднъж осъзнаем, че чрез Евангелието, което сме приели, в себе си наистина имаме силата да победим своите страсти и апетити и във всички неща да покорим волята си на волята на нашия Небесен Отец, като вместо да бъдем средство за създаването на неприятни чувства в нашия семеен кръг и хората, с които общуваме, ние помагаме в създаването на малък райски кът на земята, тогава може да се каже, че битката е наполовина спечелена. Една от основните трудности, от която страдат мнозина, е следната–ние сме предразположени твърде бързо да забравяме великата цел на живота, причината, поради която нашият Небесен Отец ни е изпратил тук в земния живот, както и святото призвание, с което сме били призовани; и затова, вместо да се издигнем над дребните преходни неща на времето, ние твърде често си позволяваме да се принизим до нивото на света, без да черпим от осигурената от Бог помощ, която единствена може да ни направи способни да ги преодолеем.

Ние не се отличаваме с нищо от света, ако не култивираме чувството да бъдем съвършени, тъкмо както нашият Отец в Небесата е съвършен.

Такова било увещанието на Спасителя към светиите в минали времена, хора със страсти като нашите, подложени на същите изкушения, като Той знаел дали хората могли да го изпълнят или не; Господ никога не е изисквал, нито някога ще изиска от Своите чеда неща, които да бъдат невъзможни за изпълнение от тяхна страна. Старейшините на Израил, които очакват да възлязат по света и да проповядват Евангелието на спасението сред едно измамническо и извратено поколение, сред хора, изпълнени със зло и поквара, следва с особена грижа да култивират този дух. И не само те, а всеки, всички млади мъже и жени, принадлежащи към тази Църквата, които са достойни да бъдат наречени свети, следва да култивират желанието да изпълнят това изискване, така че тяхната съвест да бъде чиста пред Бог. Красиво нещо е млади и стари да са си поставили тази цел; особено радостно е да наблюдаваме нашите млади хора да поемат курс, по който светлината и разумът Божии могат да осветяват техните лица, така че да разполагат с правилно разбиране за живота и да могат да живеят над безразсъдството и суетата на света, над грешките и нечестията на хората¹⁰.

Няма нужда светиите от последните дни да се тревожат за нещата от този свят. Те ще отминат. Сърцата ни следва да се привързват към възвишени неща; да се стремят към съвършенството на Исус Христос, Който във всички неща се подчинявал съвършено на Отца и така получил Своето велико възвисяване и станал модел за подражание на Своите братя. Защо да се измъчваме и тревожим за тези преходни неща, когато нашата съдба е толкова велика и славна? Ако се привързваме към Господ, спазваме заповедите Му, моделираме себе си по Неговите съвършенства и отправим поглед към вечните реалности на Неговото небесно царство, всичко с нас ще бъде наред, ние ще триумфираме и накрая ще получим победата¹¹.

Във всички ваши действия и поведение винаги имайте съзнанието, че сега се подготвяте и изграждате за себе си живот,

който да бъде продължен през вечността; не действате според принцип, от който бихте били засрамени в небесата или там не бихте искали да действате според него, не използвайте средство за постигане на някоя цел, което едно небесно просветено съзнание не би одобрило. Макар чувства и страсти да ви подтикват към действия, нека винаги ви направляват и насочват принципи чисти, почтени, свети и добродетелни¹².

**Не можем да станем съвършени отведнъж, но
можем да ставаме малко по-добри ден след ден.**

Детето израства от детство до юношество и от юношество до мъжество с постоянна и стабилна скорост, но то не може да каже как или кога се реализира този растеж. То не осъзнава този растеж, но като следва законите на здравето и като действа мъдро, детето накрая става мъж. Същото се случва с нас като светии от последните дни. Ние израстваме и нарастваме. В момента не го забелязваме, но след около година осъзнаваме, че сме се изкачили по склона, доближавайки върха. Чувстваме, че имаме вяра в Господ, че Неговото провидение е винаги в наша полза, че сме свързани с Него, че Той наистина е наш Отец и че ни води в живота¹³.

Не очаквайте моментално да станете съвършени. Ако това е така, ще останете разочаровани. Бъдете по-добри днес, отколкото сте били вчера, и бъдете по-добри утре, отколкото сте днес. Не позволявайте на изкушенията, които днес отчасти ни надвигат, да ни надвият до такава степен утре. Така продължете да ставате малко по-добри ден след ден, като не позволявате животът ви да отминава, без да правите добро на другите и на себе си¹⁴.

Всеки изминал ден или всяка изминала седмица следва да бъдат най-добрите, които сме имали, тоест ние следва да напредваме всеки ден в знание и мъдрост и в способността си да вършим добро. Остарявайки, с всеки следващ ден ние трябва да живеем все по-близо до Господ¹⁵. (Вж. предложение 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Президент Сноу осъзнава, че заповедта да бъдат свършени предизвиква тревога в някои светии от последните дни (стр. 99–101). Докато изучавате тази глава, потърсете съвет, който може да утеши някого, който е разтревожен от заповедта да бъде свършен.
2. В раздела, започващ на стр. 99, изразът “свр̀хестествена помощ” означава помощ от Господ. По какви начини Господ ни помага да станем свършени?
3. На стр. 101 прегледайте коментарите на президент Сноу за Авраам и ранните пионери светии от последните дни. Какво според вас означава да бъдем свършени “в сферата, в която действа(ме)”? Помислете какво можете да направите, за да станете по-свършени във вашите “чувства ... почтеност, мотиви и непоколебимост”.
4. Президент Сноу казва, “Не трябва да си позволяваме да се обезсърчим, когато осъзнаем слабостта си” (стр. 106). Как можем да преодолеем чувството на обезсърчаване? (За някои примери вж. стр. 103–106.)
5. Как ви помага да знаете, че не следва да очаквате “моментално да станете свършени”? (Вж. стр. 108.) Помислете за конкретни начини да следвате съвета на президент Сноу “да ставате малко по-добри ден след ден”.
6. Потърсете едно или две изказвания в тази глава, които са особено вдъхновяващи за вас. Какво ви харесва в тези изказвания?

Свързани с темата стихове: 1 Нефи 3:7; 3 Нефи 12:48; Етер 12:27; Мороний 10:32–33; У. и З. 64:32–34; 67:13; 76:69–70

Помощ при преподаването: “Хората се трогват, когато техният принос бива забелязван. Можете да положите специални усилия

да забелязвате коментара на всеки човек и, ако е възможно, да направите коментара част от дискусията в класа” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 35–36).

Бележки

1. В “Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 апр. 1899 г., стр. 9.
2. В Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 16.
3. В “Anniversary Exercises”, стр. 9.
4. В “Impressive Funeral Services”, *Woman’s Exponent*, окт. 1901 г., стр. 36.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 юни 1879 г., стр. 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 юни 1879 г., стр. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 юни 1879 г., стр. 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 окт. 1898 г., стр. 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 юни 1879 г., стр. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 юни 1879 г., стр. 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 окт. 1898 г., стр. 1.
12. *Millennial Star*, 1 дек. 1851 г., стр. 363.
13. В Conference Report, апр. 1899 г., стр. 2.
14. *Improvement Era*, юли 1901 г., стр. 714.
15. *Improvement Era*, юли 1899 г., стр. 709.

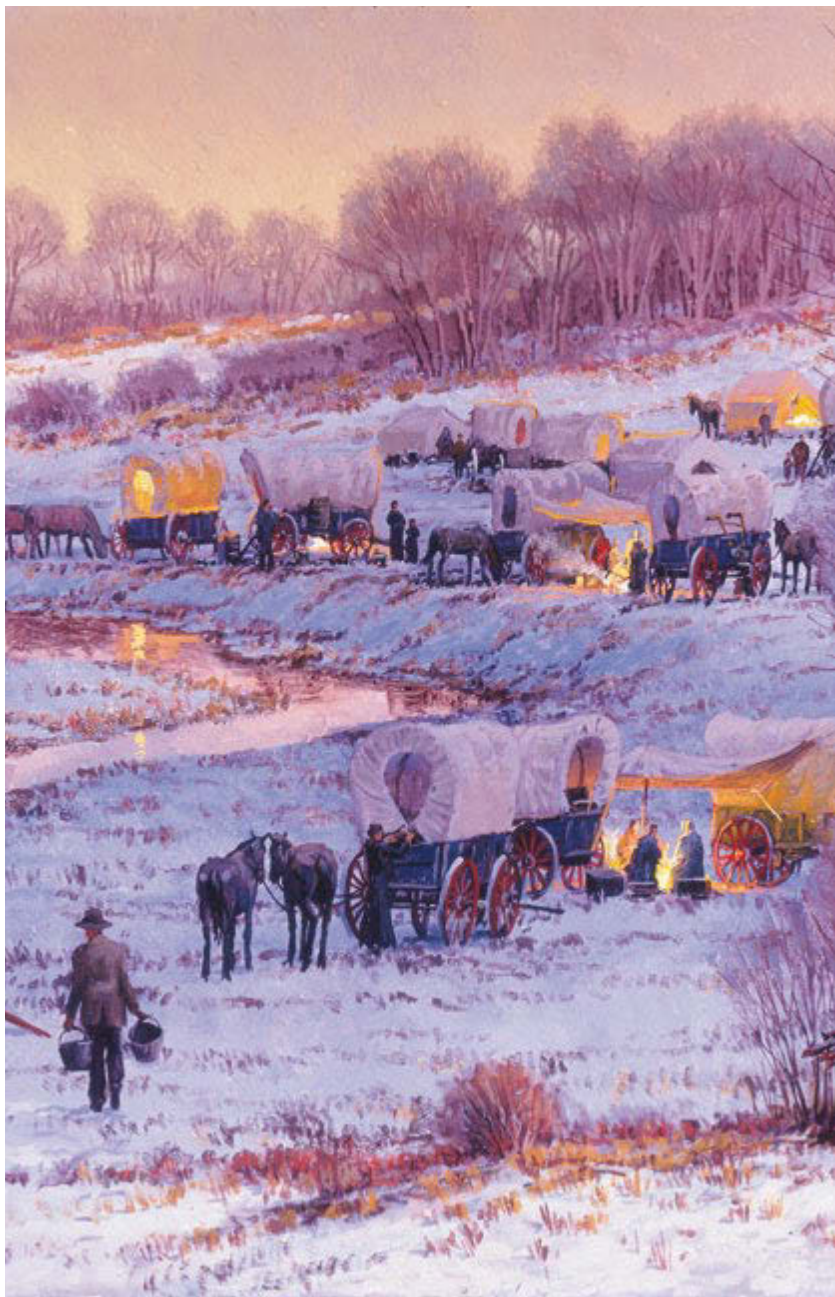
Вярност във времена на изпитания: “От сенките в славната светлина”

*“Всеки мъж и жена, които служат на Господ,
независимо колко верни могат да бъдат,
преживяват своите тъмни моменти; но,
ако са живели вярно, над тях ще се излее
светлина и ще им бъде оказана помощ.”*

Из живота на Лоренцо Сноу

През февруари 1846 г. светиите от последните дни са принудени да напуснат домовете си в Наву, Илинойс. Докато се подготвят да предприемат продължителното пътуване до тяхната нова обетована земя, те следват съвета на президент Бригъм Йънг, като установяват поселища по пътя. Живеят във временни заслони и сеят реколти за светиите, които ще ги последват. След като прекарват известно време в Айова в едно поселище, наречено Гардън Гроув, Лоренцо Сноу и семейството му се преместват на място, което светиите наричат Маунт Писга, също в Айова. Това поселище носи името на планината, от която пророк Моисей вижда обетованата земя за своя народ.

Няколко месеца след като пристигат на Маунт Писга, Лоренцо е призован да ръководи поселището. “Тогава”, записва покъсно той, “светиите в Писга бяха в много окаяно положение, не само поради липса на храна и облекло, а също и на впрягове и фургони за тяхното пътуване. Няколко семейства напълно бяха изчерпили провизиите си и зависеха от милосърдието на своите съседни, които в повечето случаи не бяха подготвени да оказват тази помощ. И освен всичко това из поселището се развихри една болест, като нямаше достатъчно здрави хора, които да се

Когато светилите от последните дни са изгонени от домовете си в Наву, Илинойс, мнозина намират радост сред своите страдания.

грижат за болните; смъртта я последва и бащи, майки, деца, братя, сестри и скъпи приятели станаха жертва на унищожителя и бяха погребани набързо, някои без дори да бъдат облечени подходящо. Така към нищетата бяха добавени печал и траур”.

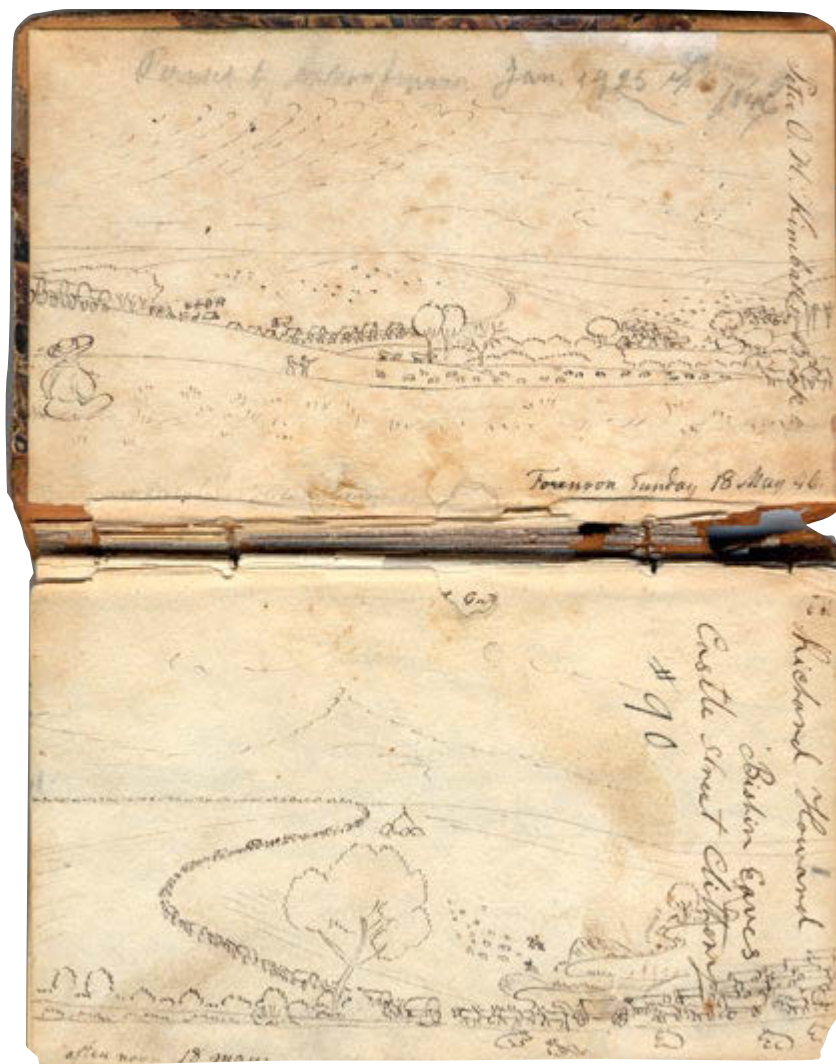
Лоренцо непосредствено изпитва тези изпитания. Той и неговото семейство преживяват болест, разочарования и мъка, включително смъртта на една новородена дъщеря, Леонора. Той пише, “Малката Леонора се разболя и умря и с голяма мъка занесохме нейните останки в малкия ѝ гроб, за да остане сама, далеч от баща ѝ и майката, която я роди”.

При тези обстоятелства Лоренцо помага на светиите да преминат изпитанията с вяра. Неговата сестра Илайза пише, “С несломима енергия—с ум, който намираще начини да решава проблемите, и с постоянство на целта, което никога не се поддаваше на обезсърчение, той доказва умениято си да действа при обстоятелства, които биха ужасили човек с обикновени способности”. Тя си спомня, “На първо място той се стремеше да повиши енергията на хората и да я координира”. Той организира мъжете в работни групи. Част от тях отиват в близки градове, за да печелят пари за провизии и дрехи. Други остават в лагера, където се грижат за семействата, садят посеви, произвеждат и поправят стоки, които могат да бъдат използвани в съседните поселища.

Освен че помага на светиите да работят заедно, Лоренцо ги насърчава да се подхранват духовно и да се радват на благотворни развлечения. “През дългите зимни месеци”, казва той, “аз се стремях да подхранвам духа и куража на светиите в Писга не само като се грижа за провеждането на събрания за религиозно служение и дейности в различни райони на поселището, но също като организирам и насърчавам най-различни порядъчни развлечения. ...

Като пример ще се опитам да опиша едно от тях, което чрез импровизация се хареса на хората, които успях да побера в моето скромно семейно “имение”, едноетажна сграда, около пет на девет метра, построена от трупи, с пръстен покрив и приземен етаж, като от едната страна имаше изградена от торф камина и

Един светия от последните дни, заселил се в Маунт Писга, рисува следната скица в дневника си.

комин. Специално за случая покрихме пода с тънък слой чиста слама, а стените с белите чаршафи от твърдите ни легла.

Трябваше наистина да се постареем, за да измислим как да осветим нашата зала за предстоящото събитие, като резултатът породи щедри отзиви за нашата находчивост. Но успяхме да го направим. От ямата, където беше заровена рязката,

избрахме най-големите и хубави глави—издълбахме вътрешността и поставихме малки свещи, като ги окачихме по стените и тавана, съграден от пръст и тръстика. Тези фенери придаваха много спокойна и тиха ... атмосфера, а светлината, която минаваше през кората на ряпата, придаде много живописен вид на помещението.

По време на вечерята няколко от моите приятели по най-топлия възможен начин поздравиха мен и семейството ми за тази уникална и евтина подредба”.

Лоренцо си спомня, че “тези няколко часа бяха весело и щастливо прекарани”. Той и неговите гости се развличат с речи, песни и рецитирание. Той казва, “Накрая всички изглеждаха напълно доволни и си тръгнаха така щастливи, сякаш не бяха останали без дом”¹. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

Изпитанията и премеждията ни помагат да се усъвършенстваме духовно и да се подготвяме за селестиялна слава.

Невъзможно е да изработим своето спасение и да постигнем Божиите цели без изпитания и без жертви².

Изпитанията и премеждията са съпровождали светиите от последните дни. Бог е определил това да бъде така. Смя да кажа, че в (доземния) свят на духовете, когато ни било предложено да преминем през това изпитание и да преживеем това, което сега преживяваме, не всичко ни е било представено все приятно и приемливо; перспективите не били толкова възхитителни, колкото ни се искало. И въпреки това няма съмнение, че съвсем ясно сме осъзнавали, че за да постигнем своето възвисяване и слава, това преживяване е необходимо; и колкото и неприятно може да ни се е струвало то, ние сме имали желанието да се подчиним на Божията воля и следователно сме тук³.

Господ е решил в сърцето Си да ни изпитва дотолкова, че да разбере какво може да прави с нас. Той изпитвал Своя Син Исус. ... Преди Той (Спасителят) да дойде на земята, Отец

наблюдавал действията Му и знаел, че може да разчита на Него, когато залогът ще бъде спасението на световете; и Той не останал разочарован. Същото се отнася и за нас. Той ще ни изпитва и ще продължава да ни изпитва, за да може да ни постави на най-висшите житейски позиции и да ни даде най-светите отговорности⁴.

Ако успеем да преминем през предстоящите огнени изпитания с ненакърнени вяръност и почтеност, към края на своите прекеждия можем да очакваме едно могъщо изливане на Духа и силата Божии—едно велико надаряване за всички, които са останали верни на заветите си. ...

Някои от нашите братя са се питали дали в отвъдното биха се чувствали добре в компанията на пророци и светии от древността, които издържали изпитания и преследвания; и тази на светиите ... които страдали в Къртлънд, Мисури и Илинойс. Тези братя са изразявали съжалението си, че не са били подложени на такова страдание. Ако има такива братя сред присъстващите, за тяхно успокоение ще кажа, че след известно време ще имате подобни възможности, за да бъде удовлетворено желанието на сърцето ви. Вие и аз не можем да бъдем сторени съвършени без страдание: Исус не могъл (вж. Евреите 2:10). В Своята молитва и агония в Гетсиманската градина, Той предвещава процеса на пречистване, необходим в живота на хората, чиято амбиция ги подтиква да подсигурят славата на селестиялното царство. Никой не следва да се опитва да заобиколи това пречистване, прибегвайки до компромисни мерки⁵.

Няма друг начин, по който светиите да бъдат духовно усъвършенствани и подготвени за наследство в селестиялното царство, освен чрез изпитание. Това е процесът, чрез който се увеличава знанието, и мирът накрая ще бъде установен навсякъде. Казано е, че ако сега ние се радвахме на мир и просперитет, щяхме да станем безразлични. Такива условия са целта и желанието на голям брой от нас; тогава те не биха полагали усилия за вечните неща⁶.

Погледнато индивидуално или колективно, ние сме страдали и отново ще трябва да страдаме. И защо? Защото Господ

Нашето свидетелство за Исус Христос може да ни поддържа и утешава във времена на изпитания.

изисква това от ръцете ни, за да бъдем осветени⁷. (Вж. предложение 2 по-долу.)

Когато оставаме верни сред изпитания и изкушения, ние показваме, че обичаме Бог повече от света.

Сред нашите изпитания има изкушения, чрез които можем да покажем доколко ценим своята религия. Запознати сте с преживяванията на Иов в това отношение. На него му било дадено знание за възкресението, за Изкупителя и знаел, че макар да умре, в последните дни той щял да види неговия Изкупител на земята (вж. Иов 19:25–26). Изкушенията, на които бил подложен, показват, че той ценял тези небесни съображения над всичко останало. ...

... Понеже Бог е наш Приятел, ние не се боим. Може да се наложи да продължим да бъдем подлагани на много условия, които са неприятни. Чрез тях имаме възможност да покажем на ангелите, че обичаме Бог повече от нещата на света⁸. (Вж. предложение 3.)

**Когато оставаме верни, Господ ни
укрепва в преодоляването на изкушения
и издържането на изпитания.**

Много от вас са подложени на сурови изпитания, за да може вярата ви да стане по-съвършена, увереността ви да се затвърди, знанието ви за небесните сили да се разшири; и това ще се случи преди вашето изкупление. Ако на хоризонта се съберат буреносни облаци ... ; ако ви се предложи чашата на горчивото страдание, която да се наложи да изпиете; ако Сатана бъде развързан сред вас, с всичките си увличащи сили и лукаво коварство; ако срещу вас се вдигне силната и безмилостна ръка на преследването—тогава, в *същия този* час, вдигнете глави и се възрадвайте, че сте били сметени за достойни да страдате така с Исус, светиите и светите пророци; и знайте, че вашето изкупление наближава.

Чувствам за необходимо, братя и сестри, да ви увещавам от дълбините на сърцето. Дерзайте—не се обезсърчавайте, защото със сигурност бързо наближава денят, в който сълзите ви ще секнат, сърцата ви ще бъдат утешени и ще се ползвате от плодовете на вашите усилия. ...

Бъдете честни, бъдете добродетелни, бъдете почитени, бъдете кротки и смирени, смели и уверени, действайте с простота, бъдете като Господ; придържайте се към истината през огън или меч, мъчение или смърт⁹.

Откакто сме приели Евангелието до настоящия момент Господ ни дава от време на време изпитания и премеждия, ако можем да ги наречем така; и понякога тези изпитания са били толкова тежки, че ни е било трудно да ги приемем без ропот и оплакване. При все това в такива моменти Господ ни е благославял и ни е давал достатъчно от Своя Дух, за да можем да преодолеем изкушенията и да издържим на изпитанията¹⁰.

Всеки мъж и жена, които служат на Господ, независимо колко верни могат да бъдат, преживяват своите тъмни моменти; но, ако са живели вярно, над тях ще се излее светлина и ще им бъде оказана помощ¹¹.

Всичко, което се изисква от нас, за да бъдем в пълна безопасност при всякакви проблеми и преследване, е да изпълняваме Божията воля, да бъдем честни, верни и отдадени на приетите от нас принципи; да се отнасяме правдиво един с друг; да не погазваме ничии права; да живеем чрез всяко слово, което произлиза от Божиите уста и Неговият Дух ще ни помага при всякакви обстоятелства и ще възлезем от проблемите изобилно благословени в нашите домове, в нашите семейства, в нашите стада, нашите полета—и по всякакъв начин Бог ще ни благославя. Той ще ни дава знание след знание, разум след разум, мъдрост след мъдрост.

Нека Бог благославя този народ. Нека бъдем верни на себе си, верни на всички принципи, които сме приели, стремейки се с цялото си сърце да бъдем полезни на другите, и Бог ще излива Духа Си над нас и ние в крайна сметка ще възлезем победители¹². (Вж. предложение 3.)

**Като погледнем назад към своите трудности,
ние виждаме, че нашите изпитания са ни
помогнали да се доближим към Бог.**

Когато размишляваме над стореното от Господ за нас в минали времена, над настоящите ни обстоятелства и надежди за бъдещето, ще видим колко благословен народ сме! Смятам, че една от най-големите добродетели, които могат да бъдат наблюдавани в светиите от последните дни, е благодарността към нашия Небесен Отец за това, с което Той ни е дарил, и пътя, по който ни води. Възможно е ходът ни по този път невинаги да е бил приятен; но по-късно сме откривали, че така неприятните обстоятелства често са ни давали най-висше преимущество¹³.

След всяко изпитание, през което преминава човек, ако е верен в това изпитание и почита Бог и приетата от него религия, накрая на това изпитание или страдание този човек се намира по-близо до Бог, по-близо по отношение на нарасналите вяра, мъдрост, знание и сила, като така по-уверено призовава Господ за нещата, които желае. Познавам хора, които са треперели при мисълта да преминат през някои премеждия; преминали през

изкушението, те можеха по-уверено да се обърнат към Господ и да Го призоват за благословиите, които желаят. ...

Имаме всяка причина да се радваме и да бъдем изпълнени с удовлетворение, въпреки заобикалящите ни трудности. И колко по-далеч сме стигнали, колко повече знание сме получили и на колко повече можем да устоим сега, отколкото преди една, две или пет години, и можем ли да понесем повече сега, отколкото преди няколко години? Господ ни е укрепил и е усилил нашия растеж. Подобно на бебе, което расте, без да осъзнава как постепенно е получавало сила и как е увеличило своя ръст. Тази година то е по-голямо от миналата. Така е и с нашия духовен напредък. Днес се чувстваме по-силни, отколкото бяхме преди година¹⁴.

Принесените от вас жертви, понесените от вас трудности и изстраданите лишения ще ... бъдат забравени, а вие ще се радвате, че сте придобили осигурения от тях опит. ... Някои неща трябва да научим чрез страдание, а знанието, получено по този начин, макар процесът да е бил болезнен, ще бъде от голяма стойност в идния живот. ...

... Знаем, че животът ви не е бил само радост; несъмнено сте преминали през множество изпитания, и вероятно сте преодолели много премеждия; но чрез продължаващата си почтеност вие скоро ще възлезете от сенките в славната светлина на селестиалния свят¹⁵. (Вж. предложение 4 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Помислете върху разказа на стр. 111–115. Как много от светиите в него могли да бъдат щастливи въпреки своето страдание? Какво можем да направим, за да насърчаваме хора, които имат изпитания?
2. Изучете ученията на президент Сноу за причините, поради които трябва да имаме изпитания (стр. 115–116). Какво

според вас означава да “полага(ме) усилия за вечните неща”? Защо според вас много хора не биха “полагали усилия за вечните неща”, ако нямаха изпитания?

3. По какви начини следва да откликваме на изпитанията и изкушенията? (За някои примери вж. стр. 117–119.) Как ни помага Господ в моменти на изпитания?
4. Прочетете последният раздел на тази глава. Какво сте придобили от преживените от вас трудности?
5. Потърсете едно или две заявления от тази глава, които ви дават надежда. Какво ви харесва най-много в избраните заявления? Помислете за начини, по които бихте могли да споделите тези истини с член на семейството или приятел, който има нужда от насърчение.

Свързани с темата стихове: Второзаконие 4:29–31; Псалми 46:1; Иоана 16:33; Римляните 8:35–39; 2 Коринтяните 4:17–18; Мосия 23:21–22; 24:9–16; У. и З. 58:2–4

Помощ при преподаването: Бихте могли предварително да говорите с няколко участника, като ги помолите да споделят преживявания, отнасящи се към тази глава. Например, преди да преподавате от тази глава, би било полезно да помолите няколко човека да се подготвят да споделят какво са научили от своите изпитания.

Бележки

1. Вж. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 89–93.
2. *Millennial Star*, 18 апр. 18, 1887 г., стр. 245.
3. *Deseret Weekly*, 4 ноем. 1893 г., стр. 609.
4. *Millennial Star*, 24 авг. 1899 г., стр. 532.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 фев. 1886 г., стр. 1.
6. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през април 1888 г.
7. *Deseret News*, 28 окт. 1857 г., стр. 270.
8. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200.
9. “Address to the Saints in Great Britain,” *Millennial Star*, 1 дек. 1851 г., стр. 364.
10. *Deseret Weekly*, 4 ноем. 1893 г., стр. 609.
11. *Millennial Star*, 24 авг. 1899 г., стр. 531.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2 дек. 1879 г., стр. 1.
13. В Conference Report, апр. 1899 г., стр. 2.
14. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200.
15. В “Old Folks Are at Saltair Today,” *Deseret Evening News*, 2 юли 1901 г., стр. 1; послание, отправено към възрастни членове на Църквата; подготвено от Лоренцо Сноу и прочетено от сина му Лирой.

Президент Франклин Д. Ричардз

“Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми”

Праведните светии от последните дни се стремят да “развият пред Бог сила на характера, която да може да устои в момент на изпитание”.

Из живота на Лоренцо Сноу

На 15 декември 1899 г., президент Лоренцо Сноу, вече президент на Църквата, говори на погребението на президент Франклин Д. Ричардз, който дотогава служи като президент на Кворума на дванадесетте апостоли. Към края на проповедта си президент Сноу казва, “Моля се Господът на Израил да благославя светиите от последните дни, за да можем да бъдем подготвени за събитията от близкото бъдеще със сърца, правдиви пред Него”.

За да покаже колко важно е нашите сърца да са правдиви пред Господ, президент Сноу разказва едно негово преживяване с президент Ричардз през 50-те години на 19 в., скоро след като двамата били призовани за апостоли. По онова време президент Бригъм Йънг започва една реформация в Църквата, като призовава светиите от последните дни навсякъде да се покаят и да подновят своята отдаденост към праведния начин живот.

“Когато президент Йънг се изправи, за да призове хората да се покаят и променят”, си спомня президент Сноу, “той говори много красноречиво за мерките, които трябваше да се вземат с някои хора—че тяхното свещеничество трябваше да им се отнеме, поради отказа им да го увеличават, както е трябвало да направят. Братята, които живееха през онези дни, ще си спомнят колко енергично говореше той в тази насока. Думите му успяха да развълнуват сърцето на брат Франклин, както и моето; ние обсъдихме въпроса помежду си. Решихме да отидем при

президент Йънг и да му предложим нашето свещеничество. Ако в името Господно той чувстваше, че ние не бяхме увеличавали свещеничеството си, щяхме да се откажем от него. Отидохме при него, видяхме се насаме и му казахме това. Изглежда имаше сълзи в очите му, когато каза, “Брат Лоренцо, брат Франклин, Господ е доволен от начина, по който сте увеличавали свещеничеството си. Бог да ви благослови”¹.

През целия си живот президент Сноу желае сърцето му да бъде правдиво пред Господ и също така насърчава светиите да правят оценка на своето достойнство. Той говори на светиите с “цел в съзнанието ни по-ясно да се открие” нуждата от развиване “на сила на характера, която, като светии от последните дни, да представим пред Бог нашия Отец”². (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

Ако сме развили сила на характера, ние можем с увереност да поканим Бог да претърси сърцето ни.

Напълно съм сигурен, че най-ценното съображение, което ще ни бъде и от най-голяма полза, когато се завърнем в света на духовете, е това да сме развили отявлена сила на характера, като сме били верни и последователни светии от последните дни в това състояние на изпитание.

В случаите, когато един непознат кандидатства за работа или отговорна позиция, често се изисква той да представи писма от достоверни източници, описващи неговите достойнства; това са така наречените препоръчителни писма, които са изключително полезни в спечелването на благоразположение и привилегии, които биха били трудни за подsigуряване по някой друг начин. Обаче е сравнително лесно да се получи такава писмена характеристика, която човек може да сложи в джоба си; наистина, по мои наблюдения, нерядко хора носят в джоба си писмени характеристики, които техният истински и реален характер не успява да докаже.

Има хора сред нас, известни като членове на тази Църква, които полагат огромни усилия да спечелят благоразположението на хората около тях, но чиито истински характер, тяхната душевна

вътрешност, е прикрита и престорена. ... Сега, молитвата, за която (говоря)–“Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; Опитай ме, и познай мислите ми; И виж дали има в мене оскърбителен път; И води ме по вечния път” (Псалми 139:23–24)–е много важна; това е молитва, която Давид, през значителна част от живота си могъл с известна увереност и съвсем добросъвестно да изкаже пред Господ. Но е имало моменти, когато той изпитвал чувство на колебание, неудобство и слабост да каже такава молитва.

Имам причини да вярвам, че мнозина светии от последните дни през голяма част от живота си могат да се обърнат към Господ и да кажат същата молитва–“Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми и виж дали върша нещо нечестиво”; но колко възхитително би било ние, като група хора, да можехме да живеем така, че винаги да можем да сведем глава пред Господ и да кажем такава молитва, и какво постижение би било до такава степен да можем да напреднем в нашата праведност и добри дела! ... Препоръчвам на (всеки) да възприеме тази молитва на Давид, като реши доколко може да живее според получената от него светлина, така че тя да се превърне в най-искрена част от отношенията му с Бог. Мнозина не успяват да следват този стандарт за отличие, защото в тайно, където земно око не може да ги види, вършат неща, които незабавно и направо ги отчуждават от Всемогъщия и Духът Божий си тръгва наскърбен. Такива хора не могат в тайните си стаички да кажат тази молитва; те ще могат да го направят единствено ако се покаят за греховете си и поправят неправдата, която може да сторили, вземат твърдото решение в бъдеще да се справят по-добре, като така развият пред Бог сила на характера, която да може да устои в момент на изпитание и която ще ги направи способни да общуват със свети личности и самия Отец, след като преминат в света на духовете.

... Трябва да бъдем предани мъже и жени; вярата ни трябва да бъде добре развита; трябва да бъдем достойни за спътничеството на Светия Дух, който да ни помага в делото на праведността през целия ден, да ни позволява да подчиняваме собствената си воля на волята на Отца, да се сражаваме срещу падналата си природа и да вършим правда от обич към правдата, с очи отправени единствено към честта и славата Божии. За

да изпълним това, е необходимо едно вътрешно осъзнаване на поетата от нас отговорност, признаване на факта, че Бог вижда какво правим и че за всяко деяние и пораждащия го мотив ще носим отговорност; също трябва да бъдем в постоянна *хармония* с Духа Господен³. (Вж. предложение 2.)

Примери в Писанията ни учат как да развием силата на нашия характер.

Има много неща в характера на пророците, които будят мое-то възхищение, особено у Моисей. Възхищавам се на неговата решителност да изпълнява словото и волята Божии по отношение на Израил и готовността му да направи всичко, което човек може да направи с помощта на Всемогъщия; и повече от всичко се възхищавам на неговата почтеност и вяност на Господ. ...

Бог се възхищава на мъжете и жените днес, които следват пътеката на праведността и които, въпреки силите на Сатана, подредени срещу тях, могат да кажат, “Махни се зад мене, Сатана” (Вж. Матей 16:23), и които водят праведен и богобоязлив живот; тези хора имат влияние пред Бог и техните молитви постигат много (вж. Яковово 5:16). Например Моисей имал такова влияние пред Всемогъщия, че веднъж успял да промени Неговите цели. Ще си спомните, че Господ се разгневява на израилтяните и казва на Моисей, че ще ги унищожи, като вземе Моисей и направи от него велик народ, като на него и Неговото потомство даде това, което е обещал на Израил. Но този велик ръководител и законодател, верен на поетото задължение, се застъпил пред Господ за своя народ; чрез силата, която можел да упражни и упражнил, той станал средство за спасение на хората от надвисналото унищожение. (Вж. Изход 32:9–11; Joseph Smith Translation, Exodus 32:12.) Колко благороден и славен трябва да е бил Моисей в Господните очи и какво удовлетворение трябва да е изпитвал Господ от това, че начело на Неговия избран народ, така твърдоглав и невеж, стоял такъв мъж.

В Иона забелязваме интересна черта на характера. Насред бурята, когато моряците изразяват страха си, че няма да могат да спасят кораба, съвестта на Иона започва да го гризе, защото не отишъл в Ниневия според Господната повеля, и признава,

Макар че Иона “показ(ал) слабост”, ние можем да се поучим от “величествени(те) и достойни за възхищение” черти на неговия характер.

че в него е причината за сполетялото ги бедствие, изразявайки желанието си да бъде жертван в полза на останалите пътници. (Вж. Иона 1:4–12.) Също така в други пророци и Божии хора, макар в някои случаи, подобно на Иона, те да са показвали слабост, се виждат черти на характера наистина величествени и достойни за възхищение⁴. (Вж. предложение 3.)

**Праведните черти на характера се развиват
в нас постепенно, когато упражняваме вяра
и се покаяваме за простъпките си.**

Чертите на характера, които наблюдаваме в древните вярващи, не са резултат на случайност или късмет, нито са били придобити за ден, седмица, месец или година, а са се развивали постепенно в резултат на продължителна вяроност на Бог и на истината, независимо от одобрението или критиката на хората.

... Важно е ние, като светии от последните дни, да разбираме и да имаме предвид, че спасението идва чрез благодатта Божия и чрез развиването в нас на същите принципи, според които се ръководели вече споменатите праведни хора в миналото. Идеята не е да се върши добро заради похвалата на човеците, а да вършим добро, защото така развиваме доброто в себе си и по този начин ще бъдем обвързани с божествеността, която с времето ще стане част и дял от нашето същество. ...

Дали понякога вършим неща, за които съжаляваме? Би било много полезно да престанем да вършим неща, за които знаем, че са неправилни; когато видим злото и след това се поправим, с това се изчерпва всичко, което можем да направим, и всичко, което ще бъде поискано от който и да било човек. Но несъмнено някои хора се страхуват повече от разгласяването на нередното деяние, отколкото от извършването на самото деяние; те се чудят какво биха казали хората, ако чуят за него и прочее. А от друга страна някои са склонни да правят определени неща, за да получат одобрението на своите приятели, а ако техните приятели не успеят да изразят положително отношение и признание, те чувстват, че усилието им е било напразно и че направеното от тях добро е пълен провал.

Сега, ако наистина желаем да се доближаваме до Бог, ако желаем да се приведем в хармония с добрите духовни същества на вечните светове, ако желаем да вкореним в себе си онази вяра, чрез която древните светии извършили такива удивителни дела, ние трябва, след като получим Светия Дух, да се вслушваме в неговите нашепвания и да се съобразяваме с неговите предложения, като чрез никое от нашите действия не го гоним от себе си. Да, вярно е, че ние сме едни слаби и грешащи същества, които във всеки един момент могат да натъжат Духа Божий; но веднага след като разберем своята грешка, ние следва да се покаяваме за тази нередност и във възможно най-голяма степен да поправим или компенсирате злината, която може да сме извършили. Като правим това, ние укрепваме силата на своя характер, вървим напред в своята работа и укрепваме себе си срещу изкушението; така след време ще сме напреднали до

такава степен, че наистина ще бъдем удивени от постигнатия самоконтрол и усъвършенстване⁵. (Вж. предложение 4 по-долу.)

**Като съхраняваме своя праведен характер,
ние се доближаваме до Господ.**

Приели сме Евангелие, което действа по чуден начин: чрез подчинение на неговите изисквания ние можем да получим най-избраните благословии, някога обещавани или давани на човечеството в която и да било епоха на света. Но, подобно на детето с играчката или на детската площадка, ние твърде често се задоволяваме с нетрайните неща, забравяйки дадените ни възможности да развиваме в себе си великите и вечни принципи на живота и истината. Господ желае да установи по-близка и съкровена връзка между Себе Си и нас; желае да ни издигне на ново ниво на съществуване и разум и това може да бъде направено единствено чрез вечното Евангелие, специално приготвено за тази цел. Апостол Йоан казва: “И всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си, както е Той (Христос) чист”. (1 Иоаново 3:3.) Дали светиите от последните дни прилагат принципите на Евангелието в живота си, като така постигат целите Божии?

... Какво можем да направим при тези обстоятелства, за да се усъвършенстваме още повече в праведността на нашия Бог? Какви предимства, благословии и привилегии предлага следваната от нас система на спасение и чрез какви средства се реализират те? За да се случи това, е нужно да пожелаем да се задълбочим в изучаването на тази религия, да се стремим да отговаряме на изискванията в нея, като живеем според тях във всекидневния си живот, да изявяваме желанието си да следваме волята на Иехова, като признаваме Неговата ръка както в трудности, така и успехи.

... Добре е да прегледаме себе си, да пообщуваме със себе си във вътрешната стайчка, да осъзнаем какво е нашето състояние ... пред Господ, така че ако има нужда, да подновим своето усърдие и вяност и да увеличим добрите си дела.

Няма съмнение, говорейки за хората като цяло, че в Божиите очи ние се усъвършенстваме. Но макар случаят да е несъмнено такъв, аз съм убеден, че сред нас има хора, надарени с духовни дарове, които те могат да култивират и упражняват, ако избераат това, и то в много по-голяма степен, отколкото го правят, и които могат да се придвижват много по-бързо в пътищата на светостта и да се доближат до Господ много повече. Но духът, който съпровожда нещата от този свят, им въздейства до такава степен, че те не увеличават тези духовни сили и благословии; те не поставят себе си в близки взаимоотношения с Господ, което е тяхна привилегия⁶.

Нашият характер като светии от последните дни следва да бъде опазен неопетнен, на всяка цена и със всяка жертва. Одобреният от Бог характер си струва да бъде опазен, дори на цената на продължаващо цял живот постоянно самоотрицание.

Като живеем така, ние можем да очакваме ... с пълна увереност, че ... ще бъдем увенчани заедно със синовете и дъщерите Божии и ще наследим богатствата и славата на селестиялното царство⁷. (Вж. предложение 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Като прегледахте разказа на стр. 123–124, какво научавате от действията на старейшина Лоренцо Сноу и старейшина Франклин Д. Ричардз? Помислете как можете да споделите тези принципи с членове на семейството и други хора.
2. Президент Сноу казва, “Трябва да бъдем предани мъже и жени” (стр. 125). Какво според вас означава да бъдете предан мъж или предана жена?
3. Помислете върху наблюденията на президент Сноу върху примера на Моисей и Иона (стр. 126–127). Можете ли да

откриете нещо в тези два разказа, което да ни помогне да укрепим силата на нашия характер?

4. Помислете върху втория пълен абзац на стр. 128. Защо мислите е нужно да осъзнаваме своите слабости, за да укрепим силата на характера си? Как можем да осъзнаваме своите недостатъци без да се обезсърчаваме?
5. Прегледайте съвета на президент Сноу в заключителния раздел на главата (стр. 128–130). Помислете дали да отделите време, за да прегледате себе си, за да определите своето състояние пред Господ.

Свързани с темата стихове: Псалми 24:3–5; 2 Петрово 1:2–11; Мосия 3:19; Алма 48:11–13, 17; Етер 12:25–28; У. и З. 11:12–14; 88:63–68

Помощ при преподаването: Помолете участниците да изберат един раздел в главата и да го прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали същия раздел, и да обсъдят какво са научили.

Бележки

1. *Deseret Semi-Weekly News*, 19 дек. 1899 г., стр. 5.
2. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 фев. 1886 г., стр. 1.

Децата са “скъпоценно наследство от Господ”.

Светите семейни взаимоотношения

“Ако сме верни, ние ще обичуваме едни с други в едно безсмъртно и вечно състояние. ... Сформираните тук взаимоотношения, които по същността си са изключително трайни, ще съществуват във вечността”.

Из живота на Лоренцо Сноу

В очакване на своя 70-и рожден ден Лоренцо Сноу кани всички свои деца и техните семейства да се съберат в Бригъм Сити, Юта, за “среща на цялото семейство и юбилейно тържество”. Той осигурява за тях квартири, храна и дейности, на които всички, включително малките деца, могат да се насладят. “Колкото повече размишлявам за това (семейно събиране),” пише той, “толкова по-голямо става моето очакване и желание то да се състои, така че да мога да ви видя всички заедно и да ви дам бащина благословия”. Той ги увещава да не допускат нищо да осуети тяхното присъствие “освен най-сериозните и непреодолими пречки”¹.

Фамилията Сноу се събира от 7 до 9 май 1884 г., като се наслаждават на музика, театрални изпълнения, речи, поезия, игри, храна и приятелски разговори². Илайза, сестрата на президент Сноу, съобщава как през цялото събитие той участва в “различни събрания на семейството и в качеството си на патриарх ... дава благословии на членове на семейството”, както и “много бащини съвети, напътствие и насърчение”. Към края на събитието цялата фамилия се събира заедно, за да го чуят да говори. Според написаното от Илайза, той дава израз на “своето удовлетворение и благодарността си към Бог, че има щастието

да види приятните усмихнати лица на голямото си семейство, и доброто, което той очаква да произлезе от това събиране”. Гледайки своето семейство, президент Сноу възкликва: “Сърцето ми е препълнено с най-топли чувства на благодарност към моя Небесен Отец. ... Езикът е неспособен да изрази дълбоките чувства на моето сърце по време на тази свята възможност да отпразнуваме моя седемдесети рожден ден, да застана тук и да се наслаждавам на тази славна, небесна и вдъхновяваща гледка”.

Президент Сноу продължава: “Това е последното семейно събиране, което имаме основания да очакваме да се случи на този свят. Нека Богът на нашите бащи ни помага да спазваме Неговите закони, да живеем честен живот, да запазим своята добродетел и почтеност, да се вслушваме в нашепванията на Светия Дух и усърдно да се стремим да се пречистваме, така че нито един член на това семейство да се изгуби, като се отклони от стеснената и тясна пътека, но нека всички ние се докажем достойни да възлезем на утринта на първото възкресение, увенчани със слава, обезсмъртявайки семейния съюз, като продължим своето нарастване през безпределните векове на вечността”³. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

Семейните взаимоотношения са свети и могат да бъдат затвърдени през вечността.

Насърчавайте брака ... и учете (другите) за светостта на тези взаимоотношения и задължението, което имат да съблюдават великата заповед, дадена от Бог на нашите първи родители (вж. Битие 1:28). Това става все по-наложително, като се има предвид настоящата тенденция в света да се пренебрегва този закон и да не се почита брачния завет. Натъжаващо е да се отбележи честотата на разводите в страната и нарастващата склонност да се гледа на децата по-скоро като на бремене, отколкото като на скъпоценно наследство от Господ⁴.

(Господ) ни е разкрил, че ако сме верни, ние ще общуваме едни с други в едно безсмъртно и вечно състояние; че

сформирани тук взаимоотношения, които по същността си са изключително трайни, ще съществуват във вечността”⁵.

Ние ще се радваме на сформирани тук взаимоотношения във вечните светове. Бащи, майки, сестри, братя—да, майки, които гледат как техните обични деца чезнат в смъртта, знаят, че те ще бъдат техни в света на духовете и че ще ги получат такива, каквито ги полагат в гроба. Съпругата, която гледа как мъжът ѝ умира, как животът му се оттегля, знае, че той отново ще бъде до нея, като намира утеха и успокоение в дадените от Всемогъщия откровения, че тя ще си върне съпруга във вечните светове. Същия вид взаимоотношения ще съществуват отвъд завесата; сформирани тук връзки ще бъдат заздрави в идния живот. И светиите от последните дни имат тази увереност, защото Бог им я е дал⁶. (Вж. предложение 2.)

Светиите, нямащи възможността да сключат брак и да отгледат деца в този живот, ще могат да получат всички благословии на възвисяването в идния живот.

Онзи ден в нашия офис дойде една жена и поиска да обсъдим един личен въпрос. Тя ми каза, че се чувствала много зле, защото нямала благоприятни възможности да се омъжи. ... Тя искаше да знае какво ще се случи с нея в идния живот, ако не успее да се омъжи в този живот. Предполагам, че този въпрос възниква в сърцата на нашите млади хора. ... Желая да дам кратко обяснение с цел утеха и успокоение на хората в такива обстоятелства. Нито един светия от последните дни, който умре, след като е живял във вярност, няма да бъде лишен от каквото и да било, поради това, че не е успял да направи неща, които е нямал възможността да направи. Казано иначе, ако млад мъж или млада жена няма възможността да сключи брак, като живее във вярност до своята смърт, ще се радва на всички благословии, възвисяване и слава, дадени на всеки мъж или жена, които са имали тази възможност и са се възползвали от нея. Това е сигурно и неотменно. ...

На хората, които не са имали възможност да сключат брак в този живот, ако умрат в Господа, ще им бъдат осигурени средствата да получат всичките благословии, дадени на бракосъчетани хора. Господ е милостив и добър, като не е несправедлив.

В Него няма несправедливост; и е невъзможно да приемем за справедливо мъж или жена, нямали възможност да сключат брак, да не могат да получат тази благословия в идния живот. Това би било несправедливо, а ние знаем, че Господ не е несправедлив. Вярвам, че моята сестра Илайза Р. Сноу бе толкова добра жена, колкото която и да било жена светия от последните дни изобщо може да бъде, и тя живя неомъжена, докато вече не беше способна да отгледа семейство. ... И за момент не мога да си представя, че тя бъде лишена и от едно нещо поради това. На нея това ще ѝ бъде компенсирано в идния живот и тя ще има царство толкова голямо, колкото ако бе имала възможност в този живот да отгледа семейство⁷.

Когато съпругът и съпругата се радват на чувство на единство, те насърчават обичта и добротата у дома.

Погрижете се малките и маловажни недоразумения в грижите за дома да не отровят вашето щастие⁸.

Жени, бъдете верни на съпрузите си. Знаем, че трябва да търпите множество неприятни неща, като съпрузите ви също трябва да търпят някои неща. Несъмнено понякога вдигате ръце от вашите съпрузи, може би поради тяхното незнание, или може би поради вашето собствено незнание. ...

... Не казвам, че съпрузите ви са лоши—те са точно толкова лоши, колкото вас, възможно е някои от тях да са по-лоши; но няма значение: опитвайте се да изтърпите неприятните неща, които понякога се случват, и когато в идния живот се съберете, ще останете доволни, че сте ги изтърпели.

На съпрузите казвам: Мнозина от вас не ценят вашите съпруги така, както следва. ... Бъдете мили с тях. Когато отивате някъде, носете бебето поне през половината време. Когато то трябва да бъде люляно и вие нямате кой знае какво да правите, полюлейте го. Бъдете мили, когато трябва да пожертвате малко това да стане; проявявайте добро чувство, каквото и да ви струва това⁹.

Мъжете трябва да се държат по-бащински у дома, хранейки по-мили чувства към своите съпруги и деца, съседи и приятели,

да бъдат по-добри и богоподобни. Когато посещавам някое семейство, аз наистина се възхищавам, когато видя как главата на това семейство му служи като Божий човек, мил и внимателен, изпълнен със Светия Дух и разбирането на небесата¹⁰.

Ако желаете да постигнете единство в което и да било семейство в Сион, ако желаете да създадете този небесен съюз, който е нужно да съществува, вие трябва да обедините това семейство в едно и Духът Господен трябва да бъде в главата на това семейство, като той следва да разполага със светлината и разума, които, ако бъдат проявявани във всекидневния живот и поведение на тези хора, ще спасят това семейство, защото той държи тяхното спасение в ръцете си.

Той отива на работа и обвързва своите чувства и обич с тях в най-голяма възможна степен и се стреми да осигури нещата, необходими за тяхното удобство и благосъстояние, а те от своя страна трябва да отвърнат със същите чувства, същата доброта и нрав, и според най-добрите си способности да изразяват чувства на благодарност за благословиите, които получават.

Необходимо е да съществува единство на чувствата, единство на емоциите и съответната обич, като по този начин те да са обвързани заедно¹¹.

Когато (мъжете) коленичат в присъствието на своите съпруги и деца, те трябва да бъдат вдъхновявани чрез дара и силата на Светия Дух, така че съпругът да бъде мъж, който добрата жена да почита, като те непрестанно се радват на даровете и силата Божии. Те трябва да бъдат единни в семействата си, така че Светият Дух да обитава в тях, и трябва да живеят така, че чрез молитва съпругата да се освещава, така че тя да осъзнава нуждата да се освещава в присъствието на своя съпруг и в присъствието на своите деца, така че да могат да бъдат едно, за да може съпругът и съпругата да бъдат пречистени, способни да заемат мястото си в установяването и изграждането на Божието царство, така че те да могат да предават един чист дух и чисто наставление на своите деца и на децата на своите деца¹². (Вж. предложение 3.)

*Родителите следва да се стремят да
“обедин(яват своето) семейство в едно”.*

**Децата научават Евангелието най-добре,
когато родителите им търсят вдъхновение
и дават добър пример.**

Делото, с което сме се заели, не е нашето дело, то е Божието дело. В действията си ние сме насочвани от един висш разум. ... Бъдещето на това царство ще зависи от нашите потомци; и неговата сила и триумф—от тяхното знание и обучение. Ако желаем да упражняваме правилно влияние над нашите семейства, ние трябва да им даваме добър пример, както и добри наставления. Трябва да можем да казваме, правете това, което правя, а не само правете това, което казвам¹³.

Стремете се да учите децата си както чрез пример, така и чрез наставление, по такъв начин, че те да могат без колебание да следват вашите стъпки и да станат такива защитници на истината, каквито сте били вие¹⁴.

Мъжете, които желаят да запазят своето положение пред Бог в святото свещеничество, следва да имат духа на откровението и да могат да отслужват живота и спасението на хората; и (дори) да не могат да правят това в света, те трябва да го правят у дома, в семействата си, в магазините си и по улиците, така че сърцата им да бъдат вдъхновени със словата на живота на техните вечери край огнището, при проповядване на Евангелието на техните деца и съседи толкова, колкото когато говорят на братята си от този амвон. Да имаш малко от Духа, когато си пред хората, след което да го оставиш настрана, не е достатъчно. Някои мъже говорят пред хората, след което се прибират у дома ... и вместо да бъдат изпълнени със словата на живота, те напълно изсъхват и умират, но това вече няма да бъде достатъчно.

Бащите в Израил имат задължението да се събудят и да станат спасители на човеците, така че да могат да крачат пред Господа с такава сила на вярата и целеустремена енергия, че да се погрижат чрез вдъхновението на Всеомогъщия да предават словата на живота на техните семейства. ...

Така ще видим как един дух на решителност ще ни даде възможност да бъдем едно, за да се научим да се обичаме, и аз се моля Господ да внедри любовта на Исус, Неговия Син, в сърцето на всеки от нас и да продължава да ни дава знание за добрите неща¹⁵.

Бащата има задачата да учи и наставява своите деца, да им излага принципи, така че като изпълняват тези напътствия, те да бъдат щастливи в своята така възприемчива детска природа, докато в същото време научават принципите, според които ще могат да постигнат най-висше щастие и радост като възрастни¹⁶.

Нашите деца, при положение, че усърдно култивираме в себе си чистите принципи на живота и спасението, ще израстват в знанието за тези неща и ще могат по-добре от нас да допринасят за установяване на небесния порядък, като осигуряват щастие и мир около себе си¹⁷. (Вж. предложения 4 и 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте описанието на чувствата на президент Сноу по отношение събирането на цялото му семейство (стр. 133–134). Кои са някои от добрите резултати на семейните събирания? Как можем да помагаме на семействата си да останат единни?
2. Как вторият пълен абзац на стр. 134 се отнася към обстоятелствата днес? Как можем да помагаме на младежите в Църквата да разберат светостта на брачния завет? Какво можем да правим, за да им помагаме да се подготвят за брака и родителството?
3. Президент Сноу казва, че “малките и маловажни недоразумения” могат да “отровят (нашето) щастие” у дома (стр. 136). Кои конкретни действия могат да ни помагат да избягваме тази “отрова”? (За някои примери вж. стр. 136–139.)
4. Изучете раздела, започващ на стр. 138. Защо според вас е необходимо родителите да могат да казват “правете това, което правя” в допълнение на “правете това, което казвам”? По какви начини родителите могат да учат чрез пример? Кои принципи сте научили поради добрия пример на вашите родители?
5. Президент Сноу споделя загрижеността си за родители, които учат въздействащо на църква, но не и у дома (стр. 138–139). Помислете какво можете да правите, за да споделяте “словата на живота” с вашето семейство.

Свързани с темата стихове: 1 Нефи 8:10–12; Еламан 5:12; У. и З. 68:25–28; 93:40–50; 132:19–20

Помощ при преподаването: “Трябва да бъдете внимателни да не говорите повече от необходимото или да изразявате вашето

мнение твърде често. Тези действия могат да причинят загубата на интерес у учениците... . Вашата основна грижа трябва да бъде да помогнете на другите да научат Евангелието, а не да провеждате впечатляващи презентации. Това включва предоставянето на възможност на учениците да учат сами себе си” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 64).

Бележки

1. Вж. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 453–454.
2. Вж. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 461–483.
3. В *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 484–486.
4. В “Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 9 юли 1901 г., стр. 1; това обръщение е отправено директно към жените в Обществото за взаимопомощ.
5. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през април 1888 г.
6. *Salt Lake Daily Herald*, 11 окт. 1887 г., стр. 2.
7. *Millennial Star*, 31 авг. 1899 г., стр. 547–548.
8. *Deseret News*, 21 окт. 1857 г., стр. 259.
9. “The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 юли 1901 г., стр. 22.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 март 1868 г., стр. 2.
11. *Deseret News*, 11 март 1857 г., стр. 3; в оригиналния източник стр. 3 е неправилно отбелязана като стр. 419.
12. *Deseret News*, 14 ян. 1857 г., стр. 355.
13. *Deseret News*, 26 юли 1865 г., стр. 338.
14. В “Scandinavians at Saltair”, *Deseret Evening News*, 17 авг. 1901 г., стр. 8.
15. *Deseret News*, 14 ян. 1857 г., стр. 355.
16. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.
17. *Deseret News*, 21 окт. 1857 г., стр. 259.

На 6 април 1892 г. хиляди хора се събират, за да видят как завършващият камък се поставя на най-високата кула на храма Солт Лейк.

“Посещавайте храмовете”

“Перспективите, които Бог е изложил пред погледа ни, са удивителни и величествени; нашето въображение не може да ги обхване. Посещавайте храмовете и ще ви ги покажем”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Скоро след своето кръщение и потвърждаване Лоренцо Сноу започва да посещава събрания в храма Къртлгънд. Там, заедно с Пророка Джозеф Смит и други църковни ръководители, той получава големи духовни благословии. В своя дневник той пише: “Там бе проявен дарът на пророчество—дарът на езици, тълкуването на езици, видения и удивителни сънища бяха показани—чу се пеенето на небесни хорове и станахме свидетели на чудни проявления на силата за изцеление чрез служението на старейшините. Множество пъти болни бяха изцелени—глухите възвърнаха слуха си, слепите зрението си, а куците способността да ходят. Съвсем ясно се прояви едно свято и божествено влияние—една духовна атмосфера обзе онова свято здание”¹.

Лоренцо Сноу възлюбва храма Къртлгънд, знаейки, че “Синът Божии, в славата Си, го е почел с величественото си присъствие”. Затова той е изпълен с благоговение, когато застава на амвона на храма, за да проповядва за първи път. “Няма език, който да опише моите чувства”, казва той, “когато за първи път заставах на един от амвоните, за да се обърна към събралите се—амвон, на чиито парапет само малко преди това бе застанала тази свята Личност—“с коса бяла като чист сняг, очи като пламък от огън”—където и Моисей, Илияс и Илия дойдоха и предадоха ключовете на техните диспенсации на Джозеф Смит”. (Вж. У. и З. 110.)²

Много години по-късно, на 6 април 1892 г., президент Лоренцо Сноу застава пред друго събрание, този път пред почти завършения храм Солт Лейк. Около 40 000 светии от последните дни се събират в оградения храмов площад и още 10 000 “се качват по околните сгради и места, откъдето да могат да виждат добре”³. Множеството се събира за церемония, в която да се постави завършващия камък на най-високата кула. По-късно през деня на този камък ще бъде поставена статуята на ангела Мороний. По назначение на Първото Президентство президент Сноу, който тогава служи като президент на Кворума на дванадесетте апостоли, има задачата да поведе светиите в изпълнението на вика “осанна”. Обяснявайки изпълнението на вика “осанна” на множеството, той изразява своя ентузиазъм и обич към храмовата работа.

“Думите на вика “осанна”, казва той, “които ще бъдат произнесени при и след поставянето на завършващия камък, бяха въведени от президент Джозеф Смит в храма Къртлгънд и там бяха казани на едно тържествено събрание, на което се прояви силата Божия и видението на Всемогъщия се разкри пред братята. Това не е нещо обикновено–и желаем да бъдем съвсем ясно разбрани, а един свят вик, който се изпълнява само при необикновени случаи като този сега. Желаем съвсем ясно да бъде разбрано, че братята и сестрите следва не само да кажат думите, а сърцата им да бъдат изпълнени с благодарност към Бога на небесата, Който е реализирал, чрез нашите действия, това велико и необикновено начинание. На тази дата преди тридесет и девет години бе положен основният камък–крайъгълният камък–на този храм и като размислим какви прекрасни благословии Бог е дал на нас, Неговия народ, през изминалите оттогава години, ние желаем светиите да почувстват със сърцата си произнесените думи. Нека сърцата ви бъдат изпълнени с благодарност”. Той показва как се изпълнява вика “осанна”, след което казва, “Сега, когато застанем пред храма и този вик се понесе, ние желаем всеки мъж и всяка жена да извика тези думи с пълен глас, така че всяка къща в този град да затрепери, хората във всеки негов ъгъл да могат да го чуят и той да достигне вечните светове”⁴.

Следният репортаж за тази церемония показва благоговението и вълнението на светиите по време на това събитие:

“Точно в дванадесет часа на обяд президент Уилфърд Уудръф пристъпи напред на платформата, пред погледа на събралото се множество, което бе потънало в тържествена тишина. Сърцата на хората бяха изпълнени с вълнение при неговите думи:

“Внимание, о, доме Израилев, и всички народи по земята! Сега ще положим завършващия камък на храма на нашия Бог, чиято основа бе положена и осветена от пророка, гледача и откровителя Бригъм Йънг”.

След това президент Уудръф натисна един електрически бутон и завършващият камък на храма беше поставен на мястото си. Последвалата сцена не може да бъде описана със силата на езика. Уважаемият президент на Дванадесетте, апостол Лоренцо Сноу, пристъпи напред и поведе четиридесет хиляди светии в един всеобщ вик:

“Осанна, осанна, осанна на Бог и Агнец! Амин, амин и амин!

Осанна, осанна, осанна на Бог и Агнец! Амин, амин и амин!

Осанна, осанна, осанна на Бог и Агнец! Амин, амин и амин!”

Всеки вик бе придружен с помахването на кърпички. ... Очите на хиляди се напълниха със сълзи в пълнотата на тяхната радост. Земята сякаш се тресеше от силата на вика, чието ехо се чу из хълмовете наоколо. В историята няма по-величествен и внушителен спектакъл от тази церемония на поставяне на завършващия камък на храма. Виковете “осанна” тъкмо бяха приключили, когато огромната група хора запя славния и вдъхновяващ химн “Духът Божий”⁵.

Президент Уудръф освещава храма Солт Лейк точно една година по-късно, на 6 април 1893 г., след като светиите работят 40 години за неговото построяване. Президент Лоренцо Сноу е призован да служи като първи президент на този храм и изпълнява това призование, докато става президент на църквата през септември 1898 г. Днес в храма Солт Лейк има окачен портрет на президент Сноу в памет на неговата отдаденост към “великото дело, което реализираме” в дома Господен⁶. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

В храма научаваме за удивителните благословии, които Бог е подготвил за верните.

Перспективите, които Бог е изложил пред погледа ни, са удивителни и величествени; нашето въображение не може да ги обхване. Посещавайте храмовете и ще ви ги покажем. Предполагам, че много от вас са били там и са разбрали какви удивителни неща Бог е подготвил за онези, които Го обичат и са Му верни докрай. ...

... Той е подготвил всичко необходимо за светиите от последните дни, което те биха могли да си представят или поискат, за да могат да реализират своето пълно щастие през цялата вечност⁷. (Вж. предложение 2 по-долу.)

Чрез храмовите завети ние изграждаме свети връзки, които могат да обединят семействата за времето и вечността.

Помислете за обещанията, които са ви направени по време на красивата и славна церемония, използвана за сключване на брачния завет в храма. Когато двама светии от последните дни се обвържат в брак, на тях им се дават обещания, отнасящи се до тяхното потомство, които се простират от вечност до вечност⁸.

Получили сме такава мъдрост и знание, че светът се удивява, когато говорим за тях. Научили сме, че в храмовете ние можем да сформираме взаимоотношения, които не се разпадат при смъртта, а продължават през вечността; това са свети връзки, които обединяват семействата за времето и вечността⁹. (Вж. предложение 3.)

В храмовете ние приемаме обредите на спасението за нашите починали роднини.

Всеки син или дъщеря Божии ще получи необходимата възможност за възвисяване и слава. ... Има само един начин, по който можем да си осигурим възвисяване и слава. Трябва да

бъдем кръстени за опрощение на греховете и да получим Светия Дух чрез полагане на ръце върху нас. Тези и други обреди са абсолютно необходими за възвисяване и слава; и ако някои хора са живели, когато Евангелието не е било достижимо, тези неща могат да бъдат изпълнени от техни приятели. Ние сме дошли днес в света, за да изпълним тези неща—или поне това е една от главните цели на нашето идване. Не е възможно да подчертаем достатъчно добре важността на това дело¹⁰.

Не сме дошли на този свят случайно. Дошли сме със специална цел и несъмнено чрез удовлетворяването на определени условия в доземния живот, където сме пребивавали преди този живот. Да, в храмовете ние изпълняваме едно велико дело по отношение на нашите починали роднини. От време на време сме получавали важни проявления, че Бог одобрява делото, което изпълняваме в нашите храмове. На хора, работещи върху своето родословие, са били давани най-необикновени проявления. Ние изпълняваме едно велико дело. Хиляди хора са били кръстени за своите починали роднини при реализирането на нашите усилия в храма. ...

Сега, в нашите храмове ние допускаме хора, направили своето родословие, независимо колко поколения назад, за да бъдат кръстени за своите починали бащи, дядовци, прадядовци и така нататък, толкова далеч, колкото могат да проследят родословието си. След това им позволяваме да запечатат съпругите за съпрузите, по цялото родословие, толкова далеч, колкото могат. Нека разгледаме случая с един добродетелен млад мъж, който живял преди Евангелието да е било представено на чедата човешки. ... Той си намерил съпруга, отгледал семейство, но никога нямал привилегията да приеме Евангелието, така както сме го направили вие и аз. Той учел семейството си на морални принципи и бил любящ и мил съпруг и баща. Какво повече можел да направи? Той не трябва да бъде осъждан поради това, че не е приел Евангелието; то още не било дадено. Той не трябва да губи съпругата си, защото при своя брак не можел да отиде в храма и тя да бъде запечатана за него за времето и вечността. Той действал според най-доброто дадено му знание и тя била омъжена за него за времето,

Родителите могат да помагат на децата си в подготовката им да приемат поканата да посетят храма.

според обичая на страната. Ние уважаваме този брак, сключен според законите на неговата страна. ... Ние запечатваме децата за техните родители и съпругите за техните съпрузи назад по това родословие¹¹.

В един случай Спасителят казва, “Истина, истина ви казвам, иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син”, като продължава и изрича следните забележителни думи: “и които го чуят ще живеят”. (Иоана 5:25.) Вярвам, че малцина ще са онези, които няма да получат истината. Те ще чуят гласа на Сина Божий, ще чуят гласа на свещеничеството на Сина Божий и ще приемат истината и ще живеят. Тези братя и сестри, които така усилено работят в храмовете, ще имат честта да бъдат, така да се каже, спасители на своите роднини и приятели, в чиято полза са отслужили тези обреди¹². (Вж. приложение 4.)

Ние следва да се стремим да вършим храмова и семейна работа, дори когато това изисква жертва.

Сега, всеки мъж и всяка жена следва да си постави целта да посещава нашите храмове и да върши тази работа. Това е велико дело, при това е много важно. Когато се завърнем в другия живот и открием там нашите мъртви приятели и ако не сме свършили работата, нужна за тяхното възвисяване и слава, ние няма да се чувстваме особено щастливи и това няма да бъде една приятна среща.

Не трябва да чакаме пред нас да се разкрият благоприятни и удобни възможности, а следва да се стремим, дори когато за това е нужна известна жертва, да поставим себе си в състояние и положение да свършим тази работа. ... Ние силно желаем братята и сестрите да не пренебрегват тази важна работа. Знаете ли в какво ще се състои основната работа през хилядата години мир (Милениума)? Ще се състои точно в това, което сега се опитваме да увещаваме светиите от последните дни да изпълняват. Из цялата тази земя ще бъдат построени храмове и братята и сестрите ще отиват там и може би ще работят ден и нощ, за да ускорят делото и свършат нужната работата

преди Синът Човешки да може да представи царството Си на Своя Отец. Това дело трябва да бъде изпълнено, преди Синът Човешки да може да дойде и да получи царството Си, за да го представи на Своя Отец¹³. (Вж. предложение 5.)

**Когато влизаме в храма с чисто сърце,
Господ ни благославя според това, което
Той знае, че е най-добро за нас.**

Когато посещаваме тези храмове, ние разбираме, че там можем да се радваме на Духа Господен повече, отколкото на всяко друго място. Това са Господни сгради и Неговото най-важно дело се изпълнява между стените им. ...

... Сигурен съм, че когато хората посещават тези храмове, те не си (тръгват) без да се почувстват по-добре и без да са решили да вършат нещата малко по-добре от преди. Точно това чувство ние желаем да изпитват светиите. ...

... Бъдете верни, братя и сестри, и устоявайте; посещавайте храма и изпълнявайте работата си там, и вие ще получавате радост и ще бъдете по-добре подготвени да устоявате на неприятностите на света¹⁴.

Онези, които (посещават) храма с чисто сърце и разкаян дух, (няма) да си тръгнат от него, без да са получили едни особени благословии, макар в някои, или може би доста случаи те могат да се окажат различни от очакваното. ... Някои светии може да очакват да им се явят служещи ангели ... или да се надяват да видят лицето Божие. За вас може да не е полезно да станете свидетели на тези проявления. Господ знае кое е най-доброто за всеки човек и приспособява Своите дарове за най-голяма полза на хората, които ги получават. Обосновано може да се очаква, че всеки верен светия, който посети този Дом, ще получи благословия, която ще даде голямо удовлетворение на получателя. Преди хората, посетили храма да си (тръгнат) оттам, понякога в сърцата им (ще) (възникне) разбиране, което (ще) им бъде полезно в предстоящия им живот. Като истински светии от последните дни, ние имаме право на това¹⁵. (Вж. предложение 6.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прочетете разказа за церемонията за поставяне на завършващия камък на храма Солт Лейк. Ако сте участвали в осветяване на храм, спомнете си как сте се чувствали тогава. Когато участваме във вика “осанна”, какво изразяваме пред Господ?
2. Прегледайте поканата на президент Сноу “посещавайте храмовете”. Помислете как можете да приемете тази покана и как да я представяте пред роднини и приятели.
3. Докато изучавате втория раздел на стр. 146, помислете върху благословиите, произлизащи от храмовите обреди и сключването на храмови завети. Как тези благословии са повлияли на вас и вашето семейство?
4. Прочетете раздела, започващ на стр. 146. По какви начини ние действваме като “спасители на своите роднини и приятели”, когато изпълняваме това дело? Какви източници ни е осигурила Църквата, за да ни помогне?
5. Какво можем да направим, за да отделим на работата в храма и по семейната история вниманието и времето, което заслужават? (Прегледайте раздела, започващ на стр. 149.)
6. Кои са някои от личните духовни благословии, които получаваме, когато участваме в храмовата работа? (За някои примери вж. стр. 149–150.)

Свързани с темата стихове: У. и З. 97:15–17; 109:1–23; 128:15–18; 132:19; 138:57–59

Помощ при преподаването: “Можете да помогнете на тези, на които преподавате, да се почувстват по-уверени относно способността си да участват в дискусиата, ако отвърнете положително на всеки искрено направен коментар. Например, можете да кажете, “Благодаря ти за отговора. Това беше много

задълбочено” ... или “Това беше добър пример” или “Оценявам високо всичко, което казахте днес” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 64).

Бележки

1. В Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 11.
2. В *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 11–12.
3. Вж. J. H. A., *Millennial Star*, 2 май 1892 г., стр. 281.
4. *Millennial Star*, 4 юни 1892 г., стр. 418.
5. *Millennial Star*, 2 май 1892 г., стр. 281–282.
6. *Millennial Star*, 27 юни 1895 г., стр. 403.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 март 1897 г., стр. 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 март 1897 г., стр. 1.
9. В “Funeral Services of Apostle Erastus Snow”, *Millennial Star*, 2 юли 1888 г., стр. 418.
10. *Millennial Star*, 27 юни 1895 г., стр. 405.
11. *Millennial Star*, 27 юни 1895 г., стр. 403–404; вж. и *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., стр. 177.
12. *Deseret Weekly*, 4 ноем. 1893 г., стр. 609.
13. *Millennial Star*, 27 юни 1895 г., стр. 404–405.
14. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 март 1897 г., стр. 1.
15. Адаптирано от подробен преразказ на обръщение на президент Сноу в *Deseret Weekly*, 8 април 1893 г., стр. 495.

“Не искам Моята воля, а волята на Отца”

“Ние следва да подчиняваме своята воля на волята на Отца и желая да ви попитам: Каква е волята на нашия Отец, на Когото сме дошли да служим тук в света? Тогава всяко действие, което изпълним, ще има успех”.

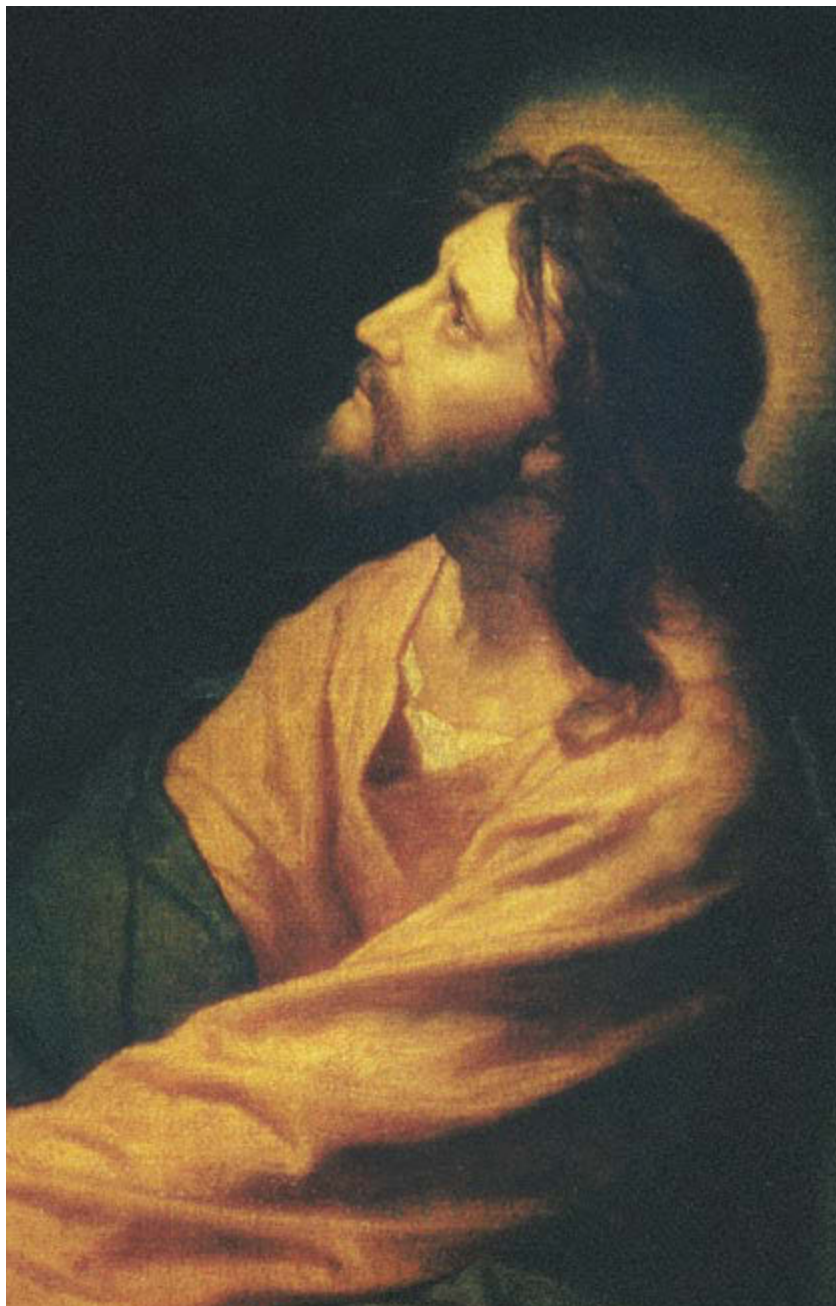
Из живота на Лоренцо Сноу

На 31 март 1899 г. президент Лоренцо Сноу пътува до академията “Бригъм Йънг” (сега университет “Бригъм Йънг”), където голяма група светии от последните дни се събира, за да отпразнува неговия 85-ти рожден ден. Сутринта той отправя послание към събралите се мъже. По същото време жените провеждат подобно събрание, водено от съпруги на членове на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли. Следобед всички се събират заедно.

Като част от програмата на следобедното събрание, 23 деца “отиват пред трибуната и с лице към президент Сноу изпяват две песни ... , след което всяко дете дава на президента букет цветя”. Президент Сноу изразява своята благодарност към децата и им дава благословия. След това осем студента в академията “Бригъм Йънг” един по един се качват на подиума. Всеки един, представяйки организация в учебното заведение, казва внимателно подготвено почетно слово за техния пророк. В отговор на тези думи на привързаност и възхищение, президент Сноу казва:

“Братя и сестри, не знам какво да кажа за всичко това. Бих искал да се прибера у дома и да помисля, но предполагам, че се очакват няколко кратки забележки и че трябва да кажа нещо, но наистина не знам какво. Ето обаче все пак нещо. Разбирам

*В Гетсиманската градина Спасителят казва, “Не
Моята воля, но Твоята да бъде” (Лука 22:42).*

съвсем ясно, че вие не ме почитате по този начин като Лоренцо Сноу, а заради делото, което представям заедно с моите братя, съветниците ми и членовете на Кворума на Дванадесетте. ... Чувствам, че каквото и да съм постигнал, то не е заради Лоренцо Сноу, както и събитията, поставили ли ме като президент на Църквата – не Лоренцо Сноу, а Господ е направил това. Когато Исус е на земята, Той казва следните забележителни думи; мислил съм над тях и те винаги са били в ума ми във всички мои усилия: “Аз не мога да върша нищо от Себе Си; съдя както чуя; и съдбата Ми е справедлива”. Сега, защо Той казва, че съди справедливо? Казва това, защото “не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил”. (Вж. Иоана 5:30.) Това е принципа, мои братя и сестри, според който съм се стремял да действам откакто ми беше открито, че моят Отец в Небесата и вашият Отец в Небесата съществува. Стремял съм се да следвам Неговата воля. ...

Именно Господ почитате вие, когато почитате мен и моите съветници и Кворума на Дванадесетте. Вече много отдавна сме осъзнали, всеки един от нас, че от себе си нищо не можем да постигнем. Единствено при следване на този принцип, следван от Исус, когато бил на земята, ние сме имали успех в усилията си; същото важи и за вас”¹.

Учения на Лоренцо Сноу

Когато търсим Божията воля, ние следваме пътека, която няма да ни отведе към провал.

Има една пътека, която мъжете и жените могат да последват без риск да се провалят. Каквито и разочарования да възникнат и каквито и привидни провали да се случат, като цяло всъщност провал няма. ... На моменти е изглеждало, че сме се движели назад; или поне така е било за онези, които не са били напълно просветени по отношение на волята и намеренията Божии. Църквата е преминала през много необичайни преживявания и хората е трябвало да дадат големи жертви. ... Но ние сме преживели тези жертви и като група хора не сме се провалили. И защо не сме се провалили? Защото хората, като цяло, са

се съсредоточили върху истинните принципи на живота и са изпълнявали своя дълг. ... Като цяло хората са имали Духа Господен и са го следвали. И затова не сме се провалили. Същото е с всеки отделен човек. Има една пътека, която всеки може да последва без риск да се провали. Тя се отнася както за материални, така и за духовни въпроси. Господ ни е дал ключовото понятие в следните стихове от книгата Учение и Завети:

“Ако очите ви са отправени единствено към Моята слава, целите ви тела ще бъдат изпълнени със светлина и няма да има мрак във вас; и това тяло, което е изпълнено със светлина, схваща всички неща. Затова осветете се, тъй че умът ви да се отправи единствено към Бог”. (У. и З. 88:67–68.)

С този ключ човек може винаги да жъне успехи. Павел казва:

“пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призиване в Христа Исуса”. (Филипяните 3:14.)

Всеки светия от последните дни трябва непрестанно да последва една велика цел. И каква е тази награда? ... “всичко, което Моят Отец има, ще му бъде дадено”. (У. и З. 84:38.)

Веднъж Спасителят прави едно необикновено изказване. То е записано в 5-а глава на Иоана и гласи:

“Аз не мога да върша нищо от Себе Си”. (Иоана 5:30.)

Забележително е, че Богът, Който сътворил световите, Който дошъл в плът на земята, извършил велики чудеса и пожертвал живота Си на Голгота за спасението на човешкото семейство, казва, “Аз не мога да върша нищо от Себе Си”. След това продължава:

“Съдя както чуя; и съдбата Ми е справедлива, защото не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил”. (Иоана 5:30.)

Това са удивителни думи и те са изпълнени с много съдържание. И сега, желателно е да имаме този дух във всяко деяние на живота си, във всяко начинание, било то материално или духовно, като не мислим за себе си. Трябва да се опитваме да разберем как да разпределяме парите и знанието, които Бог ни е дал. Отговорът е прост—за славата Божия. Очите ни следва да са отправени единствено към Божията слава. Точно затова сме

напуснали предишния си живот и сме дошли в този. Следва да се стремим да поддържаме интересите на Всевишния Бог и да чувстваме това, което чувствал Исус, “Аз не мога да върша нищо от Себе Си”. Ако действаме днес и утре, през тази седмица и следващата, за реализирането на Божиите интереси, и очите ни са отправени единствено към Негова слава, ние не можем да се провалим ². (Вж. предложение 1 по-долу.)

Когато се подчиняваме на Божията воля, Той ни дава сила да успяваме в Неговото дело.

Сами нищо не можем да свършим. Исус казва: “Истина, истина ви казвам, не може Синът да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши”. (Иоана 5:19.) Той дошъл в този живот, за да върши волята на Своя Отец, а не Своята собствена. Ние следва да имаме желанието и решителността да правим същото. Когато дойде ред да свършим нещо и трябва да положим усилие, ние следва да подчиняваме своята воля на волята на Отца и да се питаме, “Каква е волята на нашия Отец, на Когото сме дошли да служим тук в света?” Тогава всяко действие, което изпълним, ще има успех. Може и да не забележим този успех днес или утре, но въпреки това действието ще пожъне успех³.

“А Моисей рече Богу: Кой съм аз та да ида при Фараона, и да изведа израилтяните от Египет?” (Вж. Изход 3:11.) ...

“А Моисей рече Господу: Моля ти се, Господи, аз не съм красноречив, нито до сега, нито откак Си почнал да говориш на слугата си, а мъчно говоря и съм тежкоезичен”. (Вж. Изход 4:10.) ...

В прочетените пасажии виждаме как Бог призовава Моисей да свърши дадена работа; Моисей се чувства неспособен и некомпетентен да изпълни това, което се изисква от него. Задачата е твърде голяма. По естество и характер тя била твърде обширна и изисквала сила и способност, които Моисей смята, че не притежава; той чувства своята слабост и моли Бог да намери някой друг. ... Той се противи в своето сърце и се обосновава пред Господ по следния начин: Кой съм аз, че да бъда

изпратен да изпълня това велико дело,—защото е невъзможно то да бъде постигнато чрез каквато и да била притежавана от мен способност. ...

Такива са чувствата и идеите на Моисей и той иска да ги изложи пред Господ. Така е било от самото начало; когато Господ призовава хората, те чувстват своята неспособност и точно такъв в случаят със старейшините, които са призвани да се обърнат към вас. Такъв е случаят със старейшините, които са призвани да възлязат из народите по земята като служители на Евангелието. Те чувстват своята неспособност. Те чувстват своята слабост. ...

Сега, при своето призоваване Еремия се чувства точно като Моисей. Той казва, че Господ го е призовал за пророк не само на дома Израилев, а и на всички народи наоколо. Той е само едно дете, подобно на Джозеф Смит, когато Бог му се явява за първи път. Джозеф е само на възраст 14 години—почти детенукому неизвестен, що се отнася до мъдростта и знанието на света—така е и с Еремия, когато Бог го призовава за пръв път — той казва: “Аз съм само едно дете. Как ще мога да постигна великото дело, което изискваш от ръцете ми, да изпълня големите отговорности, които искаш да ми дадеш?” Той съсредоточава сърцето и чувствата си върху идеята да изпълни това велико дело. Но Бог му казва, ... за негова утеха, “Преди да ти дам образ в корема, познах те”. Той казва, че го познава от (доземния) свят на духовете, и така е сигурен, че той ще постигне това, което Господ изисква от ръцете му, “преди да излезеш от утробата осветих те. Поставих те за пророк на народите”. (Вж. Еремия 1:5–6.) Той се заема с делото и чрез силата на Всемогъщия Еремия постига това, което Господ изисква от ръцете му. ...

Сега, Господ действа по начин, много различен от човешкия. Делата Му са различни. Апостол Павел казва това. Той казва: “Вие сте призваните. Не мъдрите са призвани, а Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите”. (Вж. 1 Коринтяните 1:25–27.) И апостолите, призвани от Бог, които Исус, Синът Божии призовава, като полага ръцете Си на главите им и им предава Своего свещеничество и Своята власт за осъществяване на Неговото дело, не били образовани, не разбирали

Моисей “приписва целия си успех на Всемогъщия Бог, Който го е призовал. И ние правим същото”.

науките, не заемали висши постове в Юдея—те били бедни и неграмотни, имали скромни житейски занимания. ... Да, наистина, Господ е различен. Той призовава по начин, различен от този на хората. И хората много лесно се (объркват) по отношение Божиите действия в Неговите призования; най-способните хора, най-мъдрите хора често се (объркват). Моисей е (объркан) по отношение на начина, по който Господ ще му помогне да изгълни това, което се изисква от него, но по-нататък бива информиран за това. Господ му помага по един удивителен начин в убеждаването на неговите братя, Израил, че е общувал с великия Иехова. Той говори с тях и им разкрива своята мисия, като накрая те се съгласяват. Приемат и се вслушват в неговите съвети и ръководство, като накрая той ги извежда от земята на робството, Египет. Той жъне успех, но не чрез собствената си мъдрост, а приписва целия си успех на Всемогъщия Бог, Който го е призовал. И ние правим същото. ...

Сега, може да е достатъчно да кажем, че Бог ни е призвал. Ние проповядваме (само тогава), когато Бог желае това. Рядко може да се наблюдава старейшина на Израил, чиято душа да не се е свила, когато е бил призван да проповядва Евангелието, да изпълнява задълженията и отговорностите, които са му били дадени. Забелязал съм как някои от най-добрите говорители, говорили от тази трибуна, при ставането си се страхуват и са пожелавали да помолят за вярата и подкрепата на събралите се. След което са заставали в силата на Иехова и са възвествявали Неговата воля по един въздействащ начин; но не чрез собствената си сила и мъдрост са се обръщали те към светиите от последните дни. Макар никога да не са получили висше образование, те застават отпред, като не разчитат на собствената си сила, а на силата и могъществото на Евангелието⁴.

Невинаги вършим това, което бихме искали да вършим, но ние ще имаме силата да изпълним това, което следва да изпълним. Бог ще ни даде силата да направим това⁵. (Вж. предложение 2 .)

**Ние сме били призвани да действаме
в Божието име и признаваме Неговата
ръка във всичко, което вършим.**

Ние изпълняваме действията си в името на Господ, Богът на Израил, и желаем да признаем ръката на Всеомогъщия във всичко, което вършим. Когато Моисей възлиза като избавител на чедата Израилеви от тяхното робство в Египет, той не представя себе си като един обикновен избавител, а възлиза в името на Господ, Бога на Израил, като на него му е заповядано да реализира тяхното избавление чрез силата и властта, получени от Бог. И от момента, в който се явява пред тях в това свое качество, докато приключва делото си, той действа в и чрез името Господно, а не чрез своята собствена мъдрост или находчивост, нито изхождайки от това, че е по-интелигентен от останалите хора. Господ му се явява в горящия храст и му заповядва да възлезе и да изпълни определено дело, от което зависи мира, щастието и спасението на един многолюден народ; и успехът и напредъкът му зависят от изпълнението на порядъка, открит

му от Бога на Небесата. Успехът и напредъкът са напълно под-сигурени от факта, че даденото му дело не е измислено от него самия, а произлиза от Иехова. ...

Същото важи и за нас. Великото дело, което сега се реализира–събирането на хората от народите по земята, не произлиза от разума на който и да било човек или група хора, а от Господа Всемогъщи⁶.

Ние сме зависими от Бог и във всичките си дела и усилия, с всичкия успех, произлизащ от трудовете ни, ние чувстваме, че Бог ни го е дал⁷.

Дошли сме на света с велика цел, същата като тази на Исус, нашият по-голям брат, да изпълняваме волята и делата на нашия Отец; така ще се радваме на мир, радост и щастие, нарастване на мъдростта, знанието и силата Божии; извън това нямаме обещани благословии. Затова нека се отдаваме на праведност, да си помагаме да бъдем по-добри и по-щастливи; да правим добро на всички и зло на никого; да почитаме Бог и да се подчиняваме на Неговото свещеничество; да култивираме и запазваме една просветена съвест и да следваме Светия Дух; да не се отказваме, да се придържаме към доброто, да устояваме до край, като така чашата ни ще прелива, защото велика ще бъде наградата за нашите изпитания и страдания от изкушения, нашите огнени мъки, копнежите на сърцата и сълзите ни; да, нашият Бог ще ни даде венец на вечна слава⁸. (Вж. предложение 3 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Изучете раздела, започващ на стр. 155. Как можете да знаете дали очите ви са отправени единствено към Божията слава? С толкова много отвличащи вниманието неща в света, как родителите могат да помагат на децата си да отпратят погледа си единствено към Божията слава?

2. Прегледайте коментарите на президент Сноу относно Моисей и Еремия. Как тези разкази могат да ни помогнат в нашите усилия да служим в свещенически кворуми, Обществото за взаимопомощ и други църковни организации?
3. Президент Сноу учи, че ние следва да служим “в името на Господ”. Как бихте описали човек, който действа в името на Господ? Помислете какви възможности имате да служите в името на Господ.
4. Президент Сноу използва думата *успех* на няколко пъти в тази глава. Как Божието определение за успех се различава от определението на света? Защо нашият успех е сигурен, когато следваме Божиата воля?

Свързани с темата стихове: Филипяните 4:13; 2 Нефи 10:24; Мосия 3:19; Еламан 3:35; 10:4–5; 3 Нефи 11:10–11; 13:19–24; У. и З. 20:77, 79; Моисей 4:2

Помощ при преподаването: “Не се страхувайте от тишината. Често хората се нуждаят от време да помислят и да отговорят на въпросите или да изразят какво чувстват. Можете да направите пауза, след като сте задали въпрос, след като сте споделили духовно изживяване или когато хората имат трудности да се изразяват” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 67).

Бележки

1. В “Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 апр. 1899 г., стр. 9–10.
2. “The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 4 май 1894 г., стр. 7.
3. В Conference Report, окт. 1899 г., стр. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11 окт. 1887 г., стр. 2.
5. *Deseret News*, 15 май 1861 г., стр. 82.
6. *Deseret News*, 8 дек. 1869 г., стр. 517.
7. *Salt Lake Daily Herald*, 11 окт. 1887 г., стр. 2.
8. В Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 487.

ДЕСЯТЪКЪТ, ЗАКОН ЗА НАША ЗАЩИТА И НАПРЕДЪК

“Законът за десятъка е един от най-важните закони, някога давани на човека. ... Чрез подчинението на този закон светите ще се ползват от благословиите на напредъка и успеха”.

Из живота на Лоренцо Сноу

В началото на март 1899 г. президент Лоренцо Сноу чувства подтика да посети град Сейнт Джордж и други селища в южна Юта. Той бързо започва да събира група хора, включваща няколко висши ръководители, която с него да предприеме дългото пътуване.

Когато президент Сноу организира пътуването, той не казва на никого причината за него – сам той не знае каква е тя. “Когато тръгнахме от Солт Лейк”, казва той по-късно, “ние не знаехме защо точно трябва да посетим южните селища”¹. Но на 17 май, скоро след като пътуващите пристигат в Сейнт Джордж, Господната воля е “ясно изявена” на Неговия пророк². На събрание, проведено на 18 май 1899 г., президент Сноу заявява:

“Словото Господно към вас, мои братя и сестри, е да се подчинявате на това, което се е изисквало от вас като хора, на които са дадени славни обещания за възвисяване и слава. И кой е този принцип? Да, той е бил редовно тъпкан в ушите ви, докато вероятно ви е омръзнало да слушате за него. ... Словото Господно към вас не е нещо ново; то е просто следното: ДОШЛО Е ВРЕМЕТО ЗА ВСЕКИ СВЕТИЯ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ, КОЙТО ПЛАНИРА ДА БЪДЕ ПОДГОТВЕН ЗА БЪДЕЩЕТО И ДА СТОИ ЗДРАВО СЪПИА НА СОЛИДНА ОСНОВА, ДА ВЪРШИ ВОЛЯТА ГОСПОДНА И ДА ПЛАЩА

Табернакълът в Сейнт Джордж. В тази сграда президент Сноу започва серията от обръщения за закона за десетъка.

ДЕСЯТЪКА СИ ИЗЦЯЛО. Това е словото Господно към вас и това ще бъде словото Господно за всяко селище из цялата земя на Сион. След като си тръгна от вас и започнете да размишлявате върху това, сами ще осъзнаете, че е дошъл моментът всеки човек да застане на краката си и да плаща десятъка си изцяло. Господни е благославял и е имал милост над нас; но идват времена, в които Господ изисква от нас да застанем на крака и да вършим заповяданото от Него и да не го отлагаме повече. Казаното пред вас в този кол на Сион ще го кажа на всеки организиран кол на Сион. Няма мъж и жена, чуващи думите ми сега, които да се чувстват удовлетворени, ако не плащат пълен десятък”³.

През предшестващите 50 години като апостол президент Сноу рядко споменава десятъка в своите проповеди. Това се променя в Сейнт Джордж, Юта, заради полученото откровение. “Никога не съм получавал по-съвършено откровение”, по-късно казва той, “от (откровението), дадено ми по тази тема, десятъка”⁴. Започвайки от Сейнт Джордж, той и неговите спътници посещават град след град в южна Юта и така, прибирайки се към Солт Лейк Сити, провеждат 24 събрания. Президент Сноу изнася 26 проповеди. И всеки път той съветва светиите да се подчиняват на закона за десятъка.

Групата се завръща в Солт Лейк Сити на 27-и май. Един журналист отбелязва, “Днес президентът изглежда по-силен и изпълнен с енергия от деня, в който тръгна от Солт Лейк”. Откликвайки на коментар, че “понесъл пътуването забележително добре”, 85-годишният пророк казва: “Да, всички така казват. ... Пътуването ми се отрази добре. Никога през живота си не съм се чувствал така добре. Чувствам, че Господ ме подкрепя в резултат на молитвите на светиите”⁵.

Освен че коментира своето здраве, той споделя чувствата си относно вярата и праведността на светиите в южна Юта. Казва, че той и компанията му били приети с “най-топли прояви на радост и признателност”⁶. Споделя, че когато съветва светиите да се подчиняват на закона за десятъка, “Духът Господен се изля върху хората и те се възрадваха извънмерно, като в сърцата си обещаха да съблюдават този принцип в най-малките подробности и да действат в духа му”⁷.

Отговаряйки на въпрос относно общото състояние на хората, той казва: “Те живеят в хубави домове и са добре облечени, и изглежда разполагат с изобилие на хубавите неща на земята, които да ядат и пият. В кол Сейнт Джордж хората страдат от тежка суша, най-тежката, някога сполитала региона, но имат вяра, че скоро ще завали дъжд”⁸.

На 29 и 30 май президент Сноу изнася две проповеди с тема закона за десятъка, първата пред служителите на Асоциацията за взаимно усъвършенстване на младите госпожици и след това пред служителите на Асоциацията за взаимно усъвършенстване на младите мъже⁹. След второто обръщение старейшина Б. Х. Робъртс от Седемдесетте представя следната резолюция, която единодушно се подкрепя от всички присъстващи. “Решено: Да приемем учението за десятъка, представено от президент Сноу като настоящото слово Господно към нас и Неговата воля, като я приемаме с цялото си сърце; самите ние ще я следваме и ще направим всичко по силите си да помогнем на светиите от последните дни на направят същото”¹⁰. На 2 юли всички висши ръководители и представители на всички колове и райони в Църквата присъстват на тържествено събрание в храма Солт Лейк, като са постили и са се молили в подготовка за това събрание. На него те единодушно приемат същата резолюция¹¹. Президент Сноу сам я следва, като проповядва закона за десятъка в много колове и ръководи усилията в тази насока на останалите църковни ръководители.

През месеците след посещението на президент Сноу в южна Юта, той получава сведения, че светиите от последните дни са подновили своята отдаденост в подчинението си на закона за десятъка. Тази новина му дава “изключително удовлетворение и радост”,¹² защото знае, че чрез продължително подчинение на този закон, “благословиите на Всемогъщия ще се излеят над тези люде и Църквата ще напредва със сила и скорост непостигнати в миналото”¹³.

Президент Сноу многократно уверява светиите, че те ще бъдат благославяни и индивидуално, както материално, така и духовно, когато се подчиняват на закона за десятъка¹⁴. Това обещание се изпълнява отчасти през август 1899 г., когато жителите

на Сейнт Джордж биват временно спасени от сушата; вратата им е възнаградена с 7,44 сантиметра дъжд, повече от целия дъжд, ваял през изминалите 13 месеца¹⁵. Президент Сноу също така обещава, че подчинението на закона за десятъка ще осигури благословии на Църквата като цяло. Той е сигурен, че десятъците на верните ще освободят Църквата от нейните дългове, които в по-голямата си част са резултат на преследване¹⁶. Това обещание се изпълнява през 1906 г., пет години след смъртта му. На априлската обща конференция през 1907 г. президент Джозеф Ф. Смит заявява:

“Според мен никога в историята на Църквата законът за десятъка не е бил прилаган така масово и честно, както в последно време светиите от последните дни правят това. През 1906 г. десятъкът на членовете надхвърля получения десятък през която и да било друга година. Това е един добър признак, че светиите от последните дни изпълняват дълга си, че имат вяра в Евангелието, че имат желанието да спазват заповедите Божии и че полагат усилия по-предано от може би когато и да било преди това. Желая да ви кажа още нещо, като ви поздравя с него, и то е, че чрез благословията Божия и предаността на светиите в плащането на техния десятък, ние можахме да се освободим от дълговете си. От днес Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни покрива вече с налични пари всеки свой разход. Най-накрая сме в състояние да правим това. Вече не се налага да взимаме пари на кредит и няма да има нужда от това, ако светиите от последните дни продължат да живеят според своята религия и спазват закона за десятъка”¹⁷. (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

Законът за десятъка е лесен за разбиране и може да бъде спазван от всички.

Умолявам ви в името Господно, и се моля всеки мъж, жена и дете ... да плаща една десета от своя доход като десятък¹⁸.

(Десятъкът) не е труден закон. ... Ако човек получава десет долара, десятъкът му възлиза на един долар; ако получава

Президент Сноу съветва родители и учители да учат децата да плащат десятък.

сто, десятъкът му възлиза на десет. ... Това е много лесно за разбиране¹⁹.

(Човек може да си зададе въпроса:) Каква част от този десятък да давам? Не мога ли да запазя част за себе си? Господ е много богат и се съмнявам, че изобщо ще Го обезпокои да задържа малко за себе си; и така човек задържа малко за себе си. Но незначителната задържана сума ще тревожи този човек, ако неговата съвест е като тази на повечето светии от последните дни. Това ще го тревожи както през деня, така и когато мисли за това през нощта. Той няма да е така щастлив, както има привилегията да бъде—щастие то се оттегля от него²⁰.

Частичният десятък не е никакъв десятък, точно както потапянето наполовина не е никакво кръщение²¹.

Няма мъж или жена, които да не могат да плащат една десета от полученото²².

Братя и сестри, желаем да се помолите по този въпрос. ... Вместо да храним такива недостойни идеи относно парите, ние трябва да плащаме своя десятък. ... Господ изисква да плащаме

десятъка си сега. И Той очаква всеки човек да плаща десятъка си и в бъдеще. Ясно ни е какво представлява една десета част; нека я плащаме на Господ. Тогава можем да отидем при своя епископ, да го погледнем в очите и да поискаме препоръка за храма²³.

Казвам ви в името на Господа, Бога Израилев, че ако отсега нататък плащате десятък, Той ще ви прости за досегашното (неплащане на десятък) и благословиите на Всемогъщия ще се изсипят над тези люде²⁴.

Желая така да внедря този принцип в сърцата ни, че никога да не го забравим. Както съм казвал повече от веднъж, сигурен съм, че Господ ще прости на светиите за тяхната минала небрежност по отношение на десятъка, ако те се покаят сега и плащат съвестен десятък отсега нататък²⁵. (Вж. предложение 2.)

Когато плащаме десятък, ние съдействаме за делото на Църквата.

Тази Църква не може да продължава напред без доходи, като за осигуряването на тези доходи Бог е промислил (чрез закона за десятъка). Нашите храмове, в които получаваме най-висшите благословии, давани някога на човека, се строят с доходи. Никога нямаше да можем да изпращаме ... старейшините по света да проповядват Евангелието, както правим сега, без съответните доходи. ... И постоянно се случват хиляди други неща, за които са необходими средства. ...

Ако някои от светиите от последните дни не бяха плащали десятък, нашите четири храма тук (през 1899 г.) никога нямаше да бъдат издигнати и волята и повеленията Божии, необходими за възвисяване и слава, никога нямаше да се реализират. Първият принцип на действие на светиите от последните дни е да осветяват земята чрез спазване на този закон, като така бъдат в състояние да приемат обредите, отнасящи се до възвисяването и славата на нашите мъртви²⁶. (Вж. предложение 3.)

Фондовете от десятък се използват за строеж и поддръжка на храмове.

**Господ ще ни благославя материално и духовно,
когато се подчиняваме на закона за десятъка.**

Законът за десятъка е един от най-важните закони, някога давани на човека. ... Чрез подчинението на този закон светиите ще се ползват от благословиите на напредъка и успеха²⁷.

Ако спазваме този закон, ... земята ще бъде осветена и ние ще бъдем считани за достойни да получаваме Господните благословии и да бъдем укрепвани и подържани в нашите финансови дела и във всичко, което вършим, както материално, така и духовно²⁸.

Материалното спасение на тази Църква ... зависи от подчинението на този закон²⁹.

Сред светиите от последните дни има бедност и нея винаги ще я има, докато не започнем да се подчиняваме поне на този закон³⁰.

Наистина вярвам, че ако светиите от последните дни спазват този закон, ние ще можем да се освободим от всяко зло, което ни е сполетявало³¹.

Това е един закон, даден специално за наша защита и сигурност, както и за нашия напредък по пътя на праведността и светостта; закон, чрез който земята, на която сме се заселили, може да се освети; закон, чрез който Сион да бъде изграден и установен, така че никога повече да не бъде съборен или изместен от мястото си от нечестиви и безбожни човеци³².

Разполагаме с храмове и получаваме свързаните с тях благословии, именно най-висшите обреди, някога отслужвани на човека на земята, вследствие на подчинението ни на този закон³³.

Никога няма бъдем подготвени да видим Божието лице, докато не станем съвестни в плащането на десетъци и други задължения³⁴.

Изложих нещата ясно и ви казвам, че казаното за десетъка идва от Господ. Сега започнете да действате в съгласие с Духа Господен и очите ви ще се отворят³⁵. (Вж. предложение 4.)

Родители и учители имат отговорността да плащат десетък и да учат децата си да правят същото.

Учете (децата) да плащат десетък, докато са още малки. Вие, майки, учете децата си, че когато получават каквито и да било пари, те следва да дават една десета част на Господ, колкото и малко да е това. Възпитайте ги да плащат десетъка си изцяло³⁶.

Уместно и правилно е ... служителите и учителите (в Църквата) да приемат в сърцата си и в самите си души духа на този закон, така че да могат да бъдат изцяло подготвени да го преподават и да изложат пред подрастващото поколение неговата важност и святост. От вас, братя и сестри, се изисква не само да се подчинявате на самия закон, но и да го преподавате на околните, включително на подрастващото поколение ... и

доколкото приемете духа му, вие ще можете да го споделяте и да го преподавате. ...

... От вас изисквам не само да му се подчинявате, но и да го преподавате на децата на светиите от последните дни, да го напишете върху полетата на тяхната памет, така че, когато те пораснат в зрелите си години, да може да бъде казано, че са били обучавани на него и че са му се подчинявали от младостта си³⁷. (Вж. предложение 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте разказа за това как президент Сноу получава откровението за десятъка. Помислете върху неговото желание да пътува до Сейнт Джордж и готовността на хората да се подчиняват на закона за десятъка. Какво можем да научим от този разказ?
2. Как десятъкът “не е труден закон”? (За някои примери вж. стр. 167–169.) Защо някои биха сметнали подчинението на закона за десятъка за трудно? Как ученията на президент Сноу могат да помогнат на някого да придобие свидетелство за плащането на десятък?
3. Изучете първия раздел, започващ на стр. 169. Кои са някои от благословиите, които вие и обичните ви хора сте получили чрез сградите и програмите, финансирани чрез десятък? Защо е привилегия да се плаща десятък?
4. Президент Сноу свидетелства, че ще бъдем благославяни, когато плащаме десятък. Кои благословии в живота ви е осигурил закона за десятъка? А в живота на ваши роднини и приятели?
5. Помислете върху съвета на президент Сноу към родители и учители. Защо според вас е важно децата да плащат своя десятък, “колкото и малко да е (като сума)”? По какви

начини можете да научите децата си да плащат десятък и дарения?

Свързани с темата стихове: Малахия 3:8–10; У. и З. 64:23; 119:1–7

Помощ при преподаването: “Внимавайте да не прекратите прекалено рано една добра дискусия, в стремежа си да преподадете целия подготвен от вас материал. Въпреки че е важно да преминете целия материал, по-важно е да помогнете на учениците да почувстват влиянието на Духа, да отговорят на своите въпроси, да увеличат разбирането си за Евангелието и да задълбочат обвързаността си да спазват заповедите” (*Преподаването - няма по-велико призование*, стр. 64).

Бележки

1. В “In Juab and Millard Stakes”, *Deseret Evening News*, 29 май 1899 г., стр. 5.
2. В “In Juab and Millard Stakes”, стр. 5.
3. *Millennial Star*, 24 авг. 1899 г., стр. 532–33; вж. и *Deseret Evening News*, 17 май 1899 г., стр. 2; *Deseret Evening News*, 18 май 1899 г., стр. 2. *Millennial Star* Посочва, че президент Сноу изнася тази реч на 8 май, но други източници показват, че това става на 18 май. Президент Сноу говори за десятъка и на 17 май.
4. В “President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 7 авг. 1899 г., стр. 1.
5. В “Pres. Snow Is Home Again”, *Deseret Evening News*, 27 май 1899 г., стр. 1. По това време в Църквата има 40 кола.
6. В “Pres. Snow Is Home Again”, стр. 1.
7. *Deseret News*, 24 юни 1899 г., стр. 3.
8. В “Pres. Snow Is Home Again”, стр. 1.
9. Вж. “The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, *Improvement Era*, авг. 1899 г., стр. 792–795; вж. и Ann M. Cannon, “President Lorenzo Snow’s Message on Tithing”, *Young Woman’s Journal*, апр. 1924 г., стр. 184–186.
10. В. Н. Roberts, цитиран в “The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, *Improvement Era*, стр. 795.
11. Вж. В. Н. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 6:359–360.
12. В Conference Report, окт. 1899 г., стр. 28.
13. В “President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 7 авг. 1899 г., стр. 2.
14. Вж. напр. *Deseret Evening News*, 24 юни 1899 г., стр. 3. Записи на речите на президент Сноу и статии относно неговите пътувания показват, че макар той да обещава на светиите, че ще бъдат благословени както материално, така и духовно, ако се подчиняват на закона за десятъка, той не обещава изрично, че сушата в Южна Юта ще премине.
15. Вж. Western Regional Climate Center, <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cliMONtpre.pl?utstge>.
16. Вж. напр. “The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, стр. 793.
17. В Conference Report, апр. 1907 г., стр. 7.
18. В Conference Report, окт. 1899 г., стр. 28.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 юли 1899 г., стр. 10.
20. В Conference Report, апр. 1899 г., стр. 51.

21. *Deseret News*, 24 юни 1899 г., стр. 3.
22. В "President Lorenzo Snow's Message on Tithing", стр. 185; из записките на събрание, проведено в Асембли Хол в Солт Лейк Сити на 29 май 1899 г.
23. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 юли 1899 г., стр. 10.
24. В "President Snow in Cache Valley", стр. 2.
25. В Conference Report, окт. 1899 г., стр. 28.
26. В Conference Report, окт. 1899 г., стр. 27–28.
27. В "In Juab and Millard Stakes", стр. 5.
28. *Deseret News*, 24 юни 1899 г., стр. 3.
29. В "The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations", стр. 794.
30. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 юли 1899 г., стр. 10.
31. В "President Lorenzo Snow's Message on Tithing", стр. 185.
32. "Tithing", *Juvenile Instructor*, апр. 1901 г., стр. 216.
33. "Tithing", стр. 215.
34. В "Conference of Granite Stake", *Deseret Evening News*, 21 май 1900 г., стр. 2; из подробен преразказ на реч, изнесена от президент Сноу на конференция на кол Гранайт на 20 май 1900 г.
35. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 юли 1899 г., стр. 10.
36. *Millennial Star*, 31 авг. 1899 г., стр. 546.
37. "Tithing", стр. 215–216.

Обществото за взаимопомощ: ИСТИНСКО МИЛОСЪРДИЕ и чиста религия

“Никоя друга институция не е била основавана с по-благородна цел. Нейната основа е истинското милосърдие, което е чистата любов Христова”.

Из живота на Лоренцо Сноу

През лятото на 1901 г. Общото президентство на Обществото за взаимопомощ организира целодневна дейност за сестрите от Обществото в долината Солт Лейк. Президент Лоренцо Сноу приема поканата да присъства и да се обърне към събралите се. Започва своето обръщение с думите: “Високо ценя привилегията да мога да прекарам един-два часа във вашата компания този следобед и съм уверен, че всички вие днес си прекарвате добре. Подходящите развлечения и отмора са хубави неща и се радвам да ви видя да се развличате и почивате, вас, сестри, които ден след ден се трудите така усилено у дома си и в Обществото за взаимопомощ и със сигурност заслужавате цялото забавление, което можете да получите”.

Президент Сноу, чиято сестра Илайза Р. Сноу служи като втора обща президентка на Обществото за взаимопомощ, изразява благодарност за дейността на Обществото. Говорейки за жените в Църквата, той казва, “Трудно е да си представим какво щяхме да постигнем и какъв щеше да бъде напредъкът на Господното дело без тях”. Като един пример за това той посочва мисионерската програма на Църквата по онова време, при която женени мъже често били призовавани да отслужват пълновременни мисии. “Когато сме отсъствали на чуждестранни мисии, техните мисии у дома като цяло не са били

Още от ранните дни на Църквата, сестрите от Обществото за взаимопомощ са работили заедно и са се укрепвали материално и духовно.

по-малко трудоемки от нашите; и сред изпитания и лишения те са показвали наистина вдъхновяващи търпение, твърдост и самостоятелност. Благодаря на Бог за жените на тази Църква! По този начин се чувствам днес, участвайки в това събиране”¹. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

Жените от Обществото за взаимопомощ са пример за истинско милосърдие и чисто благочестие.

Обществото за взаимопомощ бе организирано ... от Пророка Джозеф Смит под вдъхновението на Господ. ... Днес то се счита за една от най-изявените сили, съдействащи за доброто на Църквата. ...

Мисията на Обществото за взаимопомощ е да подпомага страдащите, да служи на болните и слабите, да храни гладните, да облича голите и да благославя всички синове и дъщери Божии. Никоя друга институция не е била основавана с по-благородна цел. Нейната основа е истинското милосърдие, което е чистата любов Христова (вж. Мороний 7:47) и този дух е бил проявяван в цялото служение на Обществото сред людетe. Апостол Яков казва, “Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца ето що е: да пригледва човек сирачетата и вдовиците в неволята им, и да пази себе си неопетнен от света”. (Яковово 1:27.) Приемайки това за истина, жените от Обществото за взаимопомощ със сигурност са дали израз на чиста и непорочна религия, защото са служили на изпадналите в беда, обгръщали са с любов сираците и вдовиците и са се опазили неопетнени от света. Мога да свидетелствам, че няма по-чисти и по-богобоязливи жени по света от тези, които можем да открием в редиците на Обществото за взаимопомощ². (Вж. предложение 2 по-долу.)

Сестрите от Обществото за взаимопомощ работят заедно с носителите на свещеничеството за напредъка на интересите на царството Божие.

Винаги ми е доставяло удоволствие да забележа колко вярно вие, сестрите от Обществото за взаимопомощ, сте служили рамо

до рамо с Господните служители при всякакви обстоятелства. Вие винаги сте работили рамо до рамо със свещениците, готови да подкрепите ръцете им и да изгълните своята роля в напредъка на интересите на царството Божие; и така както имате дял в тези усилия, така със сигурност ще имате дял в триумфа на делото и във възвисяването и славата, които Господ ще даде на Неговите верни деца.

... Никой мъдър епископ няма да пропусне да оцени усилията на сестрите от Обществото в неговия район. Какво може да направи един епископ без Обществото за взаимопомощ? Казвам на всички епископи в Църквата: насърчавайте сестрите от Обществото за взаимопомощ, подкрепяйте ги в техните милосърдни и благотворителни усилия, и те ще бъдат благословия за вас и за хората³. (Вж. предложение 3.)

**Добре е влиянието на Обществото
да се чувства във всеки дом.**

Съветвам братята да насърчават съпругите си да (участват в дейностите) на Обществото ... ; защото е добро нещо влиянието на тази организация да се чувства във всеки дом. Моля, сестри мои, при посещенията си в домовете на светиите от последните дни да отнасяте това влияние навсякъде, където отивате. Господ ясно ви е изявил естеството на вашите взаимоотношения с Него и какво се очаква от вас като съпруги и майки. Учете на тези неща посещаваните от вас сестри, особено младите дами. ...

Вие, сестри мои, като членки на Обществото за взаимопомощ и като майки в Израил, следва да упражнявате цялото свое влияние ... в утвърждаване на чистото майчинство и брачния завет⁴. (Вж. предложение 4.)

**С разрастването на Църквата сестрите
от Обществото за взаимопомощ ще имат
все повече възможности за служба.**

Не е нужно да се задълбочавам върху извършеното от Обществото за взаимопомощ в миналото; прекрасните му дела са

“Жените от Обществото за взаимопомощ със сигурност са дали израз на чиста и непорочна религия”.

известни в Сион и по много части на света. Достатъчно е да кажа, че то се е доказало предано на своята мисия, и неговите постижения не са надминати от тези на която и да било друга благотворителна организация. Светиите от последните дни се гордеят с него и неговите постижения и са благодарни на нашия Отец в Небесата, че е вдъхновил Своя служител Пророка да организира тази институция. Бъдещето на Обществото е многообещаващо. С растежа на Църквата неговия принос ще се разширява и ще бъде сила за добро дори повече, отколкото досега. Ако всички сестри подкрепят Обществото, то ще реализира велико дело и ще осигурява неспирни благословии на Църквата. Би било удовлетворяващо да видим жените на средна възраст да бъдат толкова заинтересовани от тази институция, колкото възрастните, като ако това стане, те ще укрепят своята вяра, ще получат по-разширена представа за своя живот и отговорности и осезаемо ще напреднат по пътеката на напредъка и съвършенството⁵.

От началото на тяхното дело благословиите Божии се дават на (жените в Църквата) и съм гледал с голямо удовлетворение, наслада и интерес техния напредък. ... Те се радваха на удивителни успехи и е прекрасно как Бог ги е благославял и е изливал Духа Си над тях. Съвсем уместно мога да кажа, че те са като ангели сред хората по света⁶. (Вж. предложение 5.)

**Сестрите от Обществото за взаимопомощ,
които уповават на Бог и Му служат, ще бъдат
благославяни в този живот и във вечността.**

Точно това желаем да внедрим в сърцата на сестрите—да бъдат полезни в своята сфера и да не се обезсърчават от възникналите трудности, да уповават на Бог и да отправят поглед към Него и, обещавам ви, Неговите чудесни благословии ще се излеят над вас. Това ще ви се случи. ... Нека пак кажа, не се обезсърчавайте, а вървете напред и вършете добро, упражнявайте вяра и се стремете да се възползвате от всяка предоставена ви възможност за тези неща. Ние желаем вие да упражнявате всички таланти, с които Бог ви е надарил. И още нещо да кажа за вашите възможности за успех. Когато човек поеме по пътя, който Господ е начертал и по който той да постигне добро в Негово име, със сигурност ще успее. Така ще се намирате точно там, където Бог желае да бъдете, и съвсем уместно ще можете да поискате благословии от Него⁷.

Нека кажа, Бог да благослови служителките и членовете на Обществото за взаимопомощ. Вие осъществявате едно велико дело и желая да ви насърча да не се уморявате да вършите добро (вж. У. и З. 64:33). Всички ние имаме за цел да постигнем селестриална слава и величието на нашите перспективи не може да бъде описано с човешки език. Ако продължите да бъдете верни на делото, в което участвате, вие ще получите тази слава и ще се радвате вечно в присъствието на Бог и на Агнеца. Заслужава си да се стремим към нея; заслужава си да правим жертви за нея, и благословен е този, който остане верен да я получи. Бог да благослови всички ви⁸. (Вж. предложение 6.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

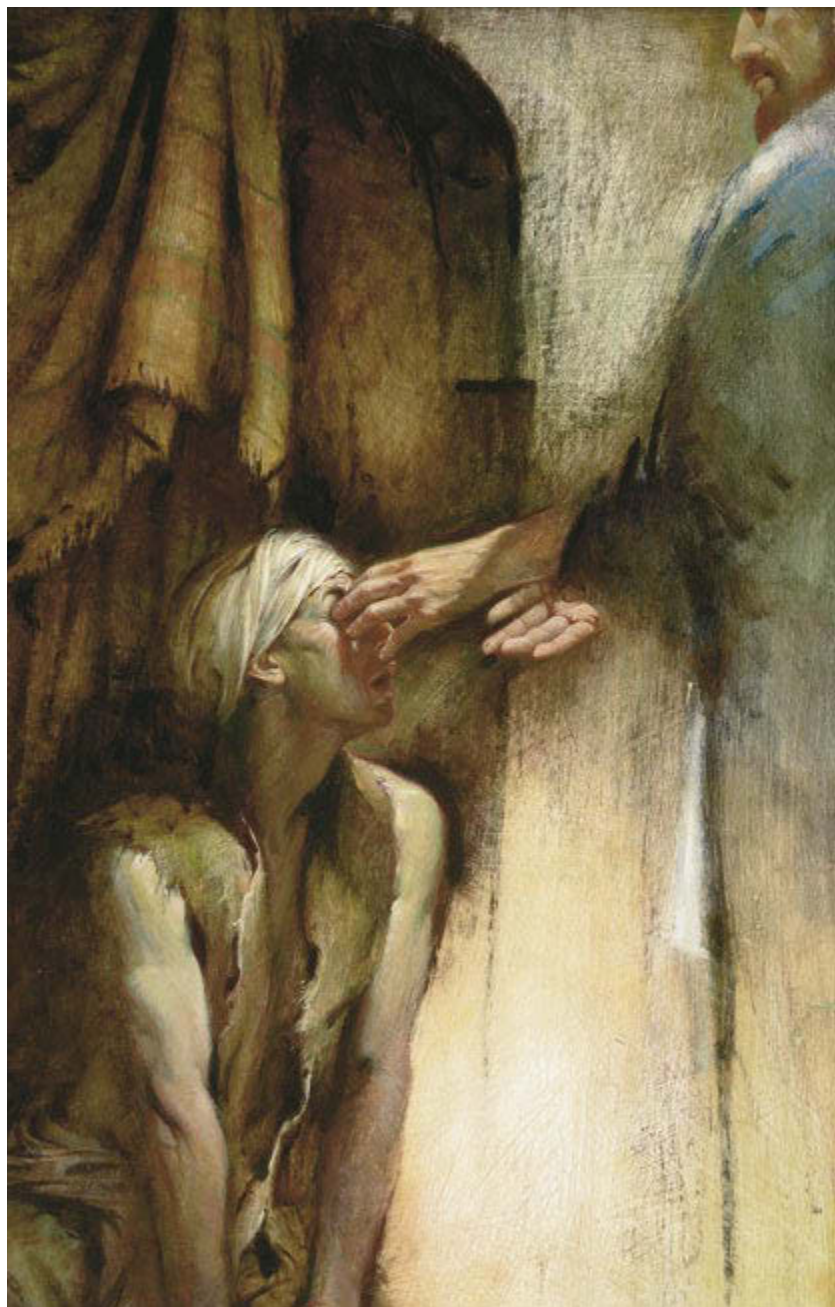
1. Президент Сноу заявява, че би било трудно да си представим напредъка на Господното дело без жените в Църквата. По какви начини жените в Църквата днес допринасят за Господното дело?
2. Замислете се върху думите на президент Сноу относно мисията на Обществото за взаимопомощ. Споменете си случай, когато сестри от Обществото са изпълнили тази своя мисия, като са помогнали на вас или вашето семейство. Как подобни действия са повлияли на вашия живот?
3. Прегледайте раздела, започващ на стр. 177. По какъв начин сестрите от Обществото за взаимопомощ “работят ... в реализирането на интересите на царството Божие”? Можете ли да дадете пример за това как сестри от Обществото за взаимопомощ и носители на свещеничеството работят заедно?
4. Помислете върху молбата на президент Сноу към сестрите от Обществото за взаимопомощ да упражняват своето влияние “в утвърждаване на чистото майчинство и брачния завет”. Защо това влияние е необходимо във света днес? По какви начини сестрите от Обществото за взаимопомощ могат да помагат на младите жени да се подготвят за брак и майчинство?
5. Президент Сноу казва, “С растежа на Църквата принос(а на Обществото за взаимопомощ) ще се разширява и ще бъде сила за добро дори повече, отколкото досега”. Какво могат да правят сестрите от Обществото за взаимопомощ в съвременния свят, за да увеличат своето влияние за добро?
6. Изучете раздела, започващ на стр. 180. Помислете за случаи, в които сте били отведени “там, където Бог желае да бъдете”. Как Бог ви е помагал при тези усилия?

Свързани с темата стихове: Исаия 1:17; Матей 25:34–40; Моисей 4:26–27; Алма 1:29–30; Мороний 7:44–48

Помощ при преподаването: “Докато се подготвяте да преподавате, уверете се, че всеки път използвате разнообразни методи за преподаване. Това може да означава използването на нещо толкова обикновено като плакат от плат или табло, окачено на стената за единия урок, и изброяването на въпросите върху черната дъска при друг урок” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 89).

Бележки

1. В “Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 9 юли 1901 г., стр. 1.
2. В “Prest. Snow to Relief Societies”, стр. 1.
3. В “Prest. Snow to Relief Societies”, стр. 1.
4. В “Prest. Snow to Relief Societies”, стр. 1.
5. В “Prest. Snow to Relief Societies”, стр. 1.
6. *Young Woman's Journal*, септ. 1895 г., стр. 577–578.
7. *Young Woman's Journal*, септ. 1895 г., стр. 578.
8. В “Prest. Snow to Relief Societies”, стр. 1.

Преди да изцели един слепец, Спасителят казва, “Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил” (Йоана 9:4).

“За Бога всичко е възможно”

“Естеството на наложените над нас изисквания е такова, че човек може да ги изпълни единствено с подкрепата на Всемогъщия. ... Той е обещал тази помощ”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Президент Лоренцо Сноу е работлив човек, който следва собствения си често повтарян съвет: “Трябва да полагаме усилия. ... Няма полза от това да сме лениви и да оставаме бездейни”¹. Но той признава, че в желанието си да изгражда царството Божие неговите собствени усилия никога няма да бъдат достатъчни без благодатта Божия–или “свръхестествената Му подкрепа”², както често я определя. Затова, макар да насърчава членовете на Църквата да работят усилено в “развиването на (праведни) принципи”, той едновременно заявява, “ние, като светии от последните дни, следва да осъзнаваме и помним, че спасението се реализира чрез благодатта Божия”³. Той свидетелства, че Бог ще прибави Своята сила към нашите усилия: “Където Господ ни постави, там трябва да застанем; когато Той изисква от нас да полагаме усилия в подкрепа на тези свети принципи, тъкмо това трябва да правим; това е всичко, за което следва да се тревожим; за останалото нашият Небесен Отец ще се погрижи”⁴.

Сестрата на президент Сноу споделя, че той следва това учение. Тя го описва като човек, хранещ “непоклатима увереност в подпомагащата (Божия) сила и благодат”. Тя казва, че той “знае на кого се е доверил” и затова е могъл да издържи “всяко страдание, всяко противопоставяне” и да “преодолее всяка трудност”⁵.

Лоренцо Сноу изявява своята увереност в Божията подкрепяща сила на път за своята мисия в Англия през 1840 г. По време

на 42-дневното пътуване през Атлантическия океан той и неговите приятели преминават през три големи бури. По-късно той споделя, че това били “ужасни бури–бури, които свикналите с океана определиха като много опасни”. Той отбелязва разликата в неговата реакция към бурите и реакцията на някои от другите пътници: “В редица случаи сцената беше, меко казано, крайно ужасяваща. Не бях изненадан, че мъже, жени и деца, които не се бяха научили да уповават на Бог, агонизираха в своя страх и плакаха от отчаяние. Моето упование бе съсредоточено в Онзи, Който е създал моретата и е определил техните граници. Действах по Негово поръчение–знаех, че бях изпратен на тази мисия от призната от Него власт и, макар океанът да вилнееше и корабът да се тресеше и люлееше под напора на ветровете, Той бе начело и моят живот бе защитен в Неговите ръце”⁶.

Много години по-късно, когато Лоренцо Сноу става президент на Църквата, той отново намира утеха в своята увереност, че Господ е начело. На събрание, проведено на 13 септември 1898 г., членовете на Кворума на дванадесетте апостоли единодушно изразяват своята решимост да го подкрепят като президент на Църквата. Записки от събранието съобщават, че след това той се изправя и казва, че “няма смисъл да изрежда извинения за липса на способности, чрез които да изгънява огромните отговорности, свързани с тази позиция. ... Той чувства, че следва да направи най-доброто, на което е способен и да се осланя на Господ”⁷. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

С Божията подкрепа ние можем да направим всичко, което се изисква от нас.

Искам да говоря по начин, който ще послужи за наше назиждане и взаимно усъвършенстване в нещата, отнасящи се към нашето спасение. С тази цел желая да се възползвам от вярата и молитвата на всички онези, които вярват в това да се обръщаме към Господ за напътствие и разум.

Ние следва да осъзнаваме какви са взаимоотношенията ни с Господа, нашия Бог, и особената позиция, която заемаме. За да

можем по правилен начин да изпълняваме дадените ни задължения, ние имаме нужда от свръхестествена подкрепа. ...

... Исус казва на (един) млад човек, който идва при Него, за да разбере какво следва да прави, за да наследи вечен живот, да "пази заповедите". Младежът отговаря, че е спазвал посочените заповеди от детството си. Когато го поглежда, Спасителят вижда, че нещо все още липсва. Младият човек е спазвал моралния закон, закона, даден на Моисей, и затова Исус го възлюбва, но и вижда, че едно нещо не му достига. Той бил богат и упражнявал влияние в света в резултат на своето голямо богатство. Исус знае, че преди да може да въздигне него или който да било друг човек в селестиалното царство, е необходимо той да стане покорен във всички неща и да гледа на подчинението на селестиалния закон като на нещо от върховна важност. Исус знае какво е условието за всеки да получи селестиален венецнищо да не се окаже по-скъпо от подчинението на небесните изисквания. В този млад мъж Спасителят забелязва прилепване към нещо, което не е в хармония със закона на селестиалното царство. Той може би вижда в него една склонност да се увлича към неща, които му вредят, като това би направило подчинението на изискванията на Евангелието неудобно или невъзможно, затова му казва да отиде и да продаде всичките си притежания, да раздаде всичко на бедните и да Го последва.

Тази заповед кара младия човек да се наскърби. Той гледа на богатството като на основната цел в живота, като средство за придобиване на влияние в света и на всички желани неща; като средство за осигуряване на житейските благословии и радости и достигане на висши позиции в обществото. Той не може да си представи как човек може да си осигури благословиите, радостите и привилегиите на живота и желаните от него неща без своето богатство. Но в своята същност Евангелието е такова, че осигурява всичко необходимо за реализирането на човешките желания и изисквания и осигуряването на щастие. В него богатството няма такава цел и Господ пожелава той да изостави тези идеи и да ги изтръгне от своя разум и чувства, така че да стане Негов служител във всички неща. Той пожелава този човек да се отдаде изцяло в Негова служба, да приеме Неговото дело с

пълно намерение в сърцето, да следва наставленията на Светия Дух и да се подготви за селестиална слава. Но младият мъж не желае това; за него жертвата е твърде голяма. Тогава Спасителят казва, “Колко мъчно ще бъде за богатите да влязат в небесното царство. По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Божието царство”.

Учениците се “се зачудват твърде много” от тези думи, като казват помежду си “Като е тъй, кой може да се спаси?” Те решават, че никой богаташ не може да бъде спасен в царството Божие. Такова заключение правят те от словата на Спасителя. Но Исус отговаря, “За човеците това е невъзможно; Но за Бога всичко е възможно”. (Вж. Матей 19:16–26; вж. и Joseph Smith Translation в Matthew 19:26, бележка под линия *a*, и Mark 10:27, бележка под линия *a*.)⁸ (Вж. предложение 2.)

**Бог ни е обещал подкрепа в нашите лични
усилия да живеем според Евангелието.**

Невъзможно е самостоятелно да успеем да изпълним всички дадени ни от Бог заповеди. Сам Исус не могъл да изпълни Свое-то дело без божествена подкрепа от Неговия Отец. Веднъж Той казва, “Аз не мога да върша нищо от Себе Си; съдя както чуя; и съдбата ми е справедлива, защото не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил”. (Иоана 5:30.) И ако за Него, нашия Господ, е нужно да разполага с божествена подкрепа, за нас е още по-наложително да получим Неговата помощ. И при всяко обстоятелство и условие, в което се намират светиите от последните дни при изпълнение на техните задължения те имат правото на свръхестествена подкрепа от Светия Дух, която да им помага в различните заобикалящи ги условия и в изпълняваните от тях задължения.

... Не мога да си представя нещо по-важно от това да работим за реализирането и получаването на своето лично възвисяване и слава. Това несъмнено е една велика цел на нашето идване в света. ... Няма мъж или жена, които следва да се обезсърчават, когато почувстват, че не са в състояние да изпълнят онова, което биха искали да извършат, а всички ние следва да

“Това дело, което вие и аз придвижваме напред, може да жъне успехи и да бъде реализирано единствено чрез благословиите Божии, които се изливат над нашите най-предани и честни усилия”.

правим всичко по силите си в придвижването напред на великото дело, за което сме тук⁹.

Същността на приетата от нас религия е възприела линия на поведение, която никоя друга известна ми религия не изисква от своите последователи; и естеството на наложените над нас изисквания е такова, че човек може да ги изпълни единствено с подкрепата на Всемогъщия. Нужно е да осъзнаем, поне частично, какви ще са великите и важни благословии, които с времето ще извлечем чрез живот според изискванията на религията, или Евангелието, което сме приели. Исканите от нас жертви са от такова естество, че няма мъж и жена, които да могат да ги принесат, освен подпомагани от свръхестествена сила; а Господ, като дава тези условия, никога не е целял от людетe Му да се изисква да ги изпълняват в отсъствието на свръхестествена подкрепа, и то подкрепа, с която никоя друга религиозни общност не претендира да разполага. Той е обещал тази помощ. ...

Тези изисквания ... са били налагани във всеки период и епоха, когато Бог е призовавал хора да Му служат и да приемат

Неговите закони. Те са били налагани в дните на Израил, началото на този народ. Били са налагани на Авраам, Исаак и Яков. Били са налагани на Моисей и народа, който той извежда от робството в Египет. Били са налагани на всичките пророци, живели от Адам до ден днешен. Били са налагани на апостолите, получили своята власт чрез полагане на ръце от Исус Христос, Сина на живия Бог, и на последователите на религията, която апостолите възвестили и установили сред хората в своето време; и няма човек или група хора от Адам до ден днешен, които да са могли да изпълнят тези изисквания, освен Божиите люде, когато са били надарявани със сила свише, която може да произлезе единствено от Господ нашия Бог¹⁰. (Вж. предложение 3.)

**Когато участваме в делото Божие, ние
имаме нужда от Божията подкрепа.**

С каквото и да се захванете с цел осъществяването на интересите на Сион, вие трябва да разчитате на Господ, за да успеете¹¹.

Човешкият разум следва да бъде отправен единствено към славата Божия във всичко, което желае да постигне. Трябва да сме наясно, че сами нищо не можем да постигнем. Ние сме Божии чеда. Стоим на тъмно, (освен) ако Бог не просветли нашето разбиране. Безсилни сме, (освен) ако Бог не ни помогне. Работата, която трябва да свършим тук, е от такова естество, че можем да я изпълним единствено с подкрепата на Всемогъщия. ... Това е големият проблем на мъжете от света, а и на твърде много от старейшините на Израил; ние забравяме, че работим за Бог; забравяме, че сме тук, за да можем да реализираме целите, които сме обещали на Господ да реализираме. Ние придвижваме напред едно славно дело. Това е делото на Всемогъщия и Той е избрал мъжете и жените, за които знае от предишен опит, че ще осъществяват Неговите цели¹².

Това дело, което вие и аз придвижваме напред, може да жъне успехи и да бъде реализирано единствено чрез благословиите Божии, които се изливат над нашите най-предани и честни усилия, и решителност от наша страна да изпълним трудовете, за които сме дошли на този свят. Когато погледнем назад към

преживяванията, които сме имали, ние лесно ще разберем, че нашия успех е зависел от честните ни начинания в изпълнение на Божието дело, от усилията ни да помагаме на хората и да се освобождаваме в най-голяма възможна степен от егоизма. Тъй като това е било така в миналото, редно е да вярваме, че бъдещият ни напредък зависи от нашата решителност да вършим Божията воля при всякакви обстоятелства и подкрепата, която Той ще ни оказва¹³. (Вж. предложение 4.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте разказа на стр. 184–185. Защо според вас хората, които упоават в Бог реагират на изпитанията различно от хората, която не упоават в Бог?
2. Помислете върху разказа за богатия млад мъж. Кои са някои от нещата, към които хората се привързват и които могат да ги накарат да “си отидат наскърбени”? Защо се налага да “изтръгнем” такива неща от живота си, преди да можем да получим най-големите Господни благословии?
3. Президент Сноу учи, че дори Спасителят имал нужда от “божествена подкрепа”, за да “изпълни Своето дело”. Как бихте могли да използвате думите на президент Сноу, за да помогнете на човек, който се чувства неспособен да живее според изискванията на Евангелието?
4. Прегледайте внимателно заключителният раздел в тази глава (стр. 189–190). Защо според вас понякога не молим Бог за Неговата подкрепа? Помислете как можете в по-голяма степен да се ползвате от Неговата подкрепа в живота си.

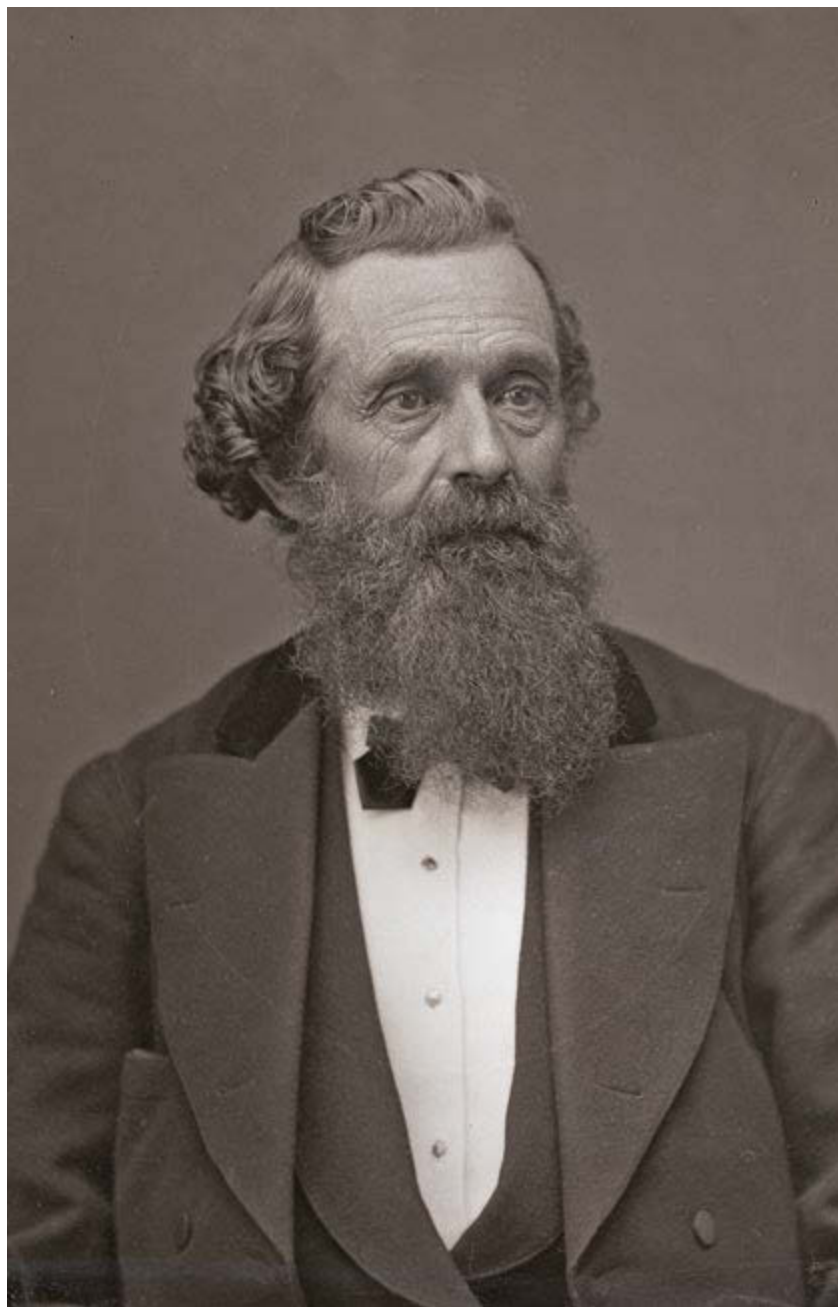
Свързани с темата стихове: Филипянците 4:13; 2 Нефи 10:23–24; 25:23; Яков 4:6–7; Мосия 24:8–22; Символът на вярата 1:3

Помощ при преподаването: “Възложете на участници да прочетат избрани въпроси в края на главата (поотделно или на

малки групи). Помолете ги да търсят в главата учения, свързани с въпросите. После ги помолете да споделят своите мисли и прозрения с останалите от групата” (стр. vii в тази книга).

Бележки

1. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.
2. *Deseret News*, 14 ян. 1880 г., стр. 786.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.
4. *Deseret News*, 28 окт. 1857 г., стр. 270.
5. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 116–117.
6. В *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 49.
7. В *Journal History*, 13 септ. 1898 г., стр. 4.
8. *Deseret News*, ян. 1880 г., стр. 786.
9. В *Conference Report*, апр. 1898 г., стр. 12.
10. *Deseret News*, 14 ян. 1880 г., стр. 786.
11. *Improvement Era*, юли 1899 г., стр. 708.
12. *Deseret Weekly*, 12 май 1894 г., стр. 638.
13. В *Conference Report*, апр. 1901 г., стр. 1.

Старейшина Лоренцо Сноу

Предана и енергична служба в царството Божие

*“Знаейки, че нашата религия е истинна,
ние трябва да бъдем най-отдадените
хора върху лицето на земята, отдадени
на каузата, която сме приели”.*

Из живота на Лоренцо Сноу

Към края на 1851 г. Първото Президентство изпраща писмо, в което изисква всички членове на Кворума на дванадесетте апостоли да “подредят делата на своите мисии” и да се завърнат в Солт Лейк до април 1853 г.¹ Така мисията старейшина Лоренцо Сноу в Италия наближава своя край. През февруари 1852 г. той поверява работата там на ръководството на брат Джон Дениъл Мейлън, наскоро обърнат във вярата, и със старейшина Джейбиз Уудърд пътува до островната държава Малта. В Малта старейшина Сноу се надява да се качи на кораб за Индия. Първите мисионери на този остров работят под негово ръководство и той чувства силно желание да се присъедини към тях. Оттам той планира да “осъществи околосветско пътешествие”, завръщайки се у дома през Тихия Океан, достигайки западните САЩ².

Плановете на старейшина Сноу се променят, когато той и старейшина Уудърд достигат Малта. Той научава, че ще трябва да остане на острова за няколко седмици, защото един параход се развалил в Червено Море. Вместо да се оплаква от закъснението, той решава да се захване за работа. В писмо с дата 10 март 1852 г. той пише, “Чувствам, че много добро ще произлезе от начина, по който Господ може да ме упъти в реализирането на даденото ми време, тъй като съм заобиколен от интересни хора, зает с полагането на така важни усилия, чрез които ще

бъде реализирано велико дело, което ще се разрасне в съседни страни”. Той описва как е повикал старейшина Томас Обрей, мисионер в Италия, “да дойде незабавно и да донесе значително количество брошури и книги”. Макар старейшина Сноу да не знае точно какво ще правят в Малта той и неговите колеги, той описва желанието си да установи клон на Църквата там. Според него постигането на това, “ще разхлаби духовните вериги на много народи, тъй като в търговските си дела жителите на Малта пътуват из бреговете на Европа, Азия и Африка”³.

На 1 май 1852 г. старейшина Сноу изпраща писмо, отчитащо напредъка на делото в Малта. Той пише: “Вече сме постоянно посещавани от хора, които желаят да се информират за тази “странна религия”; преди няколко вечери от различни части на града в квартирата ни дойдоха господата от осем различни страни, за да проведат разговор във връзка с нашите учения: сред тях има един поляк и един грък, които четат публикациите ни с голям интерес. Двама интелигентни и предприемчиви млади мъже, първите плодове на нашето служение в тази земя, умело ще подпомогнат в напредъка на нашата кауза; един от тях сме ръкоположили за старейшина, като той говори свободно няколко езика”³.

Старейшина Сноу така и не осъществява мечтата си да служи в Индия и да направи околосветско пътешествие. Вместо това той прилежно следва Господната воля по време на непланирания си престой в Малта, като полага основа за мисионерската работа там. Когато накрая през май 1852 г. успява да се качи на кораб, той отплава на запад вместо на изток, следвайки напътствията на неговите ръководители да се завърне в Солт Лейк Сити. Около два месеца по-късно старейшини Уудърд и Обрей организират клон на Църквата в Малта⁵. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

Поради това, че сме приели пълнотата на Евангелието, ние служим като посланици на Христос.

Ние свидетелстваме на целия свят, че знаем чрез Божествено откровение, тъкмо чрез проявите на Светия Дух, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог и че Той се е открил на Джозеф

Смит лично, както е правил пред апостолите Си в древността, когато се е вдигнал от гроба, и му е сторил знайни небесните истини, чрез които единствено може да бъде спасено човечеството. Така ... се намираме в едно много важно и отговорно положение, знаейки, както знаем ние, че Бог ще ни държи отговорни за нашите действия спрямо святата отговорност, която Той ни е поверил.

Както апостолите се явили пред света, след като получили своето назначение от възкръсналия Спасител да проповядват Евангелието на всички народи, обещавайки на всички, които повярват в думите им, дара на Светия Дух чрез полагање на ръце, така се явяваме и ние. И чрез това назначение, изпълнявано в пълна увереност, сред преследване и противопоставяне, Евангелието представлява силата Божия за спасение за всички, които повярват и се подчиняват, така заявяваме ние. Както те проповядвали вяра в Господ Исус Христос, кръщение за опрощение на грехове и полагање на ръце от съответно упълномощените хора за приемане дара на Светия Дух, като съществени за спасението, така проповядваме и ние. Както те чрез силата на Светия Дух станали свидетели за Господ Исус Христос и предани вестители на това Евангелие на целия езически свят, така чрез и с помощта на същия Свят Дух, ние ставаме свидетели за Него и, бидейки призвани със същото божествено и свято призвание, се намираме в същото това положение.

Затова, вече заели това положение, ние поемаме всичките отговорности като посланици на Христос, ставаме отговорни за личните си действия и за начина, по който използваме талантите и способностите, които Господ ни е дал⁶. (Вж. предложение 2.)

**Членството в Църквата е призив да помагаме
на околните да получат спасение.**

Когато Господ призовава даден човек или група хора от света, това невинаги е с цел облагодетелстването на този човек или група хора. Господ няма за цел просто спасението на малка група хора, наречени светии от последните дни ... , а спасението на всички хора, и живите и мъртвите. Когато Господ призовава Авраам, Той му дава определени обещания относно славата,

която ще бъде дадена на него и неговото потомство, и сред тези обещания откриваме следните забележителни думи: че в него и неговото потомство ще се благословят всичките народи на земята (вж. Битие 22:15–18; Авраам 2:9–11). ... Господ Си поставя за цел да благослови не само него и неговото потомство, а всички народи по земята. ...

... Когато Исус идва, Той се жертва не само в полза на Израил, или потомството на Авраам, Исаак и Яков, а в полза на цялото човешко семейство, така че в Него всички хора да бъдат благословени, така че в Него всички хора да бъдат спасени; и Неговата мисия е да се погрижи цялото човешко семейство да се облагодетелства от вечното Евангелие, не, както казах, само Израил, а цялата човешка раса; и не само обитаващите на земята, а и тези в света на духовете. ...

... Ние имаме същото свещеничество, което има Исус и следва да действаме като Него, да жертваме своите собствени желания и чувства като Него, може би няма да умрем мъченически като Него, но ще трябва да принасяме жертви, за да изпълняваме Божиите цели, или няма да бъдем достойни за това свято свещеничество и да бъдем спасители на света. Бог възнамерява да ни направи спасители не само на мнозина, които сега обитават земята, а и много хора в света на духовете: Той не само ще направи така, че да можем да спасим себе си, но и ще ни направи способни да помогнем в изкуплението на цяло множество от потомството на Всемогъщия⁷. (Вж. предложение 3.)

Всяко едно призование и отговорност е важно в Господното дело.

Сега, въпросът е, дали разбираме своята позиция, дали осъзнаваме напълно естеството на работата, която сме се захванали да осъществим? Понякога имам причини да вярвам, че някои от нашите братя, старейшини в Израил, са прекомерно готови да изоставят задълженията, които са поели при своите завети, като някога притежаваната от тях вяра изглежда почти изчерпана и те изглежда са се успокоили в състояние на тихо задоволство от това просто да фигурират в списъците на Църквата.

“Ако изпълняваш задълженията си, ти притежаваш нещо, което светът не може нито да даде, нито да отнеме”.

Има и други, които смятат, че понеже името им не е известно, защото, може би ... са заети със скромни дела, за тях не е от значение какви навици сформират или какъв пример дават на своите братя. Но, видите ли, ако те заемаха важни позиции, като например в Президентството на Църквата, или ако бяха в Кворума на Дванадесетте, или ако служеха като президент на висшия съвет или като висши свещеници или седемдесетници, тогава щели да смятат за важно своето поведение. Така те показват своята голяма слабост и крещящо невежество, техният светилник или загасва, или те никога не са съзнавали своята роля при поемане на отговорностите на Евангелието.

В една притча на Спасителя ни се казва, че царството Небесно е като богат човек, който предава своето имущество на слугите си, преди да замине за далечна страна. На един дава пет таланта,

на друг два, а на трети един. Получилият пет таланта започва да търгува и спечелва пет таланта, като удвоява поверената му сума, като така прави и получилият два таланта - спечелва още два. Но получилият един талант отива, прави дупка в земята и скрива парите на своя господар. Той несъмнено счита своята отговорност за толкова малка, че не може да стори много, и затова не се напъга в реализирането на такъв малък талант. (Вж. Матей 25:14–30.) Не се ли отнася това съвсем директно към положението на някои от нашите старейшини? Един от тях казва, “Аз съм само дърводелец, или шивач, или може би дори само общ работник, затова моето поведение не може да е от значение, независимо дали честно изпълнявам задълженията си в своята скромна сфера на дейност или не. Но щеше да е *много различно*, ако действах на някоя по-отговорна или важна позиция”.

Спри, братко мой; не си позволявай да бъдеш заблуден от такива съблазнителни и измамни чувства. Истина е, че може да си само общ работник, но помни, че си също старейшина в Израил, ти си посланик на Господ Исус Христос, и ако изпълняваш задълженията си, ти притежаваш нещо, което светът не може нито да даде, нито да отнеме; и ти носиш отговорност пред Бог за честното използване на таланта, над който Той те е поставил настойник, бил той малък или голям.

Отново, ти имаш определена степен на влияние, и колкото и малко да е, то ще повлияе на някого, като за резултатите от това влияние ти в малка или голяма степен носиш отговорност. Затова ти, независимо дали го осъзнаваш или не, си поел отговорност пред Бог и човека, която не може да бъде пренебрегвана и от която не можеш да бъдеш освободен, ако желаеш да бъдеш верен на даденото ти име.

И какво го очаква този човек? Заявявам, че ако той почита своето призвание, ако остане верен на оказаното му доверие, неговите перспективи за спасение и възвисяване в царството Божие са също толкова добри, колкото на когото и да било друго. Ако той разбира своята позиция и живее, почитайки я, неговите перспективи са идентични с тези на всеки друг човек, живял от дните на татко Адам до настоящия момент; и е също толкова важно той да се държи порядъчно в своята сфера на

действие, както е важно за когото и да било друг, призван на по-висш пост; или, казано иначе, който може да е бил поставен за настойник над по-голям брой таланти. ...

... Господ не изисква повече от човека, притежаващ само един талант, сравнено с онзи, притежаващ повече от един; но съобразно това, което има, толкова се изисква от него. Затова нека всички бъдат насърчени, като се стремят да развият притежаваните от тях таланти; и нека този, който може да има един талант, да го използва, а не да го крие в земята; което значи, нека този, надарен с малка способност, да я развива, като не се оплаква, че природата не е била така щедра с него, както с по-надарения негов брат. Нека всички бъдем доволни от своята роля в живота, и ако тя не е така желана, както бихме искали, ние със съответното усърдие следва да се стремим да я усъвършенстваме, винаги чувствайки благодарност за нашето съществуване на земята и по-специално за Духа Божий, който сме приели чрез нашето подчинение на Евангелието. ...

Помня един анекдот ... за човек, който, чрез своята мъдрост и патриотизъм, придобил значително признание, но поради завистта на другите бил назначен на длъжност, считана за крайно унижителна. Когато влязъл в длъжност, той казал следните важни думи: "Макар моята длъжност да не ме почита, аз ще почитам длъжността си". Множество трудности биха били избегнати и нашето състояние и обстоятелства биха били много по-насърчаващи, ако всички ние почитахме отговорностите, според които сме призвани да действаме. Казано ни е, че сам Господ подготвил облекла за нашите първи родители, или, казано иначе, действал като шивач; същият този Исус Христос бил и дърводелец. Сега, Спасителят трябва да е бил почтен и честен дърводелец, или никога нямаше да заслужи следващата заемана от Него позиция. Ако можехме да накараме братята и сестрите да осъзнаят колко е важно да действат почтено и предано в своите призвания, голяма част от сегашните ни проблеми и пречки щяха да бъдат премахнати и делото Господно щеше да върви напред с растяща скорост, като всичките му цели щяха да се реализират по-бързо и ефективно; освен това, като група хора, ние щяхме да бъдем по-добре подготвени за реализирането на Неговата воля, отколкото сме в момента. ...

Нека Бог ви благослови, мои братя и сестри, като ви направи способни винаги да действате като мъдри настойници над това, което Той ви е поверил⁸. (Вж. предложение 4.)

**Когато служим на Бог с вяра, енергия и радост,
Той ни укрепва и ни помага да успяваме.**

Казвам: нека мъжете служат на Бог предано и енергично, и бъдат радостни. ... Има моменти, когато хората са поставени в условия, в които би било много трудно, ако не и невъзможно, да бъдат радостни. Но такива случаи са много редки⁹.

Знаейки, че нашата религия е истинна, ние трябва да бъдем най-отдадените хора върху лицето на земята, отдадени на каузата, която сме приели. Знаейки, така както знаем, или следва да знаем, че Евангелието, което сме приели, осигурява всяко нещо, което сърцето ни може да пожелае, ако сме верни, ние следва да бъдем много предани, отдадени, енергични и амбициозни в реализирането на целите и волята Господни, така както Той ги изявява на Своите служители. Не трябва да бъдем нито хладки (вж. Откровението 3:16), нито небрежни в изпълнението на нашите задължения, а с цялата си мощ, сила и душа следва да се стремим да разбираме духа на нашето призвание и естеството на работата, която изпълняваме.

Когато Исус бил на земята, Той заповядал на Своите ученици да възлязат и да проповядват Евангелието без кесия и без торба, без да мислят предварително какво ще ядат, пият или с какво ще се обличат, като просто възлязат и свидетелстват за нещата, които са им били открити. Правейки това, те осигурили за себе си благословиите на Всемогъщия и усилията им били увенчавани с успех. Нямало как те да не успеят; нямамо сила, която да им се противопостави и да предотврати и най-оптимистичния успех, защото те възлезли в силата на Всемогъщия, за да изпълняват Неговата воля, като Той трябвало да ги подкрепя и да им осигурява всички средства за успех. Чрез подчинение на заповедите Господни те си осигурили благословиите на живота с привилегията да възлязат на сутринта на първото възкресение и им било обещано, че в техните усилия никоя земна сила не би могла успешно да им попречи. Такава е перспективата, която

бих желал да имам, ако бях на тяхно място, или на каквото и да било друго място, защото за всеки по-задълбочен разум идеята за краен успех във всяко начинание е много приятна.

А сега, ако апостолите, вместо да се заемат с това, което им било заповядано, смятали, че чрез вършенето на нещо друго щели да постигнат същите цели, те нямало да успеят така добре в своята дейност, нито пък техният успех щял да бъде така сигурен, който, при всичките изпитания и преследване, несъмнено им осигурявал нестихваща радост и удовлетворение.

... Ако апостолите и седемдесетниците в дните на Исус си бяха представили, че ще изпълнят дадените им мисии чрез построяване на кораб, подобно на Ной, или строене на хамбари и събиране на зърно, подобно на Иосиф, те щяха да допуснат огромна грешка.

В земята на Египет Иосиф бил призван да изпълни редица задължения, които му били възложени. Той не бил призван да проповядва Евангелието без кесия и без торба, а да строи хамбари и да използва цялото си влияние пред Фараона, благородниците и народа на Египет да съхранят зърното си за времето на глада. ... Сега, ако предположим, че Иосиф се беше захванал да строи кораб, той нямаше да бъде приет от Господ, нито щеше да спаси народа на Египет и дома на своя баща. Ако предположим, че когато му било заповядано да построи кораб, Ной беше построил хамбари, той и домът му нямаше да бъдат спасени. И така, що се отнася до нас, когато имаме да изпълняваме своите задължения, ... каквото и да се изисква да изпълним в редиците на царството на Всемогъщия, ние трябва да крачим в духа на тези изисквания и да ги изпълняваме, ако желаем да получаваме сила и влияние пред нашия Бог¹⁰. (Вж. предложение 5.)

Делото Господно е понякога трудно за изпълнение, но то дава голяма радост.

В това дело се сблъскваме с много неприятни неща, но също така в него можем да намерим голямо удовлетворение. Когато се замисляме над своята решителност да се отдадем на каузата на истината и да спазваме своите завети, ние изпитваме голяма радост,

защото духът на нашите призвания силно прониква в нас, без който дух ние не можем да вървим в крак с царството Божие¹¹.

Ние следва да подновяваме своите завети пред Бог и светите ангели, така че, с помощта на Бог, да Му служим по-вярно през предстоящата година, отколкото в миналото, нашият обществен и личен живот, действията, духа и влиянието, които произлизат от нас, да бъдат в хармония с мотото “Царството Божие или нищо”. Уверен съм, че ... ще можем да се отдадем изцяло в служба на нашия Бог в установяването на Неговия Сион на земята, като ревностно работим в интерес на истината и праведността на земята, докато за нас стане радост да се занимаваме с това, така че служенето на Бог, спазването на заповедите Му и животът според селестиалния закон да станат наша втора природа и така да се радваме на Светия Дух в сърцата си и да можем да победим света, като установим селестиалния закон в умовете си и го заложим в действията си; и по този начин така да осъзнаем кои сме и какви са нашите привилегии, че в този живот да можем да си подсигурием значителен дял от зависещите от селестиалния закон благословии, на които ще се радваме в селестиална слава¹². (Вж. предложение б.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте разказа на стр. 193–194. С какви думи бихте описали отношението на Лоренцо Сноу към службата на Господ? Помислете какво можете да направите, за да последвате неговия пример.
2. Помислете върху раздела, започващ на стр. 194. Защо според вас членството в Църквата е придружено от такива големи отговорности? Какво означава за вас да бъдете посланик на Христос?
3. Президент Сноу учи, че призванията ни в Църквата са възможности да “помогнем в изкуплението” на Божиите

деца . Как това разбиране може да повлияе на начина, по който служим в Църквата?

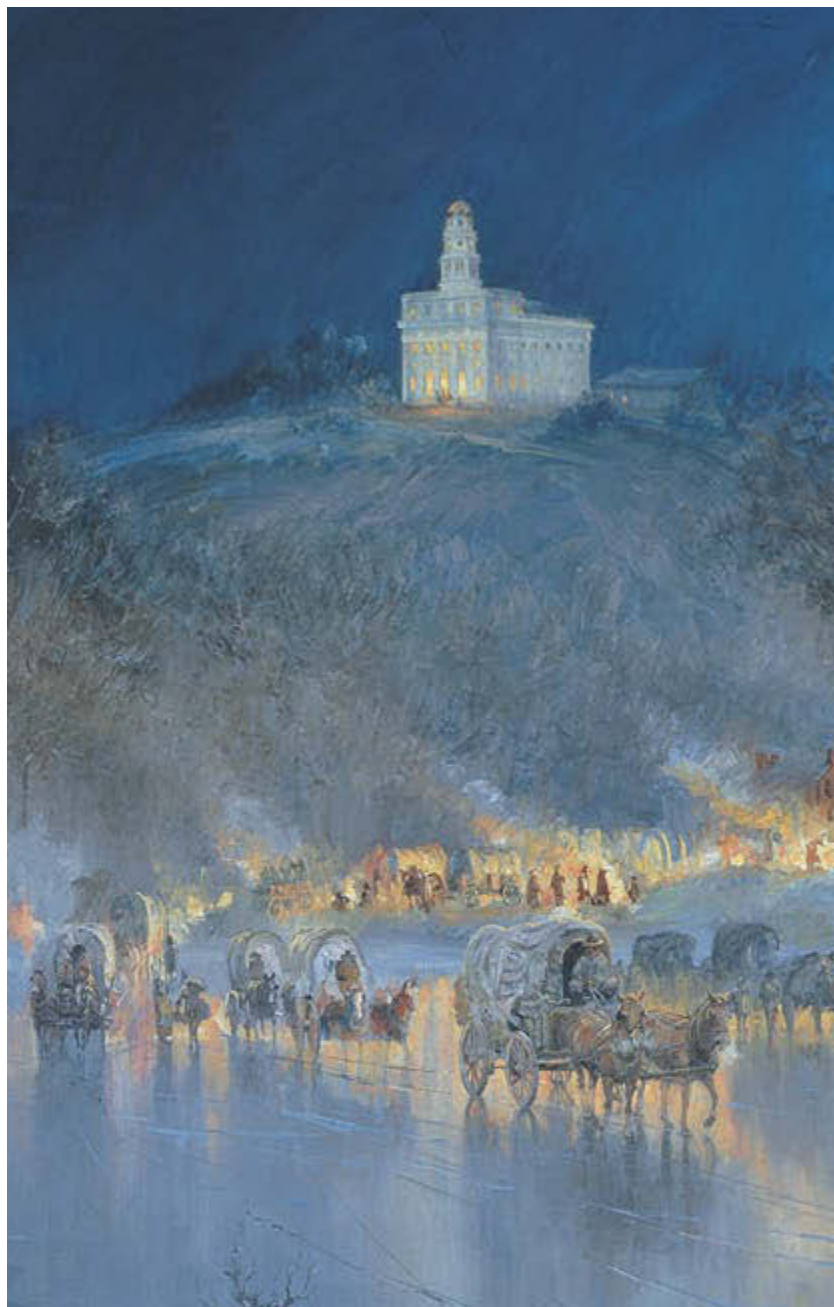
4. Президент Сноу казва, че трябва да служим усърдно, независимо колко малка може да изглежда нашата отговорност. Виждали ли сте как някой почита привидно малко призвание или задача?
5. Прочетете раздела, започващ на стр. 200. Как вярата, енергията и радостта влияят на нашата служба?
6. Прочетете заключителния раздел на главата. Кога сте изпитвали радост от това да служите в Господното царство? Как можем да открием удовлетворение в нашата служба, когато нашите задачи не са приятни? Какво можем да правим, за да помагаме на децата и младежите да служат вярно на Господ?

Свързани с темата стихове: Псалми 100:2; 1 Коринтяните 12:12–31; Яков 1:6–7; 2:3; Мосия 4:26–27; У. и З. 64:33–34; 72:3; 76:5–6; 107:99–100; 121:34–36

Помощ при преподаването: “Искрено изслушвайте коментарите на учениците. Вашият пример ще ги окуражи да се изслушват внимателно едни други. Ако не разбирате коментара на някого, задайте въпрос. Можете да кажете: “Не съм сигурен дали съм разбрал. Можеш ли да обясниш това отново?” или “Можеш ли да ми дадеш пример за това, което имаш предвид?” (*Преподаването - няма по-велико призвание, стр. 64*).

Бележки

1. Вж. Бригъм Йънг, Хибър Ч. Кимбъл и Уилърд Ричардз, “Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints”, *Millennial Star*, 15 ян. 1852 г., стр. 25.
2. Вж. “Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 дек. 1851 г., стр. 365.
3. “The Gospel in Malta”, *Millennial Star*, 24 апр. 1852 г., стр. 141–142.
4. “The Malta Mission”, *Millennial Star*, 5 юни 1852 г., стр. 236.
5. Вж. Jabez Woodard, “Italian Correspondence”, *Millennial Star*, 18 септ. 1852 г., стр. 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ян. 1877 г., стр. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ян. 1883 г., стр. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ян. 1877 г., стр. 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 март 1897 г., стр. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 март 1868 г., стр. 2.
11. *Millennial Star*, 29 окт. 1888 г., стр. 690.
12. В Conference Report, апр. 1880 г., стр. 81.

Преди светиите да напуснат Наву, свещеническите ръководители сключват завет да помогнат на всички светии, които желаят да емигрират на запад.

“За да можем да станем едно”

“Гласът на Всемогъщия ни призова сред обръкването ... да изградим един съюз и братство, в които да се обичаме един другия”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Преди светиите да бъдат прогонени от Наву, братята ръководители на Църквата провеждат събрание в храма. Те сключват завет “никога да не прекратят своите усилия чрез всички средства и влияние на тяхно разположение, докато всички принудени да напуснат Наву светии не се преместят на място за събиране на светиите”¹. Решен да спази този завет, през 1849 г. президент Бригъм Йънг създава Кредитния фонд за имиграция. Чрез тази програма Църквата започва да предоставя средства на имигриращи светии с разбирането, че те ще се издължат, след като пристигнат в Юта и си намерят работа.

Президент Йънг призовава старейшина Лоренцо Сноу и други да наберат средства за този фонд. За старейшина Сноу е трудно да иска дарения от светиите—самите те са бедни и гонени от едно място на друго преди да се заселят в долината Солт Лейк. Той пише в дневника си: “При изпълнение на задачата да събирам средства от светиите, които, след като бяха ограбени и окрадени, предприеха пътуване от над хиляда и шестстотин километра и тъкмо се бяха заселили в един сух и необитаем район на “Голямата американска пустош”, разбрах, че се бях захванал с трудна задача. С много малко изключения, хората можеха да отделят съвсем малко или нищо. Въпреки това навсякъде, където старейшина Сноу отива, хората дават всичко, което могат да дадат. Той пише: “Навсякъде проявените усилия и готовност да се изцеди част от малкото—чувството на щедрост и величие на душата, които бяха проявени в условията на бедност, топлите

чувства, с които бях приет дори когато немотията бе масово явление, изпълваха душата ми с изключително голяма радост. Един човек настоя да взема единствената му крава, като каза, че Господ го бил избавил и благословил да напусне своята страна и да заживее в една земя на мир; и давайки своята кравя, той чувстваше, че изпълнява своя дълг, същото, което би очаквал да направят другите, ако бяха на негово място”.

След като събира дарения из северна Юта, старейшина Сноу отбелязва, “Сърцата на светиите откликнаха с радост и, като се вземат под внимание техните обстоятелства, те дариха средства щедро и изобилно, като не е нужно да споменавам, че изпитваха радост от това”².

Макар поотделно хората могли да дадат малко, обединените им усилия благословили множество хора. Кредитният фонд за имиграция надхвърля своята първоначална цел, като помага не само на живеещите в Наву светии. Той действа в продължение на 38 години, като подпомага десетки хиляди светии от много страни да се съберат с останалите светии. (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

Когато сме единни в Евангелието, чрез нас Господ показва Своята същност.

Исус се моли на Своя Отец тези, които Той Му е дал от света, да бъдат едно така както Той и Отца са едно, и казва, “моля Те любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях и аз да бъда в тях и Ти в Мен и така всички да бъдем едно”. Във всичко това има нещо много важно и ние трябва да действаме, докато станем като Отец и Сина, едно във всички неща³.

От стиховете, които прочетох (Иоана 17:19-21), се вижда колко било важно апостолите да бъдат единни, така че целите Господни да се реализират в света. Защото ако апостолите и повярвалите им хора не бяха единни, светът нямаше да повярва в мисията и целите на Спасителя. Затова Исус се моли на Отца всички, които Той му е дал, да бъдат едно така както Той и Отец са едно, за да може светът да повярва, че Отец Го е изпратил. Всъщност точно това искал да осъществи Господ чрез народа

на Израил, когато го извел от робството в Египет; Той желяел да ги направи единен народ, Негов собствен народ, който Бог можел да почита и уважава, така че светът да повярва, а хората да получат благословиите, които Той желяе да им предостави, защото цялата човешка раса са потомство Божи; и ако народът на Израил беше изпълнил Неговите изисквания, несъмнено светът щеше да бъде облагодетелстван от това и целите Божии щяха да бъдат по-пълно реализирани. Господ желяел да покаже Своята същност, същността на небесата и чрез народа на Израил искал да даде своята обич и благословии на цялото човешко семейство, но те не се подчинявали и не искали да се вслушат в Неговия глас. ...

Ако сред нас има разделение, ако сме разделени духовно или материално, ние никога не можем да бъдем хората, които Господ желяе да станем, нито някога можем да бъдем оръдия в Неговите ръце, така че светът да повярва, че святото свещеничество е било възстановено и че ние разполагаме с вечно-то Евангелие. За да можем да реализираме Божиите цели, ние трябва да действаме така, както действал Исус – да подчиняваме своята воля на Божията воля, не само в едно, но във всички неща, и да живеем така че волята Божия да се реализира в нас⁴. (Вж. предложение 2.)

Единството е основополагащо в Църквата и в нашите семейства.

Сред нас следва да цари повече единство, отколкото наблюдаваме днес. В Кворума на Дванадесетте цари съвършено единство. И не следва ли в този кворум да цари съвършено единство? Най-категорично всеки от нас би казал, “Да, трябва да има съвършено единство между членовете на Кворума на дванадесетте апостоли”. ... И в Първото Президентство следва да цари съвършено единство, нали така? Всеки със сигурност ще каже, че това следва да бъде така. И не следва ли да има съвършено единство сред седемте президента на Седемдесетте? Със сигурност трябва; всички ще кажем “Да”. И не следва ли да цари съвършено единство във висшите съвети на коловете на Сион? Със сигурност следва да е така и съществува начин

това единство да се постигне. И същото важи за различните други организации и кворуми. Не следва ли да има свършено единство между членовете на президентствата на кол? Със сигурност, ако аз бях президент на кол, нямаше да намеря покой ден и нощ, докато не постигна единство със своите съветници. Не следва ли да има единство между епископа и неговите съветници? Със сигурност следва да има.

И какво е по-важно от това? Не следва ли да има единство в семейството? ... Със сигурност следва да има. И как който и да било мъж може да бъде доволен, как който и да било съпруг и баща може да бъде доволен, без да е постигнал това свършено единство, тоест толкова свършено единство, колкото може да бъде постигнато? И в това начинание бащата следва да направи себе си свършен точно толкова, колкото един мъж в този живот може да бъде направен свършен пред своето семейство. И жената трябва да направи себе си свършена точно толкова, колкото една жена може да бъде свършена в този живот. Така те са подготвени да направят децата си точно толкова свършени, колкото децата имат желанието и способността това да стане. И бащата, и майката трябва да бъдат много внимателни. Съпругата не трябва никога да говори неуважително за своя съпруг в присъствието на децата си. Ако смята, че съпругът ѝ е постъпил неправилно (което може да стане), тя не трябва никога да казва това в присъствието на децата си. Тя трябва да го отведе от присъствието на децата си и тогава по един приятен начин да му изложи неговите пропуски, но никога не трябва да говори неуважително за бащата в присъствието на децата. И бащата да прави същото. Той няма правото да говори неуважително за своята съпруга в присъствието на децата си. И се моля на Бог да дава на всеки съпруг и съпруга духа и разбирането да поправят действията си в тази насока. Знам, че голяма част от настоящите трудности и наблюдаваното сред младите хора неуважение към свещеничеството произлизат от този факт, от трудностите в семейния кръг и начина, по който в тяхно присъствие е давано израз на неуважение, от страна на бащата към майката и от страна на майката към бащата. Знам, че тези неща са така⁵. (Вж. предложение 3 по-долу.)

*“Не следва ли да има единство в семейството?
... Със сигурност следва да има”.*

**Ние постигаме единство, като си помагаме
в реализирането на мир и щастие.**

Ние доста говорим за това да обичаме своите ближни както обичаме себе си; говорим за това и понякога размишляваме над това, но доколко наистина навлизаме в духа на тези неща, осъзнавайки, че пречката това да стане е в нас самите? Ние трябва да осъзнаем, че е необходимо да действваме според дадени принципи, според които като група хора можем да се обвържем в единство, можем да обвържем в единство чувствата си, така че те да станат едно, и че това никога не може да бъде постигнато без да се извършат дадени действия, които изискват усилие от наша страна.

Как бихте започнали да се обвързвате в единство? Как един човек започва да се обвързва в единство със своя близък? Как двама мъже, които никога не са се познавали, започват да изграждат приятелство, привързаност и добронамереност един

към друг? Защото нещо трябва да бъде направено и то не само от едната страна, но и от другата. Не се получава единият да върши цялата работа; не става единият да изгради тези отношения от своя страна, а за да станат едно в приятелство и добронамереност, са нужни действията и на двамата. ...

... Нещо трябва да бъде направено от (всяка) от страните, за да можем да изградим взаимно приятелство и да се обвържем в единство като общност. ...

... Нека умовете ви бъдат разширявани да разбират заобикалящите ви приятели и да се грижат за тях и, когато имате възможността да действате в тяхна полза, правете го, и като правите това, ще видите как нещата, от които имате нужда, ще ви попадат в ръцете по-бързо, отколкото ако влагахте труда си изцяло в това да ги осигурявате за себе си, независимо от интересите на вашите приятели. Знаем, че това е един правилен и важен принцип. ...

... Нужно е да знаем, че наше задължение е да се научим да осигуряваме мира и щастието на хората около нас и никога да не предприемаме действия, с които да погазваме чувствата и правата на нашите ближни. Нека никога не погазва правата на своя брат. Колко време ще е нужно той да унищожи доверието, което преди това е съществувало между тях? И когато веднъж то бъде унищожено, колко време ще е нужно, за да се възвърнат чувствата, които са съществували между тях? Ще трябва много време. Върху това трябва да съсредоточим вниманието си; чувствам го; във всичките си мисли, във всичките си действия и във всичките си лични размишления ние трябва да оставим умовете си да се спрат върху интересите на всички наоколо и да осъзнаем, че те имат права и привилегии точно като нас; и това трябва здраво да се установи в умовете ни.

Сега, ако погледнем човек, който с постоянство се грижи за интересите на хората около него и желае да благославя всичко, което принадлежи на братята му, така той ще установи щастие за себе си и хората около него. И ако човек поеме по противоположния път и вместо благослов и усилия в полза на другите, той критикува и разрушава, ще се установи ли това щастие за него? Със сигурност не.

... Чувстваме, че е наше задължение да работим по-усърдно отпреди, за да спечелим доверието на околните, като затова, ако имаме възможност, нека да им осигуряваме материални благословии и добрини, за да спечелим тяхното приятелство. По този и по никой друг начин ние ще можем да бъдем обвързани в единство и ще е явно, че храним братски чувства помежду си. Ние трябва да проявяваме това чувство чрез делата си ... вместо да стискаме ръка на някого и да казваме “Бог да те благослови, приятелю”, а на следващия ден напълно да забравим какво сме казали и с действията си да потъпчем чувствата му⁶.

Когато човек не желае да жертва в полза на своите братя и когато съзнателно погазва чувствата на братята си, ... той не е правдив пред Господа, и къде е неговата обич към брата му?

Когато един брат няма желанието да страда за друг, как ще може той да покаже, че обича брата си? Казвам ви, че имаме слабостта да сме нетърпеливи към братята си и когато те ни наскърбят, ние незабавно отвръщаме със същото, и ако ни настъпят по крака, ние незабавно скачаме на техните крака. ... Когато видя някой брат, който е бил наскърбен, да се обърне и да се нахвърли върху оскърбителя си, аз осъзнавам колко се е отдалечил той от пътеката на дълга и му казвам, “Ти трябва да се научиш на самоконтрол или никога няма да бъдеш спасен в царството Божие”⁷.

Ще прочета няколко стиха от книгата Учение и Завети:

“Учениците Ми в древните дни търсеха повод едни срещу други и не си прощаваха едни други в сърцата си; и поради това зло те бяха огорчавани и тежко укорявани.

Затова Аз ви казвам, че трябва да си прощавате едни на други, защото този, който не прощава на брата си неговите простъпки, застава осъден пред Господа, защото в него остава по-големият грях”. (У. и З. 64:8–9.) ...

Както четем тук, съществувало нещо, което учениците на Спасителя не могли да постигнат—те не успели в установяването на това единство на духа и чувствата, което трябвало да постигнат и затова Господ ги укорил. Господ изисква хората да си прощават едни на други, тъкмо седемдесет пъти по седем. И дори ако отсреща не ни помолят за прошка, ние трябва да

простим. ... Казано ни е, че онзи, които не прощава на брата си, в него остава по-големият грях—тоест той е по-голям грешник от прегрешилия срещу него. Господ изисква от нас да обичаме своя ближен така, както обичаме себе си—една доста трудна задача при много обстоятелства; но ние трябва постигнем това състояние и ще успеем да го постигнем⁸. (Вж. предложение 4.)

Като постигаме единство в Евангелието, нашата светлина и разум нарастват и ние се подготвяме да пребиваваме в Божието присъствие.

Ние следва да бъдем обвързани в единство и да действаме като Давид и Ионатан и душите ни да бъдат едно като техните (вж. 1 Царете 18:1) и да сме готови по-скоро да загубим ръката си, отколкото да се нараняваме взаимно. Какъв могъщ народ щяхме да бъдем, ако бяхме в това състояние и ще трябва да навлезем в него, колкото и слаби да са чувствата на приятелство, които в момента храним. Мога само да ви уверя, че ще дойде денят, в който трябва да бъдем единни по този начин, ако някога ще влезем в присъствието Божие. Трябва да се научим да обичаме своите ближни като себе си. Трябва да постигнем това състояние, независимо колко далеч сме от него в този момент - това няма значение, ние трябва да научим тези принципи и да ги установим в душите си. Това го виждам съвсем ясно и говоря за тези неща точно по този начин, защото желая да ги внедря в умовете на светиите, и тези неща да бъдат сред техните всекидневни чувства⁹.

Гласът на Всемогъщия ни призова сред объркването, което е във Вавилон (света), да изградим един съюз и братство, в които да се обичаме един друго. Когато се отклоним от тази цел, Духът Господен се отдръпва от нас в зависимост от степента на това отклонение. Но ако продължим да действаме съобразно заветите, които сме сключили при приемане на Евангелието, съответно нашата светлина и разум ще нарастват и ние неминуемо ще се подготвяме за идните неща. И поради нашата преданост и придържане към сключените от нас завети, основата, на която сме застанали, става като небесните стълбове—непоклатима¹⁰. (Вж. предложение 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте разказа за преживяното от Лоренцо Сноу във връзка с Кредитния фонд за имиграция. Какви възможности имаме в Църквата днес да предоставяме средства и стоки, за да помагаме на околните? Как нашите усилия в тази насока могат да ни помогнат да станем едно?
2. Помислете върху ученията на президент Сноу за причините, поради които Господ желае да бъдем единни. Защо според вас ще бъде по-вероятно нашите околни да придобият свидетелство за Господ и Неговата възстановена Църква, когато видят, че сме единни? Как техните чувства могат да се променят, ако те видят, че сме разединени?
3. Прегледайте раздела, започващ в края на стр. 197. Как този съвет се отнася към нашите домове? Помислете какво можете да правите, за да насърчавате по-голямо единство във вашите семейни взаимоотношения.
4. Как можем да бъдем единни в Обществото за взаимопомощ или нашия свещенически кворум, дори когато имаме различни интереси или идеи? (За някои примери вж. стр. 208–212.) Как сте били благословени от единството във вашето семейство? Или в Църквата? Или във вашата общност?
5. Защо според вас обичта ни един към друг може да ни направи “могъщ народ”? Как нашата обич към околните влияе на начина, по който живеем? Докато размишлявате върху тези въпроси или ги обсъждате, прегледайте последните два абзаца на главата .

Свързани с темата стихове: Псалми 133; Иоана 13:34–35; Римляните 12:5; Мосия 18:21; 4 Нефи 1:15–17; У. и З. 51:9; Моисей 7:18

Помощ при преподаването: “Най-висшата, убедителна, обръщаща във вярата сила на преподаването на Евангелието се проявява, когато вдъхновенният учител каже, “Аз знам, чрез силата на Светия Дух и чрез откровение от Светия Дух, достигнало до моята душа, че преподадените учения са истина” (Брус Р. Маконки, цитирано в *Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 43).

Бележки

1. Цитирано в Бригъм Йънг, Хибър Ч. Кимбъл и Уилърд Ричардз, “Important from Salt Lake City”, *Millennial Star*, 15 апр. 1850 г., стр. 120; вж. също Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 107.
2. В *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, стр. 108.
3. *Deseret News*, 14 ян. 1857 г., стр. 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ян. 1883 г., стр. 1.
5. В Conference Report, окт. 1897 г., стр. 32–33.
6. *Deseret News*, 11 март 1857 г., стр. 3–4; в оригиналния източник стр.–3 е неправилно отбелязана като стр.–419.
7. *Deseret News*, 14 ян. 1857 г., стр. 355.
8. В Conference Report, апр. 1898 г., стр. 61, 63.
9. *Deseret News*, 11 март 1857 г., стр. 4.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 юни 1889 г., стр. 4.

Свещеничеството – “дадено за спасението на човешкото семейство”

“Свещеничеството, на което сме носители, е дадено за спасението на човешкото семейство. Трябва дейно да размишляваме по отношение на него”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Старейшина Лоренцо Сноу е ръкоположен като апостол на 12 февруари 1849 г. Осем месеца по-късно той е призван да организира мисия в Италия. С други призвани да служат в това начинание братя той отпътува на 19 октомври 1849 г. Той и спътниците му осъществяват продължителното пътуване пеша, яздейки и на кораб.

Пристигайки в Италия през юни 1850 г., той и спътниците му откриват, че хората в големите италиански градове все още не са готови да приемат Евангелието. Но група хора, известни като валденси, привличат тяхното внимание и той чувства подтика да работи сред тях. В продължение на векове валденсите обитават изолираната област Пиемонт – една планинска долина, непосредствено на юг от швейцарската граница и източно от границата с Франция. Сформирали своята общност от желание за религиозна реформа, те се отдават на изучаване на Библията и следване на примера на апостолите на Спасителя.

Старейшина Сноу казва, че когато размишлява дали да се проповядва Евангелието сред валденсите, “сякаш един поток светлина се изля в разума ми”¹. Но въпреки тези проявления, той счита за неразумно веднага да се започне активна мисионерска работа,

Съвременна снимка на провинция Пиемонт в Италия, където Лоренцо Сноу служи като мисионер в средата на XIX в.

защото врагове на Църквата вече са разпространили лъжливи публикации за нея². Старейшина Сноу споделя, „Чувствайки, че наставленията на Духа са да започнем работа бавно и внимателно, аз се подчиних на волята на небесата“³.

Макар мисионерите не започват да проповядват веднага, старейшина Сноу ръководи издаването на брошури на италиански и френски. Също така той и неговите спътници се сприятеляват с хората около тях. „Захванахме се да изградим една основа за бъдеща взаимна полза“, казва той, „като спокойно подготвим умовете на хората да приемат Евангелието чрез култивиране на приятелски чувства в сърцата на хората, които ни заобиколяха. При все това за мен това бе нехарактерно и ми трябваше огромно търпение в продължение на седмици и месеци да бъда сред интересни хора, без активно и публично да поучавам на великите принципи, които бях дошъл да разпространявам“⁴.

Чувствата на валденсите спрямо Църквата се променят значително, след като старейшина Сноу дава свещеническа благословия на момче, което се разболява много сериозно. Старейшина Сноу пише следното в своя дневник:

“6-и септ. –Тази сутрин вниманието ми бе насочено към Жозеф Ги, момче на три години, най-малкото дете на нашите хазяи. Много приятели се бяха отбили да видят детето, като по всичко личеше, че краят му беше близо. Отидох да го видя следобед: смъртта унищожаваше тялото му; някога здраво, то се бе превърнало в скелет и само отблизо можехме да видим, че той бе сред живите”.

Разтревожен от противопоставянето на проповядването на Евангелието и загрижен за малкия Жозеф Ги, същата вечер старейшина Сноу се обръща към Господ за помощ. Той по-късно си спомня: “Няколко часа преди да се оттегля за сън, аз призовавах Господ да ни помогне. Чувствата ми тогава не могат лесно да се изтрият от паметта ми.

“7-и септ. –На сутринта предложих ... да постим и да се оттеглим в планините, за да се молим. На тръгване се отбихме да видим детето; очите му се бяха обърнали нагоре: клепачите бяха затворени: лицето и ушите му бяха бледи като мрамор,

сочещи за приближаващата смърт. Студена пот бе покрила цялото тяло, като живот в него почти нямаше. Госпожа Ги и други жени плачеха, а господин Ги бе оклюмал глава. Шепнейки на старейшина Сноу и останалите мисионери, господин Ги каза, “Той умира. Той умира”.

Старейшина Сноу продължава: “След кратка почивка в планините, без риск да бъдем прекъснати, в тържествена молитва ние призовахме Господ да пощади живота на детето. Размишлявайки над посоката на нашите действия и доводите, които скоро щяхме да представим пред света, гледах на тези обстоятелства като на нещо изключително важно. Не знам да има жертва, която да можех да направя, и която да не бях готов да направя, за да може Господ да изпълни нашето желание”.

Когато през следобеда се връщат при семейство Ги, старейшина Сноу дава на Жозеф свещеническа благословия. Няколко часа по-късно те се отбиват да проверят състоянието му и бащата на Жозеф, “с усмивка на лицето”, им казва, че момчето се чувства много по-добре.

“8-и септ. – Детето се възстановяваше така добре, че родителите можах да се отдадат на почивка, нещо, което не бяха правили известно време преди това. Днес те можах да излязат от дома си, за да свършат оставената работа”. Когато майката на Жозеф изразява радостта си от оздравяването на момчето, старейшина Сноу отговаря, “Богът на Небесата направи това за вас”.

“От онзи момент той започна да се възстановява”, разказва старейшина Сноу, “и с изпълнено с благодарност към нашия Небесен Отец сърце, имам щастието да кажа, че няколко дни по-късно той стана от леглото и се присъедини към малките си приятели”⁵.

След това преживяване старейшина Сноу чувства, че обстоятелствата за напредъка на делото Господно сред тези хора са “възможно най-добри при дадените условия”. На 19 септември 1850 г., точно 11 месеца след като напуска своя дом, за да служи в Италия, той казва на своите спътници, че те следва “дадат начало на своята обществена дейност”. Те отново се изкачват на планината, където старейшина Сноу осветява италианската земя за проповядването на възстановеното Евангелие⁶.

Думите на старейшина Сноу към госпожа Ги–“Богът на Небесата направи това за вас”–отразяват неговото учение за свещеничеството. Той напомня на светиите, че чрез действията на носителите на свещеничеството, “се проявяват славата и силата Божии” в полза на хората⁷. (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

Носителите на свещеничеството са посланици на Всемогъщия, имащи дадена от Небесата власт да отслужват свети обреди.

Ние, светиите от последните дни, твърдим, че сме получили от Бог пъланотата на вечното Евангелие; твърдим, че ни е дадено свято свещеничество–предадената на човека Божия власт, чрез която ние отслужваме свещеническите обреди, така че да бъдат приети от Него⁸.

Всеки човек, който се смири пред Бог и бъде потопен във вода за опрощение на греховете, след като се е покаял, ще получи, чрез полагане на ръце, дара на Светия Дух. Мога ли аз да дам този дар? Не, аз, в ролята си на посланик на Всемогъщия, на когото е била дадена власт, отслужвам пълно потапяне за опрощение на греховете; аз просто го потапям във водата, защото имам власт да направя това. Аз просто полагам ръцете си на главата му, за да приеме той Светия Дух, след което Бог, от Своето присъствие, признава моята власт, признава, че аз съм Негов посланик, и дава дара на Светия Дух на този човек⁹.

Когато (съм кръщавал) хора и (съм отслужвал) обредите на това свято свещеничество, Бог е потвърждавал тези отслужвания чрез изпращане на Светия Дух, давайки знание на хората, на които съм служил, убеждавайки ги, че властта ми е дадена от Небесата. И всеки старейшина, който е възлизал да проповядва това вечно Евангелие и е действал в духа на своето призвание, може да даде същото свидетелство, че чрез неговото служение в тези свети обреди, славата и силата Божии са били проявени по един убедителен начин за хората, на които те са служили. Това е нашето свидетелство; това е свидетелството, (дадено през 1830 г.) от един човек, който възлиза и заявява, че Бог го е упълномощил

Всички верни членове на Господната Църква са благословени от свещеническите обреди и завети.

да кръщава хората за опрощение на греховете и да полага ръце на главите им за получаване на Светия Дух, който да им дава знание от вечните светове, че той разполага с тази власт. Този човек е Джозеф Смит; и той предава тази власт, дадена му от свети ангели, на други хора, които са били изпратени да дадат свидетелство пред света, че онези, които получат тези свети обреди, следва да получат свидетелство от Всемогъщия, че те са били упълномощени да служат по този начин. И това е нашето свидетелство; това е моето свидетелство пред тези хора и пред света¹⁰.

Къде по целия свят можете да срещнете религиозни служители, които да отстояват позицията на нашите старейшини? Къде е човекът или групата хора, които да представят себе си пред света, като казват, че са били упълномощени от Бог да отслужват определени обреди на хората, чрез които те на свой ред могат да получават откровение от Бог? Много бързо се разбира дали проповядващият подобно учение е измамник–той

поставя себе си в много опасна позиция и скоро ще може да се разбере дали той разполага с такава власт. Но въпреки това нашите старейшини се осмеляват да отстояват тази позиция. ... Бог е изпратил своите свети ангели от небесата и е възстановил обред(ите) на Евангелието¹¹. (Вж. предложение 2.)

**Свещеничеството ни помага да открием щастие
в този живот и през цялата вечност.**

Свещеничеството е било възстановено; било е дадено на човека и чрез това средство всички, които желаят да бъдат добри и щастливи, могат да получат тази привилегия. Евангелието ни показва как да бъдем благородни, добри и щастливи. Духът на Христовото Евангелие учи на всички неща, необходими за нашето настояще и бъдеще благосъстояние.

Тези цели са пред нас днес и те следва винаги да бъдат пред нас. Погледнете двадесет и пет години назад, погледнете дори десет години назад; мнозина от вас са били в Църквата за това време, погледнете какво сме постигнали. Виждаме по-напред и разбираме нещата по-добре, затова сме по-добре подготвени за предстоящите събития, отколкото сме били преди десет, петнадесет или двадесет и пет години; по-добре знаем как да бъдем полезни, как да вършим нещата по начина, по който те следва да бъдат вършени. ...

... Целта на свещеничеството е да направи всички (хора) щастливи, да разпространява знание, като така всички на свой ред те ще получат тези благословии¹².

Точно за тази цел е било дадено святото свещеничество в този ден, да ръководи и усъвършенства Божиите светии тук, и точно доколкото се стремим към разум, почтеност и вярност в този свят ... , до такава степен ще се радваме на нашето възвисено състояние отвъд завесата¹³.

Господ е казал, че всичко, което Той има, ще ни бъде дадено—и това става според клетвата и завета, които принадлежат на свещеничеството (вж. У. и З. 84:33–44). Никой не трябва да подлага на съмнение казаното от Исус, Който заявява, според написаното в Откровението на Иоана, “На този, който победи, ще дам

Древните апостоли Петър, Яков и Иоан дават Мелхиседековото свещеничество на Джозеф Смит и Оливър Каудъри.

да седне на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца си на Неговия престол”. (Откровението 3:21.) Може ли да бъде обещано нещо по-голямо от това? Това не включва ли всичко?¹⁴

Евангелието, което сме приели, е дадено чрез откровение от небесата и свещеничеството, на което сме носители, е дадено за спасението на човешкото семейство. Трябва дейно да размишляваме по отношение на него¹⁵. (Вж. предложение 3.)

**Праведните носители на свещеничеството
усърдно и енергично търсят духовни дарове,
които да им помагат да служат на другите.**

На моите братя в свещеничеството желая да предложа няколко думи на съвет, напътствие и увещание. Дадени са ви сериозни и свети отговорности, които се отнасят не само до спасението на това поколение, а на много предишни и на много бъдещи

поколения. Славното знаме на отново установеното на света царство на Емануил трябва да бъде развято във всеки народ, царство и империя; един глас на предупреждение ... трябва да бъде отправен към всички хора; вие сте хората, които Господ е избрал с тази цел, вие сте рога на Иосиф, който ще изгласка племената (вж. Второзаконие 33:13–17). Със сигурност е невъзможно да бъдете прекомерно усърдни, нито твърде работливи в това дело, като се стремите да откриете най-добрия и полезен за вас и човечеството начин да увеличавате своето пресвето призвание¹⁶.

Има мъже в тази Църква, които са така добри в своите сърца и чувства, колкото най-добрите живели някога мъже, но им липсва вяра и енергия и всъщност не получават това, което имат привилегията да получат. Ако тяхната вяра, енергия и решителност бяха равни на добрите им чувства и желания, тяхната честност и доброта, те наистина биха били могъщи мъже в Израил; и болестите и силата на дявола биха бягали от тях като плява на вятъра. При все това ние казваме, че сме добри хора и не само че се справяме така добре като останалите, а жънем големи успехи в праведност пред Бог; и несъмнено това е така. Но желая да ви покажа, мои братя и сестри, че сред нас има старейшини, надарени с духовни дарове, които могат да излязат наяве с помощта на Светия Дух. Даровете на Евангелието трябва да бъдат култивирани с усърдие и постоянство. Когато желаели да получат дадена благословия или важно знание, откровение или видение, понякога древните пророци трябвало да постят и да се молят в продължение на дни и дори седмици с тази цел¹⁷.

Мои млади братя, когато хората се обърнат срещу вас, когато всичко изглежда черно, изпълнявайте своя дълг и ще станете силни мъже, могъщи мъже; болните ще бъдат изцелявани при вашето служение; дяволи ще бягат от вас; мъртвите ще възкръсват; и всичко, някога вършено от хората още от дните на Адам, вие ще можете да вършите чрез силата Божия и праведните си желания¹⁸.

Чистотата, добродетелта, верността и божествеността трябва да бъдат амбициозно търсени или венецът няма да бъде спечелен. Тези принципи трябва да бъдат внедрени в нас, вплетени в съществуването ни, ставайки част от нас, превръщайки ни в център, извор на истина, на равенство, справедливост и милост,

на всичко добро и величествено, така че от нас да се излъчва светлината, животът, силата и законът, за да можем да напътстваме, ръководим и подпомагаме блуждаещите в света; така че да действаме като синове Божии, от името на нашия Отец в Небесата. При възкресението очакваме да можем да упражняваме силите на нашето свещеничество – ние ще можем да ги упражняваме единствено в степената, в която сме си подсигурили неговата праведност и съвършенство; тези качества могат да бъдат придобити единствено след като са били търсени и получени, така че на сутринта на възкресението ние да притежаваме придобивките, които могат да бъдат извоювани само в този свят! Божествеността не може да бъде *предадена*, а трябва да бъде *придобита*, един факт, който за съжаление религиозният свят по странен начин игнорира. Стрежете се да действате в полза на околните, така и те ще се стремят да действат във ваша полза; и нека стремящият се към величие да бъде добър, да действа в интереса на цялото, превръщайки се в служител на всички¹⁹.

Като Божии светии, старейшини на Израил, ние следва да бъдем готови да отделяме време и усилия, принасяйки всяка необходима жертва, за да може да придобием съответните духовни качества, които са изключително полезни при нашите няколко призования. И нека Господ вдъхновява всяко сърце с неотложността на тези въпроси, така че усърдно и енергично да търси даровете и силите, обещани в Евангелието, на което се подчиняваме²⁰. (Вж. предложение 4 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте разказа на стр. 215–219. Как носителите на свещеничеството на Мелхиседек могат да се подготвят да дадат свещеническа благословия? Какво можем всички да направим, за да се подготвим да получим свещеническа благословия?
2. Прочетете абзаца в края на стр. 220. Как чрез свещеническите обреди се проявява силата Божия в живота ни?

3. Как свещеническите обреди и благословии помагат на всички ни да открием радост в този живот? Как те ни помагат да си подсигурием вечно щастие? Във връзка с тези въпроси, помислете върху ученията на президент Сноу на стр. 221–222.
4. На стр. 222–224, прегледайте списъка с духовни дарове, които президент Сноу насърчава носителите на свещеничеството да култивират в себе си. Какво според вас означава да култивирате духовен дар? Как този съвет се отнася до усилията на всички членове на Църквата?

Свързани с темата стихове: Яковово 5:14–15; Алма 13:2–16; У. и 3. 84:19–22; 128:8–14; Символът на вярата 1:3, 5

Помощ при преподаването: “За да помогнете на учениците да отговорят на въпросите, можете да им кажете, преди нещо да бъде прочетено или представено, че ще попитате за техните отговори. ... Например, можете да кажете, “Слушайте, докато аз чета този стих, за да можете да споделите какво най-много ви заинтригува в него” или “Докато чете този стих, вижте дали можете да разберете какво ни говори Господ относно вярата” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 69).

Бележки

1. Вж. писмо до Бригъм Йънг, в *The Italian Mission*, 1851 г., стр. 11.
2. Вж. “Organization of the Church in Italy”, *Millennial Star*, 15 дек. 1850 г., стр. 371.
3. Вж. писмо до Бригъм Йънг, в *The Italian Mission*, стр. 14.
4. Вж. писмо до Бригъм Йънг, в *The Italian Mission*, стр. 14.
5. Цитирано в “Organization of the Church in Italy”, стр. 371.
6. Вж. писмо до Бригъм Йънг, в *The Italian Mission*, стр. 15.
7. В Conference Report, апр. 1880 г., стр. 81.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ян. 1877 г., стр. 1.
9. *Deseret News*, 24 ян. 1872 г., стр. 598.
10. В Conference Report, апр. 1880 г., стр. 81–82.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2 дек. 1879 г., стр. 1.
12. *Deseret News*, 15 май 1861 г., стр. 81–82.
13. *Deseret News*, 6 окт. 1880 г., стр. 2; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през октомври 1880 г.
14. “The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 4 май 1894 г., стр. 7.
15. В Journal History, 11 юли 1865 г., стр. 2.
16. “Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 дек. 1851 г., стр. 362.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.
18. В “Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 апр. 1899 г., стр. 9.
19. “Address to the Saints in Great Britain”, стр. 362–363.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 авг. 1882 г., стр. 1.

Преданите църковни ръководители следват Господния съвет към Петър: “Паси овцете Ми” (Иоана 21:16–17).

РЪКОВОДСТВО В ЦЪРКВАТА И ОТДАДЕНА СЛУЖБА

*“Ние сме ваши служители в името
Господно и желаем вашето благополучие и
благополучието на цялото човечество”.*

Из живота на Лоренцо Сноу

От октомври 1840 г. до януари 1843 г. Лоренцо Сноу председателства над Църквата в Лондон, Англия, и областта наоколо. Той ръководи свещеническите ръководители там, като ги учи лично или им пише писма, предлагайки напътствие. Малко преди края на неговата мисия в Англия той пише на двама “председателстващи старейшини в лондонските клонове”, чиято служба много наподобява тази на президентите на клон днес. В това писмо той разказва за преживяване с друг ръководител на клон в същата област.

Старейшина Сноу отбелязва, че този ръководител нямал “външни недостатъци”. Той “амбициозно работи за напредъка на делото” и имал способността да се погрижи “всеки да бъде на мястото си и да изпълнява дълга си”. Той бил усърден, “като сам работи в делото повече от всички останали”. Но въпреки външните признаци на вярност в клона се наблюдават проблеми, които систематично водят към него. Известно време старейшина Сноу се опитва да открие причината за тези проблеми, като внимателно укорява членовете, че не подкрепят своя ръководител. След това започва да се пита да не би да е възможно ръководителят “да е подтикван от някакъв таен, вътрешно действащ дух, който да му убягва, който не се проявява открито”, но някак предизвиква трудностите в клона. Старейшина Сноу споделя:

“Затова се помолих Господ да ми даде дух на разпознаване, за да мога да изясня този случай. На моята молитва бе отговорено; разбрах, че този брат притежава един полускрит, завоалиран дух на самовъзвеличаване, който го подтиква в много от неговите действия. Той може да изпрати някой брат да изпълни задача, но има потиснатото желание да получи възхвала за това; ако съответната задача не бъде изпълнена, той укорява виновника, но не защото на делото Господно е било по някакъв начин попречено или пък братът е загубил благословия, а защото по този начин той самият не е бил уважен. Ако от някой брат са били кръстени известен брой хора, неговото сърце се радва не толкова поради тяхното довеждане в завета, а защото това е станало под негово ръководство, като тайно желае никой под него да не бъде почетен за това, освен ако неговото име не бъде изрично свързано със случая”.

Старейшина Сноу прави наблюдението, че ако член на клона успее в дадена задача, но не последва съвета на ръководителя във всяко едно отношение, ръководителят “е обхванат от един дух на завист ... който се чувства дори при израз на одобрение”. Той продължава: “Този дух е прикрит; плодовете му не са явно проявени, но това ще стане, ако той не бъде премахнат; това е едно присъщо и действащо зло, което в края на краищата ще унищожи ползата от неговата служба. То води до ненужни проблеми при изпълнение на неговите задължения; също така е източник на нестихваща неудовлетвореност в ума му. Той има силното желание делото Божие да напредва, но винаги по начин, който явно да показва неговия принос във всички неща. Готов е да даде добри напътствия, но се грижи да постави цялото си име под тях”.

Старейшина Сноу не пише това писмо, за да изобличи местния ръководител. Неговата цел е да помогне на останалите ръководители—описаният от него горделив дух да бъде “осъзнат, разбран и избягван” от тях. Той предупреждава, че мнозина, “които искрено считат себе си за изцяло свободни от този дух на самовъзвеличаване, ако огледат по-отблизо мотивите, вдъхновяващи ги към действие, с изненада ще открият как този същият дух ги е подтиква в изпълнението на много от делата им”.

Споделил това предупреждение, той съветва: “За да станем такива, каквито Бог желае да бъдем, ние трябва да привикнем умовете си да се радват, когато виждат как другите успяват; да се радват, когато каузата на Сион върви напред чрез помощта на който и да бил човек, дадено му от Бог да се труди в нея; и нашите сърца да бъдат недостъпни за завист, когато някой по-неспособен от нас е призван да получи повече почит; да бъдем доволни да вършим дребните неща, без да търсим почете, когато вършим нещо по-видно и уважавано”. Той сравнява Църквата с голяма сграда, като всеки светия е част от тази сграда, и казва, че ние “никога не трябва да се чувстваме твърде висшестоящи, отказвайки да бъдем променени и преместени в друга част на духовната сграда”.

Старейшина Сноу завършва писмото със следните думи: “Ако един председателстващ старейшина се стреми единствено да стане това, което може и следва да бъде, оставяйки настрана егоистичните принципи, и е смирен, като не се стреми да свърши твърде много за твърде малко време или да желае величие, преди да е узрял за него, той винаги ще знае как да увеличава службата си и никога не ще му липсва силата Божия за изпълнение на Неговите свети цели”¹. (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

Господ е дал на ръководителите в Църквата следната божествена заповед: “Пасете овцете Ми”.

Нека всеки мъж, който е поставен да ръководи, на когото Бог е дал своето свято и божествено свещеничество, да не забравя какво казал Спасителят на Дванадесетте апостоли малко преди да се върне в присъствието на Своя Отец—“Пасете овцете Ми”. (Иоана 21:16–17.) И Той продължил да го казва, докато Неговите апостоли се натъжили от това. Той казал—“Пасете овцете Ми”. Което означава, “Възлезте и с цялото си сърце бъдете напълно отдадени на Моята кауза. Тези хора по света са Мои братя и сестри. Чувствата Ми към тях са силни. Грижете се за Моите люде. Пасете стадото Ми. Възлезте и проповядвайте Евангелието. Ще ви възнаградя за всички ваши жертви. Не смятайте, че има жертва

твърде голяма в изпълнението на това дело”. С разпалено сърце Той ги призовава да вършат това дело. И сега аз призовавам всички носители на това свещеничество, председателстващите служители на кол, епископите и висшите съвети да възлязат и да пасат стадото. Заинтересувайте се от тях. ... Работете за тях и не ограничавайте своите мисли и чувства до личното си възвеличаване. Така Бог ще ви дава откровение след откровение, вдъхновение след вдъхновение и ще ви научи как да действате за доброто на светиите по въпроси, засягащи тяхното материално и духовно благополучие². (Вж. предложение 2.)

Учители и ръководители са призовани да следват примера на Спасителя и да служат с обич, а не да възвеличават себе си.

Защо даден човек е призован да председателства над група хора? Дали с това се цели да му се даде влияние, след което той да използва това влияние да възвеличава себе си? Не, точно обратното, той е призован да действа в тази роля в свещеничеството подобно на Сина Божий, за да прави жертви. За себе си ли? Не, за доброто на хората, над които председателства. Ще трябва ли той да принесе себе си в жертва на кръста, така както направил Спасителят? Не, но трябва да стане служител на своите братя, а не техен господар, като работи за тяхно добро и за благополучието им. Не да упражнява така полученото влияние за собствена облага или за облагата на своето семейство, роднини и лични приятели, а за да служи на всички свои братя, имащи права равни с неговите, и така да се стреми да благославя и облагодетелства всички по равно, според техните таланти и достойнство, като така развиват в себе си бащиното чувство, което се намира в душата на нашия Отец. ...

... Нека проповядващите сред светиите осъзнаят за какво им е дадено свещеничеството; нека разберат и напълно почувстват защо са били призовани да изпълняват едно или друго призоваване—за да действат в духа на нашия Учител, служил на всички, за да се научат да ценят и мислят за благополучието на всички хора, така както правят това за себе си. ... Така те ще навлязат в духа на двете големи заповеди, на които, според думите на Спасителя,

“Ще откриете, че по принцип различните таланти са дадени на много хора и рядко изобилстват в един човек”.

“стоят целият закон и пророците”, а именно, да възлюбиш Господа с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум и да възлюбиш ближния си както себе си (вж. Матей 22:37–40)³.

Преди да (преподавате), отправете следната молитва: Помолете Господ да ви вдъхнови да кажете нещо, което да бъде от полза за хората, към които се обръщате. Няма значение дали то ще бъде нещо, което да добави към вашата слава, просто не забравяйте, че сте призовани да се обърнете към хората и че те желаят да чуят нещо, което да бъде за тяхна полза. И такава нещо може да дойде единствено от Господ. Не се тревожете дали ... слушателите ви ще са на мнение, че сте говорили прекрасно. Изобщо не мислете за това, а премахнете целия намиращ се в душата ви егоизъм, така че Господ да ви даде думите, които да бъдат от полза за слушателите ви⁴. (Вж. предложение 3.)

Мъдрите ръководители оценяват талантите на околните и им дават възможности да служат.

Когато един (ръководител) достигне до сърцата на светиите и стане известен сред тях със своята почтеност и честност, с

желанието си да работи за Бог и хората, с готовността си да принесе всяка жертва, която може да бъде поискана от него, тогава той е спечелил тяхното доверие; и когато постигне това, какво би могъл да прави той, за да бъде одобрен от хората, чиито умове, в малка или голяма степен, са предразположени към напредък? Нека този човек призове в своя подкрепа най-способните братя, като сподели с тях своите отговорности. Защото ще откриете, че по принцип различните таланти са дадени на много хора и рядко изобилстват в един човек; и за развиването на тези таланти е необходима единствено възможност. На един може да каже, “Ето, брат еди кой си, ти си по-способен от мен в изпълнението на това призвание;” или на друг, “ти най-добре можеш да боравиш с тази материя;” и така нататък, докато изкара наяве талантите на всички, като вместо да подронва доверието на хората в себе си, така той го укрепва⁵. (Вж. предложение 4.)

**Правилният начин на ръководство включва
смирение, добър пример и отдаденост
към благополучието на околните.**

Авторитарният тип ръководство не е правилния начин, по който да се водят светиите; това става с дух на смирение, мъдрост, доброта, като се преподава не толкова с теория, колкото с практика. Дори човек да говори с красноречието на ангел, неговите добри дела, добър пример и действия, постоянно проявяващи чистосърдечие му в полза на хората, преподават много по-красноречиво и ефективно⁶.

Ако бъдете толкова предани и единни, колкото Първото Президентство и Дванадесетте сме предани и единни, като ни следват така, както ние следваме Христос, с вас всичко ще бъде наред. Ние сме решени да изпълняваме своите задължения и да служим на Господ, като се трудим в полза на Неговите люде и реализирането на Неговото дело. Ние сме ваши служители в името Господно и желаем вашето благополучие и благополучието на цялото човечество.

Господ не е избрал великите и учените на земята, за да реализира Своето дело на земята. Избрал е не обучените и

образованите в университети и семинарии, а скромни мъже, отдадени на Неговата кауза, като те имат задачата да ръководят делата на Неговата Църква, имащи желанието да бъдат подтиквани и ръководени от Светия Дух, които по необходимост желаят да отдават почит на Него, знаейки, че самостоятелно не могат да постигнат нищо. Уверявам ви, братя и сестри, че нямах амбицията да поема отговорностите, които изпълнявам в момента. Съвсем доволно щях да подмина тази възможност, ако тя не ми беше предоставена. Никога не съм я търсил, нито съм търсил помощта на когото и да е от братята, за да я получа, а Господ е открил на мен и братята ми, че такава е Неговата воля, и аз нямам желанието да отхвърля каквато и да било отговорност или да откажа да изпълнявам призованието, което Господ изисква от мен да изпълнявам⁷.

Ще се стремя да бъда отдаден на вашето добруване и на интересите на царството Божие. Ще ви служа според най-доброто си знание и разбиране, действайки за ваше добро във връзка с целите на Всемогъщия. Ще правя това и Господ ще бъде мой Помощник⁸. (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Как писмото на Лоренцо Сноу към ръководителите в Англия може да се отнесе към нас? Какво например може да се получи, ако подхранваме “дух на самовъзвеличаване” в нашите църковни призования? Как можем да увеличаваме своите църковни призования без да възвеличаваме себе си?
2. Изучете раздела, започващ на стр. 229. По какви начини ръководителите могат “да пасат (Христовото) стадо”? Какво са правила ръководители на Църквата, за да “пасат” вас? На кои притежавани от тези ръководители черти на характера се възхищавате?

3. Прочетете предупрежденията на президент Сноу за самовъзвеличаването. След това прегледайте втория пълен абзац на стр. 227. Защо трябва да знаем какви са нашите мотиви, когато служим? С молитва помислете какви са мотивите, с които служите в Църквата.
4. Помислете върху абзаца, започващ на края на стр. 232. Какво става с един район или клон, когато ръководителите споделят някои отговорности с останалите членове? Какви последици сте виждали, когато членове на Църквата с различни таланти и преживявания са работили заедно за постигане на обща цел?
5. Президент Сноу съветва, “Авторитарният тип ръководство не е правилния начин, по който да се водят светиите”. Кои са някои от последиците на авторитарния тип ръководство от страна на ръководители на Църквата? А на родителите? Кои са някои от възможните последици от смиреното ръководство?

Свързани с темата стихове: Матей 6:24; 20:25–28; 23:5; Марка 10:42–45; Йоана 13:13–17; 2 Нефи 26:29; 28:30–31; Мосия 2:11–19; 3 Нефи 27:27; У. и З. 46:7–11; 50:26; 121:34–46

Помощ в преподаването: “Записването на въпросите на черната дъска ще помогне на учениците да започнат да размишляват относно темите, преди началото на урока” (*Преподаването - няма по-велико призование*, стр. 93).

Бележки

1. Писмо на Лоренцо Сноу до Уилям Люзи и Уилям Мейджър, ноем. 1842 г., в Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846, Библиотека за църковна история.
2. *Deseret News*, 14 ян. 1880 г., стр. 787.
3. *Deseret News*, 13 юни 1877 г., стр. 290–291.
4. *Improvement Era*, юли 1899 г., стр. 709.
5. *Deseret News*, 13 юни 1877 г., стр. 290.
6. “Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 дек. 1851 г., стр. 362.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 окт. 1898 г., стр. 1.
8. B Conference Report, окт. 1898 г., стр. 54.

Мисионерската работа: “Да докоснем всяко човешко сърце”

*“Има начин да докоснем всяко човешко сърце и
ваша е задачата да откриете пътя към сърцата
на хората, с които сте призвани да работите”.*

Из живота на Лоренцо Сноу

Лоренцо Сноу е кръстен в Къртланд, Охайо, където изучава иврит в един клас с Пророка Джозеф Смит и други ръководители на Църквата. Надява се в бъдеще да получи “класическо образование” в някой университет в западните САЩ¹. Но, работейки по тази своя цел, той започва да чувства подтика да се захване с нещо друго. Той по-късно си спомня:

“Приех (истините на Евангелието) с открито сърце и бях решен да продължа нататък. ... Започнах леко да се тревожа в ума си дали, след като бях получил това изумително знание, беше правилно аз да остана бездеен, без да свидетелствам по отношение на него. Изпратени на мисия млади мъже се връщаха и свидетелстваха за дадените им благословии ... и аз започнах да мисля, че вместо да се подготвям да уча в западен университет, трябваше да се захвана да давам свидетелство за това, за което Господ ми бе дал пълно знание. И все пак не исках да се отказвам от образование, защото бях планирал това от много време, като тогава разполагах с възможността и средствата да се заема с него”.

Затруднявайки се да вземе решение, той търси съвет от доверен приятел: “Казах му какво исках и той каза, “Братко Сноу, на никой друг не бих дал съвета, който ще ти дам при тези обстоятелства. Ако бях на твое място, бих реализирал

“Когато човек получи знание, той е подтикван да го споделя с околните; когато човек стане щастлив, заобикалящият го дух го учи да се стреми да направи и околните щастливи”.

плановете си да получа образование”. Точно това бе нещото, което исках да чуя, и останах доволен. Това продължи за известно време, но през зимния сезон, като слушах как старейшините свидетелстваха за своите успехи при проповядването на Евангелието, аз продължавах да мисля за това. Господ ми бе дал знанието, че ще дойде на земята и че затова трябваше да се извърши подготовка: Той ми бе дал всичко, което бях поискал, дори повече; защото кръщението от Светия Дух и съвършеното знание, което ми бе дадено тогава, бяха по-реални и убедителни от потапянето в студената вода; затова чувствах, че ми бе дадена отговорност. Затова затворих книгите и изоставих латинския и гръцкия”².

След като взема това решение, Лоренцо Сноу служи на мисия в щат Охайо през 1837 г. По-късно служи на други мисии—първо в щатите Мисури, Илинойс, Кентъки и Охайо, след което в Англия, Италия, на Хавайските острови, северозападните САЩ и щат Уайоминг. Докато служи в Англия, той пише писмо до своята леля, обяснявайки защо е напуснал дома, за да служи като мисионер: “Мисълта, че се намирам на разстояние пет или шест хиляди мили от дома на моето детство и на всички мои ранни приятелства съвсем естествено ме кара да си задам въпроса, *Защо съм тук?* ... Тук съм, защото Бог е проговорил и въздигнал Пророк, чрез който е възстановил пълнотата на вечното Евангелие, с всичките му дарове, сили, обреди и благословии, заявявайки на всички народи, *“Покайте се, защото приближава небесното царство”*. Според Божието провидение съм бил призван за посланик, за да предам това послание на народите на земята, като осъзнавам, че не мога да изпълня тази голяма своя отговорност без помощта на Всемогъщия”³.

Президент Сноу е винаги благодарен за взетото решение да служи на Господ като мисионер. През септември 1901 г., на възраст 87 години, той казва: “Дори сега все още чувствам радост, когато си спомням моите трудове като мисионер. Чувствата, събудени от тези особени преживявания, са станали основна част от моето съществуване”⁴. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

**Приели пълнотата на Евангелието, ние
желаем да помогнем на околните да се
възрадваат в същите благословии.**

Когато човек получи знание, той е подтикван да го споделя с околните; когато човек стане щастлив, заобикалящият го дух го учи да се стреми да направи и околните щастливи. ... Съществува ли възможност човек да бъде щастлив без знание за Христовото Евангелие? ... Макар в света (хората) да се опитват да направят себе си щастливи, те нямат успех в това, което се стремят да постигнат. Те могат да бъдат щастливи единствено по един начин и той се състои в приемане пълнотата на Евангелието, което ни учи да не чакаме вечността, за да започнем да правим себе си щастливи, а още тук, заедно с хората около нас, да се стремим да се възрадваме на благословиите на Всемогъщия.

Затова нашата цел следва да бъде следната: да се научим да правим себе си полезни; да бъдем спасители на нашите ближни; да се научим да им служим; да им предаваме знанието, което да ги въздигне на равнището на нашето разбиране⁵.

Вървете и се сприятелявайте с хората около вас или пък изберете един и се опитайте да обновите неговите чувства, вяра, обстоятелства и разум, като се опитате да го просветлите; ако те са грешници, постаарайте се да ги спасите от техните грехове, като ги освободите от робството и ги въведете в светлината и свободата, в която сте участници; по този начин можете да вършите добро със знанието, което Господ ви е дал⁶. (Вж. предложение 2.)

Мисионерите са готови да правят жертви, за да помагат на околните да придобият знание за истината.

Веднага след като светите успяха да се позаселят в тези долини (в Юта), служителите Божии отново отправиха своето внимание към великата мисионерска работа, легнала върху плещите на Църквата.

Борихме се с бедността и се трудихме да направим тази земя обитаема, но не бихме могли да пренебрегнем своето задължение да разпространяваме Евангелието по света, защото Господ ни е дал заповедта да го проповядваме на целия свят. Едно от свидетелствата за божествеността на това дело е следното - сред всичките гонения и преследвания светиите от последните дни са се стремили предано да изпълняват това Господно повеление.

На общата конференция на Църквата, проведена през октомври 1849 г.–само две години, след като пионерите навлязоха в долината Солт Лейк–известен брой светии бяха призвани да открият мисии в различни части на света. Четирима от Дванадесетте апостоли бяха назначени да поемат ръководството. Апостол Ирастъс Сноу бе призван в Скандинавия, апостол Джон Тейлър във Франция, аз в Италия, а апостол Франклин Д. Ричардз в Англия, където вече беше организирана мисия. При неблагоприятните обстоятелства, в които се намирахме тогава, с нашите семейства, живеещи в крайна бедност, това за нас бе много трудна задача; но Господ ни призова и ние трябваше откликнем, независимо от жетвата⁷.

Ние отдаваме живота си, който не е чак толкова скъп за нас, за да може светът да разбере, че има Бог във вечните светове; за да могат да разберат, че понастоящем Бог участва в делата на чедата човешки. Светът започва да се доминира от чувства и мнения, изразяващи невярност. Дори сред християнските части от човешкото семейство хиляди и десетки хиляди не вярват, че Бог има нещо общо с чедата човешки, макар да им е неудобно открито да признаят това. Ние трябва да възлезем и да принасяме жертви, за да могат вярата и знанието да бъдат приети от чедата човешки⁸.

Когато призоваваме нашите млади мисионери да възлязат из страните по света, те се замислят по въпроса и, знаейки какви са били преживяванията на онези, които са били по света като мисионери, не остават очаровани от очакването да преминат през изпитанията и трудностите, през които явно ще трябва да преминат. Но тяхната добродетел се състои в желанието им да започнат и да отговорят на изискванията⁹.

“Оставете настрана собствения си интерес и така успехите ви ще бъдат големи и славни и в цялата Църква ще се почувства ефектът от вашите усилия”.

В една мисия има неща, които не са съвсем приятни за нашите млади старейшини. Те осъзнават, че ще трябва да жертват удобствата на дома и разбират, че ще отидат сред хора, които невинаги ще бъдат предразположени да чуят това, което имат да им кажат; при все това те чувстват, че държат в ръцете си семената на живота и че ако открият някой честен мъж или жена, Духът Божий ще се задейства в сърцата им и е възможно те да приемат славното послание, което имат да кажат. Това им дава удоволствие и удовлетворение. Освен това в тази опитност те виждат възможност да се сдобият с нещо, което ще бъде от голяма стойност за тях в бъдещите им задължения. Странно е, че сред хилядите писма, които съм получил от призованите да отслужат мисия–повечето млади мъже–не се сещам и за едно писмо, което да съдържа отказ. И защо е така? Защото Духът на обичта и безсмъртието, Духът на Всемогъщия докосва тези млади старейшини и те получават проявления, които ги вдъхновяват да се захванат с това така, както никоя друга подбуда не може да го направи¹⁰. (Вж. предложение 3 по-долу.)

Мисионерите не трябва никога да забравят, че са посланици на небесата, носители на благовестие и радост.

Ние изпращаме нашите старейшини да проповядват Евангелието. Кой ги изпраща? ... Богът на Израил ги изпраща. Това е Неговото дело. Не съществува смъртен човек, който да е така заинтересован от успеха на един старейшина, когато той проповядва Евангелието такава, каквото Господ го е дал на хората, неговите деца. Той ги е сътворил в доземния живот и сега те са тук, защото Господ е пожелал да бъдат тук¹¹.

Чувстваме, че вие (мисионерите) ще пожънете големи успехи, защото според нас знаете, че сте призовани от Бог. Мъдростта човешка никога не е могла да даде начало на дело като това. Удивявам се, когато размишлявам над неговото величие. Мога да кажа, че това е делото, чието осъществяване е най-необходимо в този момент: и смятам, че ще се заемете с него с цялата си душа. Култивирайте Духа на Исус, когато Той казва, че може да върши само това, което Неговият Отец Му дава да върши (вж. Йоана 5:30).

Не обръщайте внимание на трудностите и привидните загуби; оставете настрана собствения си интерес и така успехите ви ще бъдат големи и славни и в цялата Църква ще се почувства ефектът от вашите усилия.

Не обръщайте внимание на безразличието сред някои от хората, сред които ще работите, и на дребните разочарования, които ще преживеете; Духът Господен ще бъде с вас и вие ще събудите духа на хората, сред които служите и ще преодолеете тяхното безразличие; ... ще чувствате удовлетворение, че сте изпълнили работата, която сте били изпратили да свършите. ...

Дадена ви е пълна власт, но няма никаква нужда да споменавате това. Ще откриете, че не е необходимо да говорите за това; Духът Господен ще го потвърждава, а хората ще чувстват, че имате тази власт; това потвърждение и тези чувства ще бъдат вашата власт.

Ще срещате хора, които ще мислят, че знаят повече от вас, но ако вие изпълните дълга си, според вече казаното, преди да

се разделите с тях, те ще почувстват, че разполагате с малко повече от тях и че сте ги благословили и сте им помогнали. ...

Опитайте се да спечелите благоразположението на хората, сред които сте изпратени. Показаното от вас смирение и Духът Господен, който ще бъде във вас, ще изложат на показ вашата годност да действате в призованието си. Опитвайте се разбирайте човешката природа и действате съобразно това разбиране, за да могат всички около вас да бъдат щастливи и доволни от вашите действия. ...

Има начин да достигнем до всяко човешко сърце и ваша е задачата да откриете пътя към сърцата на хората, с които сте призовани да работите. ...

Подтикнат съм да кажа, “Нека Бог ви благослови”. Ще бъдете отделени преди да заминете и ние ще се молим за вас и ще желаем да бъдем информирани от вас. Бъдете кротки и смирени. Когато застанете пред хора, нека ви вдъхновяват два мотива; първо, желанието да можете да говорите добре и да можете да направите добро впечатление на публиката; и второ, отговорът на следния въпрос, “Защо съм тук?": Да посявам семената на живота в сърцата на хората, събрали се в тази публика; следната молитва трябва да изпълва сърцето ви, “О, Господи, нека бъде така, нека имам силата чрез Твоя Дух да докосна сърцата на тези твои люде”. Тази кратка молитва съдържа всичко, за което един старейшина следва да се моли. Всичко, за което да се молите. “Какво да кажа, за да спася тези души?” Това е нещото, което Първото Президентство ... и всички ваши братя желаят вие да правите¹².

Захванете се с привеждането в ред на вашето духовно всеоръжие. Открил съм, че когато моите материални въпроси са оставени настрана, моят поглед е отправен единствено към духовни неща. Молете се, братя, и не считайте постенето за вредно. ... Не се шегувайте прекалено (и) внимавайте да не наскърбявате Духа. Когато бях на мисия, разбрах, че след седмица-две можех да забравя за дома и тогава Духът Божий ме подкрепяше. Духът се радва на свобода и веселие, но не бъдете твърде весели. ... Продължавайте да се молите, за може да се радвате на Духа Божий от върха на главата до пръстите на краката¹³.

Старейшините в лозето никога не трябва да забравят, че те са посланици на небесата, вестители на благовестие и радост сред хора, които не познават Господ. ...

Когато Пророкът Джозеф Смит изпрати първите старейшини по чужди земи, той знаеше как щяха да бъдат приети те, и им каза, че макар някои щяха да ги приемат за Божии служители, повечето хора щяха да ги отхвърлят и нямаше да се вслушат в тяхното послание. Така е ставало с Божиите служители от началото на времето и ние трябва да бъдем доволни от плодовете на нашите предани усилия, дори ако чрез тях само малцина са били доведени до знание за истината. ...

Надявам се и се моля никой трудещ се старейшина ... да не се самозабрави дотолкова, че да стане плячка на съблазните на света. Съществува само един сигурен начин те да бъдат заобиколени, и това е да се отбягва злото, скрито под всякакви форми. По един или друг начин те ще бъдат изкушавани. Това е работата на врага на нашето спасение, а работата на старейшините на Израил е да се издигат над изкушението и, за да направят това, те трябва да опазят себе си неопетнени от света. ... Доколкото ценят и култивират духа на своята мисия, осъзнават колко е важно тяхното висше призоваване в Исус Христос и живеят в хармония с него, те ще могат да бъдат ръководители и спасители на хората, отразявайки към тях светлината на небесата, бидейки различни от останалите хора; но ако те преминават във владенията на противника и приемат от духа на света, тяхната сила ще им бъде отнета и те ще станат като другите хора, достойни единствено да се завърнат у дома, за да тънат в скръбта на падналите и да карат сърцата на обичните им хора да страдат заради тяхното състояние. ... Доколкото те смирено търсят Божията воля с очи, отправени единствено към Неговата почит и слава, като в сърцата си желаят спасението на душите човешки, правейки всичко възможно, за да осъществят това спасение, те ще имат неопишуема радост в своите трудове в плътта, като накрая ще им бъде дадено да бъдат съучастници с Отца и Сина в неща твърде велики и славни, за да бъдат разбрани и обхванати от смъртния разум¹⁴. (Вж. предложения 4 и 5.)

Нашите сърца се радват, когато помагаме на околните да приемат пълнотата на Евангелието.

За да можем да реализираме това дело ... от нас се очаква много търпение, вяра, усърдие, постоянство и дълготърпение; необходимо е те да бъдат упражнявани и преживявани; има градове ... където в последствие хиляди приеха Евангелието, като преди това много месеци бяха прекарани в привидно безплодни усилия, преди да се отдели съответното внимание в следването на тези принципи. ... В някои (случаи) ще са необходими месеци, дори години; но е сигурно, че чрез вяра, молитва, дела и Господната благословия накрая ние ще триумфираме над всички тези трудности за почит и слава на Бог; освен това самите ние ще чувстваме удовлетворението, че сме *изпълнили своя дълг*, пречистили сме своите одежди от кръвта на всички люде¹⁵.

Веднъж, преди да продължа пътуването си към Италия, аз посетих Манчестър, Макълсфийлд, Бирмингъм, Четълхъм, Лондон, Саутхемптън и конференциите в (Южна Англия). ... Имах удоволствието да се срещна с много хора, в чието довеждане в Църквата бях помогнал (осем години по-рано); и няма нужда да ви казвам каква истинска радост бе за мен отново да срещна тези хора и с какво удовлетворение си спомням за това. В своето време апостол Иоан отбелязва, "Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята". (1 Иоаново 3:14.) Тази обич, събудена в сърцата на старейшините мисионери на нашата Църква към хората по земята, които като цяло са хора чужди за тях, както и в сърцата на хората към старейшините, които им носят посланието на Евангелието, сама за себе си е достатъчна да убеди честното сърце, че тя идва от Бог и че Той е с нас. Това свято чувство, събудено в нас от Светия Дух, вече ни разграничава като общност от останалата част на човешкото семейство; и точно това чувство тепърва има да преобърне целия свят, като убеди невярващия човек, че Бог е не само Отец на всички ни, но и че ние сме Негови приятели и служители¹⁶.

На Господната служба съм отдал живота си; *всичко* мое е било поставено на жертвения олтар, за да мога да Го почета, за да върша волята Му по приемлив начин и да разпространявам

принципите на живота сред чедата човешки. Когато размишлявам за миналото и проследявам как ръката Господна по един удивителен начин е проправила моя път и ми е давала успех във всяко нещо, свързано с тези мисии, по начин надхвърлящ всички мои очаквания, чувствам удвоено насърчение да вървя напред към бъдещето; наистина, езикът не може да даде израз на дълбоката благодарност в моето сърце за Неговите благословии. За тези братя и светии, чиято щедра душа и желание да придвижват напред делото Божие са се проявили с такава сила в изгълнението на тези мисии, нека благословиите на Всевишния се излеят щедро над тях, и когато в идните години чуят гласовете на хиляди и десетки хиляди от тези народи да възхваляват Всемогъщия за светлината на откровението, тогава сърцата им също ще се възрадват в удовлетворяващото самосъзнание, че те също са взели участие в осъществяването на това славно изкупление¹⁷. (Вж. предложение б.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прочетете стр. 235–237 и помислете върху отговора на въпроса на Лоренцо Сноу, “Защо съм тук?” Как този въпрос може да повлияе на всички членове на Църквата при нашите възможности да споделяме Евангелието?
2. Помислете върху съвета на президент Сноу в раздела, започващ на стр. 238. Помислете как бихте могли да последвате този съвет, за да помогнете на някого да бъде наистина щастлив.
3. Президент Сноу разказва за жертвите, които той и други хора са направили, за да могат да споделят Евангелието. Дайте пример за хора в живота ви, които са жертвали, за да споделят Евангелието? Защо според вас те са били готови да направят тези жертви?
4. Как обещанията на стр. 241–243 могат да помогнат на пълновременен мисионер? Как могат да помагат на всеки от нас, когато споделяме Евангелието? Как бихме могли да

използваме тези учения, за да помогнем на човек, който се колебае да отслужи мисия?

5. Докато преговаряте съвета на президент Сноу на стр. 241–243, помислете как той се отнася към живота на всички членове на Църквата. Например: Какво според вас означава да “остав(и)те настрана собствения си интерес”? По какви различни начини можем да “докоснем всяко човешко сърце”?
6. Прочетете заключителния абзац на тази глава, където президент Сноу дава израз на трайната радост от мисионерската работа. Кога сте изпитвали радост от изпълнение на мисионерска работа? Защо понякога е необходимо да бъдем търпеливи, преди напълно да изпитаме тази радост?

Свързани с темата стихове: Алма 26:1–8, 35–37; У. и З. 12:7–8; 18:10–16; 84:88

Помощ в преподаването: “Помолете участниците да изберат един раздел в главата и да го прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали една и съща част, и да обсъдят какво са научили” (от стр. vii на тази книга).

Бележки

1. Journal and Letterbook, 1836–1845 г., Библиотека за църковна история, стр. 33; вж. и “The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 юли 1901 г., стр. 22.
2. “The Grand Destiny of Man”, стр. 22.
3. В Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 48.
4. “Letter from President Snow”, *Millennial Star*, 12 септ. 1901 г., стр. 595.
5. *Deseret News*, 15 май 1861 г., стр. 82.
6. *Deseret News*, 11 март 1857 г., стр. 3; в оригиналния източник стр. 3 е неправилно отбелязана като стр. 419.
7. В “Scandinavians at Saltair”, *Deseret Evening News*, 17 авг. 1901 г., стр. 8.
8. В “Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 29 авг. 1887 г., стр. 549.
9. В “Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant”, *Millennial Star*, 20 юни 1895 г., стр. 386.
10. В Conference Report, апр. 1901 г., стр. 2–3.
11. *Deseret Weekly*, 12 май 1894 г., стр. 637.
12. “Instructions to Missionaries”, *Improvement Era*, дек. 1899 г., стр. 126–129; Лоренцо Сноу дава тези съвети на братя, които наскоро са били призовани да служат като мисионери за Асоциацията за взаимно усъвършенстване. Неговата проповед е публикувана в *Improvement Era* с обяснението, че “изобилства с полезни съвети за всеки човек, работещ в делото на Господ”.
13. В Journal History, 9 апр. 1862 г., стр. 4.
14. “Letter from President Snow”, стр. 595–596.
15. “The Malta Mission”, *Millennial Star*, 5 юни 1852 г., стр. 237.
16. “Letter from President Snow”, стр. 595.
17. “Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 дек. 1851 г., стр. 365.

Царството Божие продължава напред

“Работата на онези, които твърдят, че са заети в (Божие) дело, е да продължат напред, да не спират. ... Ако може да бъде направена стъпка напред, тя трябва да бъде направена”.

Из живота на Лоренцо Сноу

През 1844 г., докато изпълнява призование в източните САЩ, Лоренцо Сноу научава, че Пророкът Джозеф Смит и брат му Хайръм са били мъченически убити. Той казва: “Новините за това събитие бяха съвсем неочаквани и ме потопиха в такова изумление и печал, че езикът не може да го опише”. Следвайки напътствията на Кворума на дванадесетте апостоли, той се подготвя да се завърне у дома в Наву, Илинойс¹.

По-късно той си спомня: “В дните на Джозеф някои смятаха, че тази Църква може да просперира единствено когато той ръководеше нейните съдбини, и когато настъпи момента, в който той трябваше да си замине от този свят като мъченик, светиите из цялото царство бяха силно обезпокоени. Това бе нещо неочаквано. Те нямаха почти никаква представа как щяха да се развият събитията. Отговорността (за ръководството на Църквата) се прехвърли на Кворума на дванадесетте апостоли; и чрез благословиите Божии над тях, духа на вдъхновение в сърцата им и под ръководството на Всемогъщия, царството продължи напред”².

Вторият президент на Църквата, Бригъм Йънг, умира през 1877 г., след като я е ръководил в продължение на 33 години. Старейшина Лоренцо Сноу, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли, отново става свидетел на промяна в земното ръководство на Църквата. По-късно той казва, че президент

*Президент Сноу свидетелства за възстановяването
на Евангелието чрез Пророка Джозеф Смит.*

Йънг “почина неочаквано. Не може да се каже, че светиите бяха подготвени за това. И въпреки това царството Божие продължи напред”³.

Когато Джон Тейлър, третият президент на Църквата, умира през 1887 г., старейшина Сноу казва на светиите, “Господ е сметнал за нужно да отзове нашия възлюбен брат, президент Тейлър, от тази арена на страдание и мъченичество, и въпреки това Църквата продължава напред”⁴.

През 1898 г., почти 11 години след като утешава светиите на погребението на президент Тейлър, Лоренцо Сноу сам има нужда от подобна подкрепа. По това време той служи като президент на Кворума на дванадесетте апостоли. Президент Уилфърд Уудръф служи като президент на Църквата и здравето му се влошава. Президент Сноу знае, че съгласно установения ред на приемственост, той ще председателства над Църквата, ако надживее президент Уудръф. Една вечер той се чувства особено обременен от тази вероятност. Считайки себе си на неподходящ да поеме ръководството на Църквата, той се усамотява в една стая в храма Солт Лейк, за да се помоли. Той моли Бог да пощади живота на президент Уудръф, но също така обещава, че ще изпълни всяко задължение, което Бог поиска от него да изпълни.

Президент Уудръф умира на 2 септември 1898 г., скоро след пламенната молитва на президент Сноу в храма. Президент Сноу се намира в град Бригъм Сити, намиращ се на около 100 километра от Солт Лейк Сити, когато научава тази новина. Той се подготвя да пътува с влак до Солт Лейк още същата вечер. Със завръщането си той отново отива в усамотена стая в храма, за да се моли. Той дава израз на своите чувства на неспособност, но изразява готовността си да следва Господната воля. Той моли за напътствие и чака за отговор, но такъв не му се дава. Затова излиза от стаята.

Навлизайки в широк коридор, той получава отговора–и подкрепата–която желае. Пред него застава възкресеният Спасител, Който му казва какво трябва да направи. По-късно президент Сноу описва на своята внучка Алис Понд това преживяване. Алис записва разговора, проведен с нейния дядо в храма Солт Лейк.

“В широкия коридор, водещ в селестииалната стая, аз вървах няколко крачки пред дядо, когато той внезапно ме спря и каза: “Почакай за миг, Али, искам да ти кажа нещо. Тъкмо на това място Господ Исус Христос ми се яви след като почина президент Уудръф. Той ми даде напътствия да продължа напред и да организирам отново Първото Президентство на Църквата веднага и да не чакам, както е било правено след смъртта на предишните президенти, и че аз трябваше да наследя президент Уудръф”.

После дядо направи една крачка, протегна напред ръка и каза: “Той стоеше точно тук, на около метър над пода. Изглеждаше, че стои върху плоча от масивно злато”.

Дядо ми каза каква славна личност е Спасителят и ми описа Неговите ръце, крака, лице и красиви бели одежди, като те всички били така облени в слава, белота и блясък, че той едва можел да Го гледа.

После (дядо) се приближи с още една крачка, сложи дясната си ръка върху главата ми и каза: “Сега, внучке, искам да запомниш, че това е свидетелството на твоя дядо и че той със собствената си уста ти е разказал, че наистина е видял Спасителя, тук в храма, и е говорил с Него лице в лице”⁵.

Срещата на президент Сноу със Спасителя е едно свято потвърждение на истината, която той знае от много години—че Исус Христос стои начело на Църквата. Вдъхновен от тази истина, президент Сноу често свидетелства, че Църквата ще продължи да напредва, въпреки противопоставянето. Той изразява своята благодарност за привилегиите да участва в напредъка на Господното дело в последните дни. На общата конференция през октомври 1898 г., на която е подкрепен за президент на Църквата, той казва: “Нека обещаем в сърцата си, нека вътрешно свидетелстваме на Господ, че на нашата следваща конференция ще бъдем по-добри хора, по-единни хора, отколкото сме днес. Такова трябва да бъде чувството и твърдата решителност на всеки мъж и жена, присъстващи на това тържествено събрание. Чувствам в сърцето си, че ще положа усилия да бъда по-отдаден, отколкото съм бил в миналото, на интересите на царството Божие и реализирането на Неговите цели”⁶. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

В изпълнение на пророчествата, Господ е възстановил Своята Църква на земята.

Като служител Божий аз давам свидетелство, че Той е открил волята Си през XIX век. Това е станало чрез Неговия Собствен глас, чрез личното явяване на Неговия Син и чрез служението на ангели. Той заповядва на всички хора навсякъде да се покайват, да се отвърнат от нечестивите си пътища и неправедните си желания, да бъдат кръстени за опрощение на техните грехове, така че да могат да приемат Светия Дух и да общуват с Него. Той е дал начало на изкупителното дело, за което са говорили всички свети пророци, мъдреци и гледачи от всички раси на човечеството през всичките векове на съществуването му⁷.

Мормонизмът, един прякор на истинската религия на светиите от последните дни, не претендира да е нещо ново, освен за това поколение. Тази религия поддържа, че представлява първоначалния план на спасение, установен в небесата преди съществуването на света, откриван от Бог на човека през различни епохи. Ние като хора искрено вярваме, че Адам, Енох, Авраам, Моисей и други древни достойни хора са следвали тази религия в една последователност от диспенсации. ... Накратко казано, мормонизмът е едно възстановяване на първоначалната християнска вяра, едно повторно предоставяне на древното Евангелие—което този път има за цел да даде начало на последната диспенсация, да установи Хилядолетието и да изпълни делото на изкуплението, отнасящо се до тази планета⁸.

Можем да видим как ръката на Всемогъщия установява царството, преди много векове описано от пророк Даниил—царство, което ще се разрасне и разшири, докато изпълни цялата земя (вж. Даниил 2:44), когато светлината и знанието ще бъдат така разпространени, че вече няма да има нужда да се казва, “Познайте Господа; защото те всички ще Ме познават, от най-малкия до най-големия между тях” (вж. Еремия 31:34) и Духът Господен ще се излее над всяка плът дотолкова, че синовете и дъщерите ще пророкуват, старците ще вижда сънища, юношите ще виждат видения (вж. Йоил 2:28) и когато нищо няма да може

“Братя и сестри, Бог е установил Своята Църква и царство на земята за ползата и благословията на човешкото семейство”.

да поврежда и да погубва в цялата свята планина Господна (вж. Исаия 11:9)⁹. (Вж. предложение 2.)

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е построена на сигурна основа и ще продължи своя напредък, въпреки противопоставянето.

Братя и сестри, Бог е установил Своята Църква и царство на земята за ползата и благословията на човешкото семейство, за да го води по пътеката на истината, за да го подготви за възвисяване в Неговото присъствие, за славното Му пришествие и за установяването на Неговото царство на земята. Неговите цели ще бъдат постигнати, въпреки цялото противопоставяне от страна на нечестиви хора и силите на мрака. Всичко, което пречи на напредъка на това дело, ще бъде премахнато. Нищо не може да устои на Неговата сила, но всичко повелено от Него ще бъде напълно и изцяло реализирано. Обичта на Бог към Неговите люде ще продължи и ще тържествува, а те ще триумфират в силата Му¹⁰.

Възможно ли е това царство да бъде унищожено? ... Не, със същия успех можете да се опитате да свалите звездите от небосклона или да отклоните луната и слънцето от тяхната орбита! Това просто не може да стане, защото е делото на Всемогъщия¹¹.

Царството Божие напредва със сила и могъщество, като жъне велики и славни успехи¹².

Това дело е изградено на сигурна основа, положено е на канарата на вековете. ... Без значение колцина се изгубят по пътя и изоставят вярата си, Църквата ще продължи напред¹³.

Тази Църква няма да бъде повалена, защото е съградена на здрава основа. Тя не е създадена от човек; не е създадена чрез изучаване на Новия или Стария завет; не е създадена с обучение, придобито в университети и семинарии, а е дело на самия Господ. Господ ни е изявил това чрез просветленията на Светия Дух на светлината и всеки човек може да приеме същия този дух.

... Той ни дава знанието как да постъпваме в степената, в която сме готови по-скоро да жертваме живота си, отколкото да действаме противно на това знание. Той ни разкрива тайните

на селестиалното царство и непрестанно ни изявява неща, които в миналото са били непознати за нас. Това наше знание и интелигентност непрестанно нарастват.

... Получили сме прекалено много знание, за да бъдем отклонени от своите цели. Нека желяещите да преследват и унищожат мормонизма да действат според плановете си. ... Нашето дело е да израстваме в знанието за Бог, да спазваме заповедите Божии, да бъдем верни, да се разрастваме и да ставаме все по-съвършени с минаването на годините¹⁴. (Вж. предложение 3.)

Ние сме Божии люде и Той ще ни защитава, когато вървим напред и вършим всичко, което Той изисква.

Множество пъти ... когато унищожението на Божиите люде изглеждаше неизбежно и не се виждаше спасителен път ... изведнъж се появяваше едно нещо или друго, подготвено за тяхното спасение, което да предотврати надвисналото унищожение. Точно такъв е случаят с израилтяните, предвождани от Моисей. Когато достигнали Червено море и египетската армия ги преследвала и заплашвала да ги унищожи, спасителен път не се виждал и точно когато било нужно избавлението, то се появило и те били избавени (вж. Изход 14:10–25).

Така е ставало и винаги ще става така с нас. Макар нашите трудности да изглеждат огромни, на нас ще ни бъдат предоставяни средствата да се избавим, ако изпълняваме задълженията, които са ни възложени като чеда Божии. Но в бъдеще може да стане необходимо–и точно на това искам да обърна внимание–някои светии да изиграят ролята на Естир, царицата, като бъдат готови да жертват всяко поискано от тях нещо, с цел да се изработи избавлението на светиите от последните дни.

Първо, трябва да знаем, че ние сме людетте Божии. ... Наше задължение е да пристъпим напред, подобно на Естир, и да сме готови да жертваме всичко за спасението на хората. Захващайки се със своята задача, Естир казва, “Ако погина, нека погина”. (Вж. Естир 4:3–16.) ... Но Божиите люде няма да погинат. Винаги ще се намери оплетен в храстите овен, който да осигури тяхното избавление (вж. Битие 22:13). ...

... Господ е казал, “Аз повелих в сърцето Си, че ще ви проверя във всичко, чак до смърт, дали ще пребъдвате в завета Ми, та да може да бъдете намерени достойни. Защото ако не пребъдвате в завета Ми, вие не сте достойни за Мен”. (Вж. У. и 3. 98:14–15.) Има достатъчно причини да искаме да живеем, но причините да умрем за Господ са още повече. Но тук не става дума за смърт. Спасението и животът са сигурни, ако Божиите люде–тези, наричащи себе си с името на Господ Исус Христос–спазват Неговите заповеди и вършат това, което е приемливо в очите Му. Всемогъщият няма планове да позволи Неговите люде да бъдат унищожени. Ако ние вършим правилното и спазваме Неговите заповеди, Той със сигурност ще ни избави от всяко едно затруднение¹⁵. (Вж. предложение 4.)

Време е да се смирим пред Бог и да изпълняваме делото, което Той ни е поверил.

Работата на онези, които твърдят, че са заети в Неговото дело, е да продължат напред, да не спират, ... като нито роптаят, нито се налага да бъдат увещавани; ако може да бъде направена стъпка напред, тя трябва да бъде направена”¹⁶.

Сега е времето светиите от последните дни да се смирят пред Всемогъщия. ... Сега е времето светиите от последните дни да разберат ангажимента, който са поели; време е светиите от последните дни да се покаят за своите грехове и безразсъдства и да призват Всемогъщия, така че Неговата помощ да бъде оказана; ... така че да продължим напред, като изпълняваме великото дело, което ни е поверено¹⁷.

Ние сме се заели с Божието дело. Перспективите пред нас са славни, но нека не забравяме, при всяка възложена ни задача, че ние сме служители Божии и вършим Неговата воля. Нека нашата почтеност ни поддържа, нека вярата ни непрестанно нараства, когато напредваме в живота. Нека бъдем доволни да действваме там, където сме поставени, като молим Господ да разбере какво можем да направим за изграждането на царството Божие на това място и да ни помага в изхранването на нашите семейства¹⁸.

Ние можем да израстваме в знание, сила и способност да изграждаме царството Божие на земята, като това става чрез нашето усърдие, смирение и преданост на сключените от нас завети¹⁹.

Поради нашето невежество и непълно разбиране на пътищата и целите Господни може да ни се струва, че нашият напредък в реализирането да дадената ни програма е достигнал състояние на застой, но всъщност в програмата такова нещо не е предвидено, и такъв застой не може да се случи, ако хората продължат своите усилия и уповават в обещанията Божии. ...

... Нека всеки бъде верен и много усърден в спазването на заповедите Божии, като култивира желанието да върши добро сред околните; и ако погледнем назад и открием, че не сме действали изцяло според наставленията на нашата съвест и задължения, нека поправим себе си пред Бог и човеците, за да може да бъдем подготвени за всяко евентуално събитие. Нека продължи изграждането на храмове и сгради за богослужение; нека продължим да образоваме децата си и да ги възпитаваме в страх пред Господа, и нека Евангелието бъде отнасяно до далечни страни. ...

Това е делото Божие и Той насочва неговия път и развитие на земята, като това дело трябва да е от първостепенна важност за нас; и докато се намираме на пътеката на своя дълг, ние със сигурност сме неотклонно отправени към своята цел и така извяваме пред света своята вяра и отдаденост на истинните принципи, които Бог е открил. ...

Съвсем възможно е Господ да допусне да бъдем подложени на сериозен натиск, който ще изиска големи жертви от ръцете на Неговите люде. Въпросът пред нас е, "Ще принесем ли ние тези жертви?" Това е делото на Всемогъщия и търсените от нас обещани благословии ще дойдат след като сме доказали себе си и сме преминали през изпитанието. Нямам да казвам нищо специално на тези хора, дали им предстои или не огнено изпитание, през което ще трябва да преминат; за мен въпросът е следния: подготвен ли съм да получа и използвам правилно всяка благословия, която Господ е запазил за мен и за людете Му; и от друга стана, подготвен ли съм да принеса всяка жертва,

която Той може да изиска от ръцете ми? Не бих дал пукната пара за религия, за която не си струва да живееш и за която не си струва да умреш; и не бих дал много за човек, който не е готов да жертва всичко свое за религията си.

Да, на всички ви казвам, “Вървете напред! Вървете напред, станете свидетели на спасението Господно и не се спирайте!”²⁰ (Вж. предложение 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте разказите на стр. 247–250. Какво според вас означава царството Божие да продължава напред? Кои преживявания са ви помогнали да видите как царството Божие продължава напред?
2. В заключителният абзац на стр. 251, президент Сноу споменава четири пророчества в Стария завет. Как тези пророчества се изпълняват днес?
3. Изучете ученията на президент Сноу за това как Църквата продължава напред въпреки противопоставянето. Как тези учения могат да ни помогнат, когато хората ни преследват поради нашата вяра? Как сте се справяли с противопоставяне на вашето свидетелство?
4. Прегледайте абзаци три и четири на стр. 254. Какво можем да научим от примера на Естир, когато от нас се изисква да жертваме? В такава ситуация, как според вас той може да ни помогне “да знаем, че ние сме людетте Божии”?
5. В заключителния раздел на главата президент Сноу съветва членовете да изграждат царството Божие там, където Бог ги е поставил. Как усилията на родителите у дома помагат в изграждането на царството Божие по земята? Как домашните учители и посещаващите учителки могат да изграждат царството Божие?

Свързани с темата стихове: Матей 24:14; Етер 12:27; Мороний 7:33; У. и З. 12:7–9; 65:1–6; 128:19–23

Помощ в преподаването: “Често е от помощ да започнете да мислите за предстоящия урок веднага след като сте завършили последния си урок. Непосредствено след като сте били с учениците, ще имате по-ясна представа за хората, на които преподавате, за техните потребности и интереси” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 97).

Бележки

1. Вж. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 79–82.
2. В “Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 29 авг. 1887 г., стр. 549.
3. В “Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, стр. 549.
4. В “Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, стр. 549.
5. Alice Pond, в LeRoi C. Snow, “An Experience of My Father’s”, *Improvement Era*, септ. 1933 г., стр. 677; вж. и кореспонденция между старейшина Джон А. Уидсоу и Ноа С. Понд, съпруг на Алис Армеда Сноу Йънг Понд, 30 окт. 1945 г. и 12 ноем. 1946 г., Библиотека за църковна история. Алис е на двадесет и няколко години, надарена и запечатана за своя съпруг, когато президент Сноу споделя с нея това преживяване в храма.
6. В Conference Report, окт. 1898 г., стр. 55.
7. “Greeting to the World by President Lorenzo Snow”, *Deseret Evening News*, 1 ян. 1901 г., стр. 5.
8. “‘Mormonism’ by Its Head”, *Land of Sunshine*, окт. 1901 г., стр. 252.
9. *Deseret News*, 24 ян. 1872 г., стр. 597.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 окт. 1898 г., стр. 1.
11. *Deseret News*, 24 ян. 1872 г., стр. 598.
12. *Deseret Weekly*, 4 ноем. 1893 г., стр. 609.
13. *Millennial Star*, 12 май 1890 г., стр. 293; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през април 1890 г.
14. В Conference Report, апр. 1900 г., стр. 3–4.
15. *Deseret News*, 22 ноем. 1882 г., стр. 690.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 юни 1882 г., стр. 1.
17. *Deseret News*, 22 ноем. 1882 г., стр. 690.
18. В Journal History, 11 юли 1865 г., стр. 2.
19. *Deseret News*, 15 май 1861 г., стр. 82.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 юни 1882 г., стр. 1.

Да обичаме Бог повече, отколкото обичаме света

“Трябва да достигнем ... по-висше ниво: трябва да обичаме Бог повече, отколкото обичаме света”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Скоро след като Лоренцо Сноу е кръстен и потвърден в Къртлънд, Охайо, известен брой светии от последните дни, включително някои църковни ръководители, се обръщат срещу Пророка Джозеф Смит. Според Лоренцо Сноу това вероотстъпничество е причинено от ширещата се спекула, тоест предприемането на твърде голям бизнес риск с желание за бързо забогатяване. Заслепени от влечението към материалните неща на света, хората обръщат гръб на вечните благословии на Евангелието.

Около 50 години по-късно президент Сноу, служещ като президент на Кворума на дванадесетте апостоли, се обръща към група светии от последните дни в Логан, Юта. Той им разказва за противопоставянето, на което става свидетел в Къртлънд, и ги предупреждава, че скоро ще преминат през подобни изпитания. “Бързо настъпват условия, които ще ви изпитат, може би по начин по-силен от всеки друг в миналото”, казва той. “Обаче всичко, което е необходимо да направим сега, е да осъзнаем своите недостатъци и слабости, ако имаме такива. Ако в миналото не сме били верни, нека подновим заветите си с Бог и да решим, чрез пост и молитва, да получим опрощение за нашите грехове, така че Духът на Всемогъщия да намери място в нас, за да имаме шанс да устоим на силните изкушения, които наближават. Надвисналият над нас облак става все по-тъмен. Виждате какво стана в Къртлънд в резултат на този спекулативен дух. Затова, бъдете предупредени”¹.

Дори след великите проявления в храма Къртлънд, много от светиите там изпадат във вероотстъпничество.

Поради това, че предупреждението на президент Сноу продължава да е в сила и днес, голяма част от неговата проповед е включена в тази глава. Той казва, “Може би ще извлечем полза за бъдещето от няколко думи, описващи нашето състояние по онова време (в Къртлънд)–може би ще извлечем полезни уроци”². (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

**Когато хората позволят на светското да
проникне в ума и сърцето им, те обръщат
гръб на вечните принципи.**

Много ясно помня трудностите, които преживяхме в Къртлънд ... , където живееше Божият пророк, където сам Бог, именно Исус, Синът Божий, се бе явил в Своята слава. Той застанал на парапета на храмовия амвон, храм, построен по заповед. Под нозете Му имало настилка от чисто злато с цвят като на кехлибар. Косата Му била бяла като чист сняг. Лицето Му светло повече от яркостта на слънцето. Гласът Му бил като звука на връхлитащи големи води. (Вж. У. и З. 110.) Това удивително проявление се е случило в храма, който бе построен в Негова чест. Тогава живеех в Къртлънд, където се случиха неща, които според мен изглежда започват да се повтарят. Обстоятелствата, заобикалящи светиите от последните дни по онова време, бяха особени по характер. ... Тогава из умовете на хората в тази страна се ширеше един спекулативен дух. Цареше спекула с пари, спекула с банки, спекула със земи, спекула с градски парцели, спекула с всякакви други неща. Този спекулативен дух се издигна в света, премина през сърцата на светиите като помитаща стихия, мнозина отпаднаха и отстъпиха от вярата³.

Някои от тях (светиите в Къртлънд) започнаха да спекулират; те забравиха своята религия, забравиха дадените им чрез откровение принципи и мнозина се поддадоха на духа на времето и се увлякоха по спекулата. Възникнаха брожения–завист и съперничество–и Господ, бидейки недоволен от тях, задейства разрушение сред тях и те се разтуриха като поселище⁴.

Непосредствено преди това масово вероотстъпничество Господ бе излял прекрасни благословии над хората. Даровете на Евангелието–богатствата на вечността–се бяха извели в забележителна степен. Ангели ги бяха посетили. Както казах по-рано, Синът Божий бе говорил със Своите служители. По време на освещаването на храма хората получиха удивителни благословии. По време на този благословен от Бог период аз сам имах възможността да посещавам различните събрания, които се провеждаха в храма. Присъствахме на молитвени събрания и на събрания за свидетелство, и братята и сестрите даваха чудесни свидетелства. Те пророкуваха, говореха на езици и в забележителна степен бяха получили дара за тълкуване на езици. Тези благословии бяха масово явление за светиите в Къртлънд. Тогава сърцата им бяха отдадени, чувстваха, че можеха да принесат в жертва всяко притежавано от тях нещо. Чувстваха, че пребиваваха едва ли не в присъствието Божие, и бе нещо съвсем естествено да се чувстват така при такива удивителни обстоятелства.

Всички тези благословии, заедно с много други, които нямам време да изброя, бяха част от живота на светиите от последните дни точно преди този спекулативен дух да започне да обзема сърцата на хората. Човек би си представил, че след тези чудни проявления не можеше да има изкушение, което да пребори светиите. Но то се появи и, образно казано, ги разпръсна по четирите посоки на света.

Колкото и неправдоподобно да изглежда, този спекулативен дух обзе Кворума на дванадесетте апостоли и Кворума на седемте президента на Седемдесетте; всъщност нямаше кворум в Църквата, който в някаква степен да не бе повлиян от този спекулативен дух. Настъплението на този дух бе последвано от разединение. Братята и сестрите започнаха да се клеветят и карат, защото интересите им не бяха в синхрон.

Ще се случи ли това със светиите, към които се обръщам сега? Страхувам се, че това ни предстои, но доколкото ще ви засегне, не мога да кажа. Вие ще преживеете това и може би е крайно необходимо да стане така.

... Половината членове на Кворума на апостолите в Къртлънд попаднаха под това нечестиво влияние. Точно тази спекула, тази обич към златото–златото на света–произведе този скръбен ефект. И ако ефектът бе такъв върху мъже, носители на най-висшето свещеничество на земята, как би въздействало това на нас, които може би нямаме разума, знанието и опита, които те притежаваха? ...

Сега, вие сте добри хора. ... Бог ви обича. Той е доволен от вашата праведност и не желае да види сцените в Къртлънд ... повторени. Няма нужда от това. В ръцете си ние държим силата да предпазим себе си от нещата, които посяха разделение сред светиите и повалиха половината от Дванадесетте. Господ не желае тези сцени да се повторят след вече постигнатия напредък⁵.

Светиите от последните дни трябва да бъдат толкова напреднали в своята мъдрост и разум, че да не попадат в подобни капани. Това е безполезно. Няма ползва в това човек да обърне гръб на тези славни принципи и полученото от вечните светове знание–да обърнем гръб на тези неща, като се оплетем и отдадем на жалките неща от света. Това е безполезно за нас. Каквото и изкушение да ни връхлети, на каквото и изкушение да сме изложени в момента, ние следва да се вслушваме в отминалата история и да не позволяваме да бъдем победени; ако не, има много да съжаляваме⁶. (Вж. предложение 2.)

**Сключили сме завет да се отделим от светското
и да отдадем себе си на царството Божие.**

Богът на света са златото и среброто. Светът боготвори това злато. За тях то е всемогъщо, макар често да не желаят да признаят това. Сега, според провидението Божие, светиите от последните дни следва да покажат дали са така напреднали в знанието, мъдростта и силата Божии, че да не бъдат победени от бога на света. Ние трябва да достигнем този момент. Също така трябва да достигнем друг стандарт, едно по-висше ниво: трябва да обичаме Бог повече, отколкото обичаме света, повече, отколкото обичаме златото и среброто, и да обичаме своите близки като себе си⁷.

Ако ... не успеем да спазим заветите, които сме сключили, а именно: да използваме своето време, таланти и способности за изграждане на царството Божие на земята, как можем да очакваме да възлезем в утрото на първото възкресение, свързано с това велико изкупително дело? Ако ние, в своето поведение, навици и дела, подражаваме на ... света, като така отъждествяваме себе си със света, смятате ли, братя мои, че Бог ще ни даде благословиите, които желаем да наследим? Казвам ви, не, Той няма да направи това! ... Ние трябва да изградим себе си в праведността на небесата и да посадим в сърцата си праведността Божия. Така казва Господ чрез пророк Еремия, “Ще положи закона Си във вътрешностите им, и ще го напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог, И те ще бъдат Мои люде”. (Еремия 31:33.) Тъкмо това се стреми да направи Господ и точно това ще постигне с нас, ако съблюдаваме Неговата воля⁸.

Благодаря на Бог в тези дни на разврат и нечестие по света, че ние сме свети и праведни мъже и жени, които могат да отдават възвишените таланти, с които Бог ги е надарил, за Негова възхвала и слава. И нека кажа още, че има хиляди добродетелни и почтени мъже и жени, които Господ е събрал измежду народите, които също желаят да отдават своето време и таланти, за да подпомогнат реализирането на Божието дело за ползата на Неговите чеда⁹. (Вж. предложение 3.)

**Ние следваме примера на Спасителя,
когато отказваме да заменим славата на
вечността за богатствата на света.**

Възможно е ... да срещнете пречки по пътя на живота, които ще разклатят и най-силната ваша решителност, и някои от вас може да бъдат изкушени да се отклонят от пътеката на честта и истината и, подобно на Исав, да се откажат от вечна слава за няколко преходни момента на задоволство и наслада (вж. Битие 25:29–34); тогава ... се възползвайте от възможността да последвате примера на нашия Спасител, когато Му била предложена славата на този свят, ако се принизи да извърши безумие; Той отговорил на Своя изкусител, “*Махни се зад Мене, Сатана!*” (Вж. Лука 4:5–8.)¹⁰

Подобно на богатия младеж, който говори със Спасителя (вж. Матей 19:16–22), някои хора днес са изкушени да обърнат гръб на нуждаещите се.

Когато се замислям за живота, правя заключението, че този свят е кратък в сравнение с вечността, че нашият разум, божествеността вътре в нас винаги е съществувала, никога не е била създавана и ще съществува през цялата вечност (вж. У. и З. 93:29). Предвид тези факти, ние, като разумни същества, следва да осъзнаем, че този живот приключва след ден-два, след което ни предстои вечен живот; и в степената, в която сме спазвали заповедите, ние ще имаме предимство пред хората, които не са успели да направят това¹¹.

Евангелието обвързва в едно всички свои последователи, то не прави разлика между бедни и богати; всички ние като една личност сме обвързани да изпълняваме дадените ни задължения. ... Сега нека ви задам следния въпрос, “Кой притежаващ нещо човек може наистина и с пълна сигурност да нарече което и да било притежание на този свят свое собствено?” Не претендирам нищо повече от това, че съм настойник на много малко, и пред Бог нося отговорност за неговата употреба и

разпределение. Светиите от последните дни са получили закона на Евангелието чрез откровение от Бог и той е така ясно написан, че всички да могат да го разберат. И ако сме разбирали и осъзнавали своето положение, когато сме го приели в живота си, склучвайки чрез кръщение завет за опрощение на греховете, ние все още следва да съзнаваме факта, че законът изисква *първо* да търсим царството Божие, като нашето време, таланти и способности трябва да бъдат поддържани в подчинение на неговите интереси (вж. Матей 6:33; 3 Нефи 13:33). Ако това не е така, как бихме могли да очакваме в следващия живот, когато тази земя бъде направена обиталище за Бог и Неговия Син, да наследим вечен живот, като живеем и царуваме заедно с Тях?

Кой може да каже, че богатите или хората, притежаващи множество таланти, имат по-голяма надежда и перспектива да наследят тези благословии от бедните или притежаващите само един талант? Според моето разбиране човекът, който работи в работилницата като шивач, дърводелец, обушар или в каквато и да било друга сфера и който живее според закона на Евангелието и е честен и верен в своето призвание, този човек също толкова отговаря на условията да получи тези и всички благословии на новия и вечен завет, колкото и всеки друг човек; чрез своята вярност той ще наследи престоли, княжества и сили, като неговото потомство ще бъде многобройно като звездите на небосвода и пясъците по морския бряг. И кой, питам ви, може да очаква нещо повече от това?¹² (Вж. предложения 3 и 4 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Помислете върху разказа на стр. 259–261. Как светското кара хората да забравят своята религия? Как можем да се грижим за материалните си нужди без да бъдем побеждавани от светското?

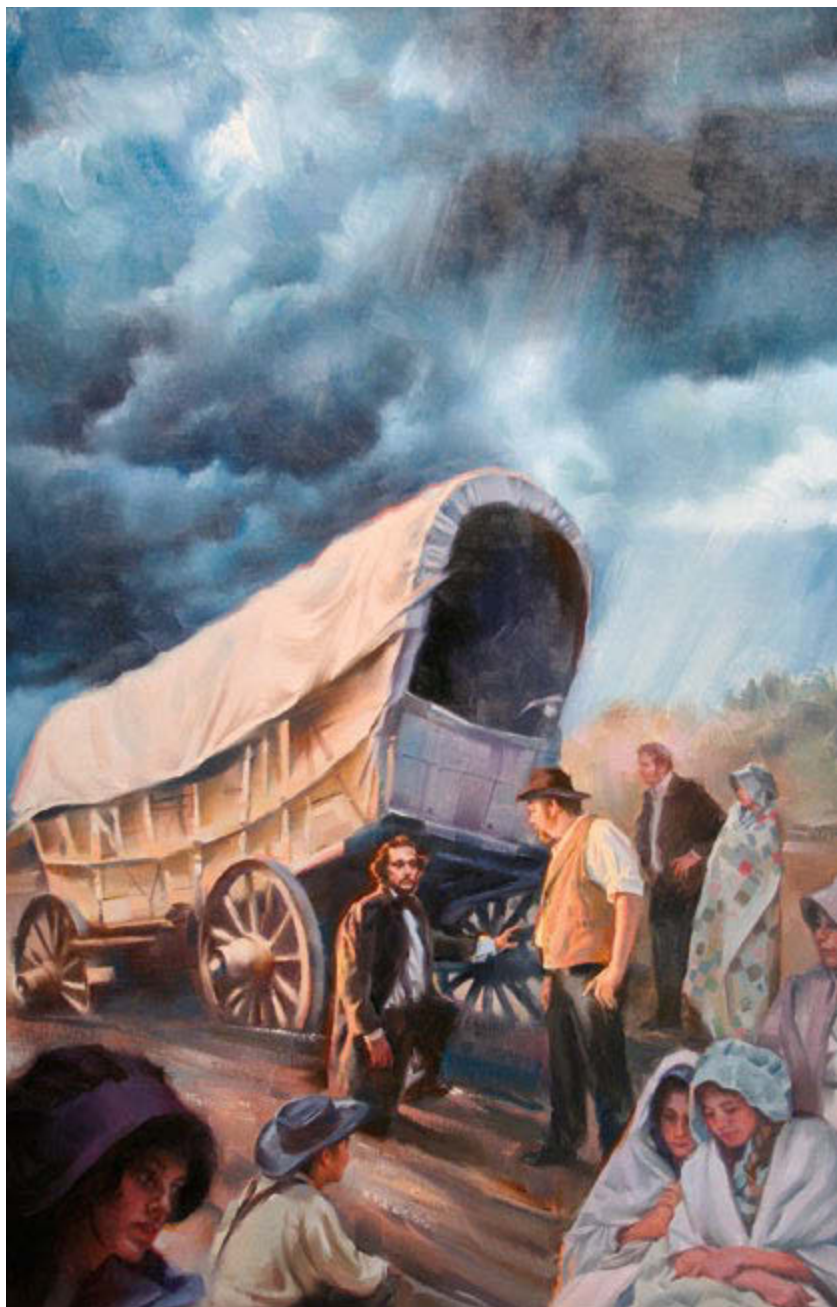
2. Помислете върху раздела, започващ на стр. 261. Как нашата обич към Бог може да ни помогне да не бъдем победени от светското?
3. Президент Сноу учи, че ние сме сключили завет “да използваме своето време, таланти и способности за изграждане на Царството Божие на земята”. Помислете какво можете да правите, за да спазвате този завет.
4. Преговорете последния раздел на тази глава. Как следните истини могат да ни помогнат да спазваме своите завети? “Този свят е кратък в сравнение с вечността”. Никой не може “наистина и с пълна сигурност да нарече което и да било притежание на този свят свое собствено”.

Свързани с темата стихове: Матей 6:19–24; Иоана 17:15; 1 Иоаново 2:15–17; Яков 2:13–19; Мороний 8:35–39; У. и З. 38:39; 63:47–48; 104:13–18

Помощ в преподаването: Разделянето на малки групи дава “на по-голям брой хора възможността да участват в урока. Хората, които често са нерешителни, може да споделят в малките групи идеите си, които не биха изразили пред целия клас” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 161).

Бележки

1. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 юни 1889 г., стр. 4.
2. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 юни 1889 г., стр. 4.
3. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 юни 1889 г., стр. 4.
4. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през април 1888 г.
5. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 юни 1889 г., стр. 4.
6. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 юни 1889 г., стр. 4.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ян. 1877 г., стр. 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 юни 1889 г., стр. 4.
10. В Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 486.
11. *Brigham City Bugler, Supplement*, 1 авг. 1891 г., стр. 2.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ян. 1877 г., стр. 1.

Докато пътуват през щат Айова, семейство Сноу получават помощ от човек, на когото са помогнали ден по-рано.

Да правим добро на околните

“Култивирайте дух на милосърдие; бъдете готови да направите за околните това, което вие бихте очаквали те да направят за вас, ако вашите обстоятелства се разменят”.

Из живота на Лоренцо Сноу

Лоренцо Сноу и неговото семейство вземат участие в първоначалното преселение на светиите от Наву, Илинойс. В група с други семейства през февруари 1846 г., те се запътват на запад през щат Айова. Климатичните условия правят пътуването им трудно—ден след ден те се борят с дъжда, снега и калта.

Един ден, докато семейство Сноу пътува, член на техния керван ги моли за помощ. Лоренцо Сноу пише в своя дневник, че един човек “поиска да остави своя куфар в моя фургон, казвайки, че не можел да го качи никъде другаде”. Фургонът “бе изцяло препълнен и ми се струваше, че няма да можем да пътуваме с още товар”, си спомня Лоренцо Сноу, но “въпреки това аз му казах да го качи и да продължи с нас”.

Следващата вечер семейството преживява “една много неприятна злополука”: оста на техния фургон се чупи. Той разказва: “Тогавя валеше много силно и (беше) много студено. Ние незабавно опънахме палатката си (и) накладохме хубав огън. ... Водата и калта бяха много дълбоки и нямаше начин да стигнем до фургона, без да се намокрим. ... Бяхме на около двадесет и пет километра от лагера и на петнадесет от най-близката къща, никой от нас нямаше умения да поправи фургона и перспективите ни не бяха особено насърчителни”.

Неочаквано те са избавени от мъжа, на когото помагат ден по-рано. “Оплаквах своята беда”, разказва Лоренцо, “когато той

дойде при мен и каза, че по занаят е майстор на фургони и съвсем лесно може да поправи фургона ми. ... Веднага след като времето позволи това, брат Уилсън (това е името на споменатия човек) се захвана за работа и изработи ос, много по-здрава от тази, която счупих. С вече поправен фургон, ние напуснахме мястото, където бяхме останали заради дъжда и калта”.

Това преживяване на Лоренцо Сноу затвърждава ценен урок за службата и приятелството. Той пише в своя дневник, “Правенето на една услуга често води до получаването на друга”¹. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

Ние сме деца на един и същ Небесен Отец и сме изпратени на света да правим добро един на друг.

Ние сме деца на един Отец в селестиалните светове. ... Ако се познавахме така добре, както би трябвало, ... нашите симпатии щяха да бъдат по-силни, отколкото са в момента, и всеки един от нас щеше да има желанието сам да разбере как да прави добро на нашите братя, как да облекчава техните страдания и да ги изгражда в истината, как да им помага да отстранят тъмнината от умовете си. Ако наистина се разбирахме един друг и истинското взаимоотношение помежду ни, нашите чувства щяха да бъдат различни от настоящите; това знание обаче може да бъде придобито единствено чрез Духа на живота, когато имаме желанието да се изграждаме един друг в праведност².

Били сме изпратени на света, за да правим добро на околните; и като правим добро на околните, ние правим добро на себе си. Ние винаги трябва да помним това, съпругът по отношение на своята съпруга, съпругата по отношение на своя съпруг, децата по отношение на своите родители и родителите по отношение на своите деца. Винаги ще имаме възможност да правим добро един на друг³.

Моля се на Бог, в името на Исус, вие и аз с всеки ден да се опитваме да бъдем малко по-верни, днес да се опитваме да бъдем малко по-добри от вчера, да се опитваме да храним малко повече обич и добро отношение към нашите ближни, защото

ни е казано, че на тия две заповеди стоят целият закон и пророците, “да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум и да възлюбиш ближния си както себе си”. (Вж. Матей 22:37–40.) “Да правим на човеците това, което желаем те да правят на нас”. Това е същината на закона и пророците. (Вж. Матей 7:12.) Това са принципи, които следва и трябва да научим. ... Следва да бъдем приятели с всички навсякъде. Няма светия от последните дни, който да мрази света: ние сме приятели на всички по света, задължени сме да бъдем, що се отнася до тях. Трябва да се научим да даваме израз на своето милосърдие и да работим за ползата на цялото човечество. Това е мисията на светиите от последните дни—да не пазим това милосърдие единствено за себе си, а да действваме за всички, защото е нужно то да докосне цялото човечество⁴.

Бъдете почтени, справедливи и милостиви, като упражнявате дух на благородство и доброта във всичките си намерения и решения—във всичките си действия и взаимоотношения. Култивирайте дух на милосърдие; бъдете готови да направите за околните това, което вие бихте очаквали те да направят за вас, ако вашите обстоятелства се разменят. Имайте амбицията да достигнете величие, не по мнението на света, а в очите на Бог, да достигнете величие по следния начин, “*Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум и да възлюбиш ближния си както себе си*”. Вие трябва да обичате хората, защото те са ваши братя, Божието потомство. Молете се усърдно за този филантропичен дух, това разширяване на мисълта и чувствата, и за силата и способността да работите усърдно за напредъка на царството на Месията⁵. (Вж. предложение 2.)

Нашето щастие нараства, когато помагаме на околните да открият щастие.

Следва да подхранваме в себе си силното желание да правим добро на околните. Никога да не прекаляваме в грижата за себе си. Доброто ще бъде наш спътник, ако до известна степен се грижим за интересите на околните, като полагаме усилия да ги правим по-щастливи и да ги доближаваме към Господ. ... Когато

сте натъжени, огледайте се наоколо и ще откриете някой, който е в по-лошо положение от вас; отидете при него и разберете какъв е проблемът, след това се опитайте да го разрешите с мъдрост, дадена ви от Господа, и веднага ще усетите, че тъгата е отминала, че се чувствате по-леко, че Духът Господен е с вас и всичко изглежда по-светло⁶. (Вж. предложение 3.)

Когато поставяме чуждите интереси на първо място, самите ние напредваме по-бързо.

Едно от най-добрите неща, към които млад мъж или млада жена могат да се стремят в опита си да достигнат величие, е да помагат на околните да го постигнат, като прекарват известно време в подпомагането на други хора. Най-добрият начин да напреднем е да полагаме усилия във вършенето на добро за околните. Никога не забравяйте това⁷.

При получаването на каквото и да било знание, човек трябва да положи усилие и, след като е придобил известно знание, той следва отново да се задълбочи и да продължи да учи, докато успее да усвои това знание; и той ще го усвои порядъчно само когато споделя това знание. Нека той се захване за работа, да събере свои познати и положи усилия да сподели полученото знание, като така ще бъде просветен с неща, които ще може да научи единствено като следва този модел на преподаване и споделяне на знанието, което притежава. Всеки, който е преподавал в училище, знае за какво говоря. ...

Нека човек помни, че други хора стоят в мрак, без да са напреднали така в своето знание, мъдрост и разум, и да споделя това знание, разум и сила със своите приятели и братя, доколкото той е по-напреднал от тях; чрез тези свои действия той скоро ще открие, че неговият разум ще се разшири, че придобитите светлина и знание ще се увеличат и умножат по-бързо. ...

Ако желаете да си осигурите приятелството и доброто отношение на вашите познати, захванете се за работа и споделете с тях получената от вас светлина, като помните, че тези благословии са ви дадени от Бог и че, правейки това, вие изгънявате задължението на всеки човек. ...

“Нека умовете ви бъдат разширявани да разбират заобикалящите ви приятели и да се грижат за тях”.

Сега, за да може човек да подсигури за себе си най-висшите и велики благословии, за да получи одобрението на Всемогъщия и за да успее да се усъвършенства по отношение на всички неща, принадлежащи на праведността, той трябва да върши всички неща по възможно най-добрия начин. Нека се захване за работа с готовност да жертва себе си за доброто на своите познати. Ако желае да изгражда себе си, най-добрият начин да прави това е да изгражда своите приятели. ...

... Нека умовете ви бъдат разширявани да разбират заобикалящите ви приятели и да се грижат за тях и, когато е в силата ви да действате в тяхна полза, правете го; и като правите това, ще видите как нещата, от които имате нужда, ще ви попадат в ръцете по-бързо, отколкото ако влагахте труда си изцяло в това да ги осигурявате за себе си, независимо от интересите на вашите приятели. Знаем, че това е един добър и важен принцип⁸. (Вж. предложение 4.)

Когато правим жертви за доброто на околните, ние ставаме по-праведни.

Ние просто трябва да чувстваме ... че освен нас съществуват и други хора; трябва да се съобразяваме с техните желания и чувства, като така станем по-богоподобни, отколкото сме сега.

... Съществува саможертва, която да бъде принесена за доброто на хората, които ни заобикалят. Виждаме това в живота на Спасителя, в този на брат Джозеф, както и в този на нашия президент (Бригъм Йънг). Исус, брат Джозеф и брат Бригъм винаги са били готови да жертват всички свои притежания за доброто на хората; точно това дава на брат Бригъм сила пред Бог и влияние пред хората, това чувство на саможертва, на което той през цялото време дава израз. Така е и с всички останали; именно в степенята, в която те желаят да правят жертви за околните, Бог е с тях и благословиите на вечните светове се изливат над тях, като така те ще подсигурят за себе си не само правата на този свят, но и благословиите на вечността. Именно в степенята, в която ... правите жертви един за друг, в същата степен ще напредвате в Божиите неща. Сега, ако желаете да имате небесни чувства в себе си и да отидете в небесата, ще е нужно да действате подобно на ангелите, които са в небесата. Ако желаете да разберете как да напредвате, аз ще ви кажа - това става, като внедрите божествеността в себе си.

... Хората могат да се радват на райски чувства навсякъде. Ние трябва да се захванем за работа и да постигнем това; трябва да се захванем за работа и да установим рая на тази земя, независимо от заобикалящите ни злини и дяволите, които ни заобикалят; независимо от царящото нечестие, ние трябва да се захванем за работа и да установим рая на тази земя.

Човек не може да се радва на райски чувства, докато не се научи как да ги постигне и да действа съобразно тези принципи. Ако например погледнем някои хора и си спомним обстоятелствата, които ги заобикаляха преди 20 години, ... когато имаха известна радост, мир и щастие, макар тогава те да не намираха удобства сред своите обстоятелства. Сега те може да са осигурили за себе си удобствата и средствата да се грижат за

своите материални желания и нужди, но ако не са си осигурили приятели и доброто отношение на своите братя, са нещастни, по-нещастни, отколкото бяха преди 20 години.

... Нека Господ ви благославя, братя и сестри, и нека си мислите за тези неща, и нека се обичаме едни други, като живеем така, че да въздигнем себе си в степената, в която Господ ни даде мъдрост и способност, спечелвайки доверието един на друг⁹. (Вж. предложение 5.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прегледайте разказа на стр. 269–270. Дайте пример от живота си за това как “правенето на една услуга често води до получаването на друга”.
2. Президент Сноу ни напомня, че всички ние сме Божи чедра. Как това знание следва да влияе на нашите действия един към друг? Какви възможности да вършат добро за другите получават жените от Обществото за взаимопомощ? Какви възможности да вършат добро за другите получават мъжете от своя свещенически кворум?
3. Помислете върху заключителния абзац на стр. 271. Защо нашето щастие нараства, когато помагаме на околните да открият щастие? Как родителите могат да помагат на децата си да научат тази истина?
4. Защо според вас нашата мъдрост нараства, когато споделяме своето знание с околните? (За някои примери вж. стр. 272–273.) Кои ваши преживявания са ви показали истинността на този принцип?
5. Изучете раздела, започващ на стр. 274. Защо според вас простите постъпки на служба имат силата да ни доближат до небесата? Докато размишлявате върху посланията в тази глава, потърсете начини да направите своя дом едно по-райско място.

Свързани с темата стихове: Матей 25:31–45; Лука 6:36–38; Моисей 2:17; 4:14–27; У. и З. 81:5; 82:3

Помощ в преподаването: “По-добре е да се вземат няколко добри идеи и да се проведе едно добро обсъждане—отколкото да препускате, опитвайки се да преподадете всяка дума в наръчника. ... Една атмосфера без бързане е абсолютно необходима, за да може Духът Господен да присъства във вашия час” (Джефри Р. Холанд, “Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, юни 2007 г., стр. 91).

Бележки

1. *Journal of Lorenzo Snow, 1841–1847*, Библиотека за църковна история, стр. 39–42.
2. *Deseret News*, 28 ян. 1857 г., стр. 371.
3. В Conference Report, апр. 1899 г., стр. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11 окт. 1887 г., стр. 2.
5. В Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 486–487.
6. В Conference Report, апр. 1899 г., стр. 2–3.
7. *Improvement Era*, юли 1901 г., стр. 714.
8. *Deseret News*, 11 март 1857 г., стр. 3; в оригиналния източник стр. 3 е неправилно отбелязана като стр. 419.
9. *Deseret News*, 11 март 1857 г., стр. 4.

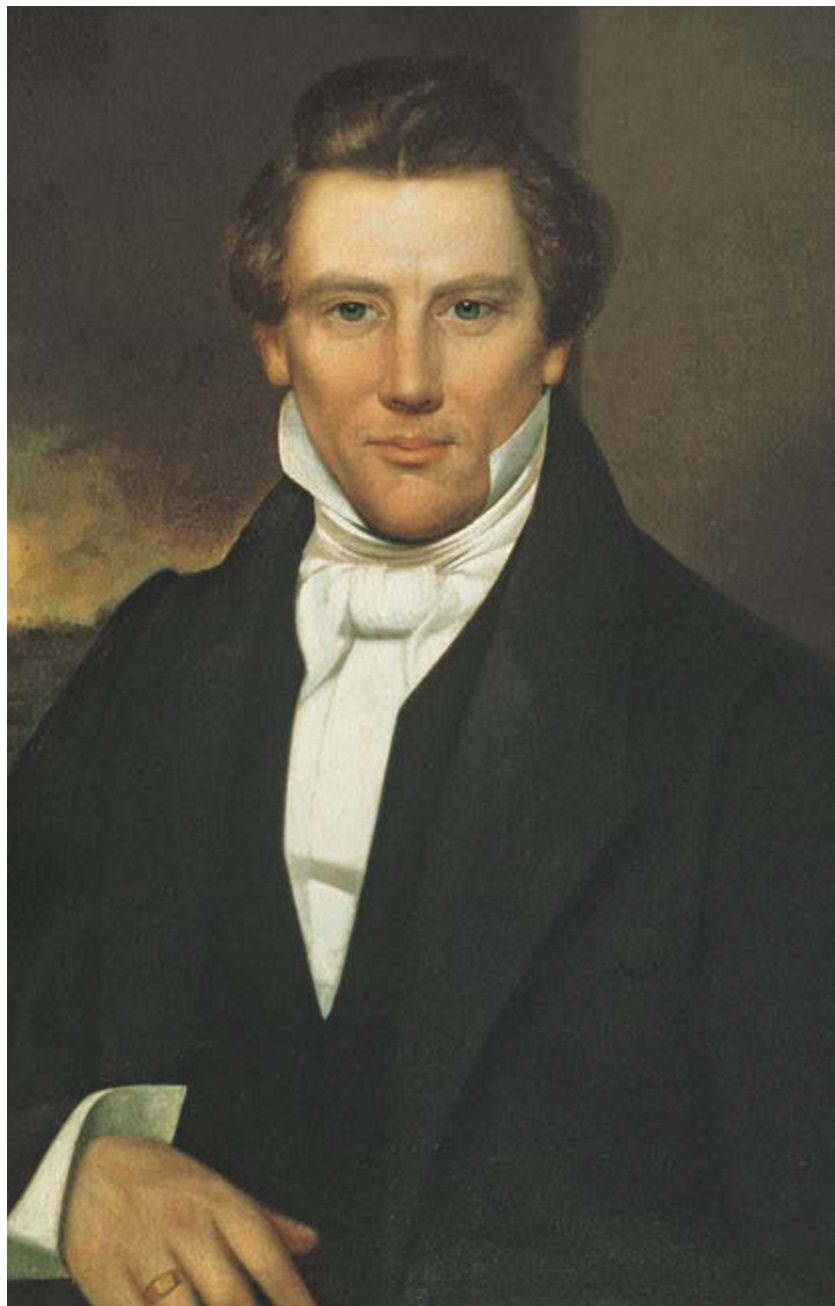
Пророкът Джозеф Смит

“Познавах Джозеф Смит като честен човек, човек на истината, честта и предаността, готов да пожертва всичко свое, дори самия живот, като свидетелство пред небесата и света, че е дал истината на човешкото семейство”.

Из живота на Лоренцо Сноу

“Вероятно много малко са живите хора, които така добре да познават Джозеф Смит, Пророка като мен”, казва президент Лоренцо Сноу през 1900 г. “Често се срещях с него. Посещавах го в неговото семейство, вечерях с него, общувах с него при множество обстоятелства и лично съм търсил съвет от него”¹.

В допълнение към това лично общуване Лоренцо Сноу става свидетел на обществените прояви на Джозеф Смит – на неговото служение като приятел на светиите и като пророк на Възстановяването. Той разказва за събрание в частично завършения храм Наву, на което присъства Джозеф Смит. Пророкът се качва на подиума, придружен от свещеник от друга вяра. Свещеникът “бе изключително сериозен. Когато се казваше нещо, създаващо веселие или смях сред хората, (той) запазваше пълно мълчание, изразът на лицето му оставаше съвсем същия”. От друга страна Джозеф Смит “се чувстваше много добре през онази сутрин” и неговите думи “накараха хората да се посмеят” преди началото на събранието. “След като откри събранието”, разказва Лоренцо, “президент Смит се изправи, като никога друг път не го бях чувал да говори с такава сила. Хората останаха очаровани, той бе изпълнен с Духа Божий и говори с голямо въздействие и красноречие”².

Пророкът Джозеф Смит е "човек Божий, изпълнен с духа на своето призвание".

Макар президент Сноу да е впечатлен от своите преживявания с Джозеф Смит, неговото свидетелство за мисията на Пророка не се основава на тези преживявания. На няколко пъти заявява, че е получил своето свидетелство от Светия Дух. Той казва: “По отношение на това, че Джозеф Смит бе един почтен и искрен човек, нито аз, нито всеки, който го е познавал, имаме причина да се съмняваме и за момент. Но аз не съм проповядвал принципите на това Евангелие, разчитайки единствено на знанието, получено чрез него или когото и да било друг човек, а вярвах на неговите слова, идващи до мен чрез вдъхновен Божий човек като истинни слова. ... Духът Божий, Светият Дух, който всички хора могат да получат и да се радват на него, ... потвърждаваше истинността на казаното от него и за мен то се превръщаше в такова знание, което никой човек не може нито да даде, нито да отнеме”³. (Вж. предложение 1.)

Учения на Лоренцо Сноу

Когато Джозеф Смит получава своето Божествено призвание, той е един чист, искрен и честен млад човек.

Джозеф Смит, когото Бог избрал да установи това дело, бил беден и необразован и не принадлежал към някоя популярна християнска деноминация. Той бил просто едно момче, честно, почтено, незапознато с хитрините, лукавствата и софистиката, ползвани от политиците и религиозните лицемери за постигане на техните цели. Подобно на Моисей в древността, той се чувствал неподходящ и неквалифициран за задачата да възлезе като религиозен реформатор, в твърде непопулярна позиция да се бори срещу вековни възгледи и вероизповедания, имащи одобрението на хората, най-силните в теологично познание; но Бог го призовал да избави бедните и честни по сърце хора от всички народи от тяхното духовно и материално робство. И Бог му обещал, че всеки, който приеме и се подчини на неговото послание—като бъде кръстен за опрощение на греховете с искрено намерение—можел да получи божествени проявления и трябвало да приеме Светия Дух, същите евангелски благословии, обещани и получавани чрез проповядването от древните

апостоли Евангелие. И това послание, това обещание, е било в сила винаги и при всеки, който е приел старейшините, Божиите упълномощени вестители. Тъй казвал Джозеф Смит, необразованото, простодушно, обикновено, скромно и честно момче⁴.

Първият път, когато видях Пророка Джозеф Смит, аз бях на възраст около осемнадесет години. Случи се някъде през есента на 1832 г. Разнесе се мъглата, че Пророкът щял да проведе събрание в Хайръм, окръг Портидж, Охайо, на около две мили от дома на моя баща. Тъй като бях чувал множество разкази за него, моето любопитство се изостри значително и аз реших да се възползвам от тази възможност да го видя и чуя. Така, придружен от някои членове на семейството на моя баща, аз отидох до Хайръм. Когато пристигнахме, хората вече се бяха събрали в малката градина; присъстваха около сто и петдесет до двеста човека. Събранието вече беше започнало и Джозеф Смит бе застанал на врата на дома на (Джон) Джонсън, като се беше обърнал към хората и им говореше. С критичен поглед прегледах неговия външен вид, облеклото и начина по който говореше. Коментарите му се ограничаваха главно до неговите собствени преживявания, особено видението на ангела, като той даде силно и въздействащо свидетелство по отношение на тези удивителни проявления. Първоначално той изглежда се колебаеше и говореше с тих глас, но по-нататък започна да говори много силно и въздействащо, като изглежда всички събрали се почувстваха, че той бе почтен и искрен човек. И със сигурност аз бях повлиян по този начин и впечатленията, които получих тогава, до ден днешен не са забравени⁵.

Когато (за първи път) го видях и чух, си помислих, че човек, който дава такова удивително свидетелство с такова изражение на лицето, едва ли можеше да бъде лъжлив пророк⁶. (Вж. предложение 2.)

През целия си живот Пророкът Джозеф Смит поддържа на висота своята почтеност и нравственост.

Джозеф Смит, Пророкът, с когото в продължение на години поддържах така близки взаимоотношения, сякаш той ми беше роден брат, бе почтен човек, отдаден на доброто на човечеството и изискванията Божии през всичките дни на живота си. Няма

човек, който да е притежавал повече почитеност и отдаденост за благо на човечеството от Пророка Джозеф Смит⁷.

Познавах Джозеф Смит като честен човек, човек на истината, честта и предаността, готов да пожертва всичко свое, дори самия живот, като свидетелство пред небесата и света, че е дал истината на човешкото семейство⁸.

Познавах го като човек Божий, изпълнен с духа на своето призвание—човек, чиято почитеност не можеше да бъде оспорена, човек честен във всичките си начинания. Никой добре опознал го човек не можеше да посочи недостатък в него, що се отнася до неговата нравственост. ... Давам свидетелство за добрия характер на брат Джозеф Смит, за неговата честност, неговата вярност, неговата щедрост, неговото великодушие, като човек и като служител Божий⁹. (Вж. предложение 2.)

Лишен от лицемерие, Джозеф Смит може както да се развлича, така и да проповядва със силата Божия.

Редовно съм посещавал ... събрания в храма и съм слушал Пророка да говори по теми най-възвишени. Понякога той бе изпълнен със Светия Дух, говорейки с глас сякаш на архангел и изпълнен със силата Божия, целият светеше, лицето му излъчваше светлина. ...

Понякога той говореше тихо, друг път обясняваше тайнствата на царството. Промяната беше така явна, че сякаш той бе въздигнат в небесата, докато се обръщаше към хората на земята, след което се връщаше на по-познати теми. ...

Джозеф Смит се държеше винаги естествено и спокойно, като никога не се объркваше или дразнеше от заобикалящите го обстоятелства. Мнозина свещеници го търсеха, опитвайки се да го “хванат в крачка”, когато не внимаваше, извършвайки нещо, в което да намерят недостатък, но дори когато беше сам, действията му бяха същите. Лицемерието бе нещо съвсем чуждо за него. Той се занимаваше със всякакви полезни спортове, като не смяташе за неприлично да играе на топка, да се надбягва или да се захване с който и да било спорт на открито. Един свещеник, по време на своето посещение в дома на Пророка,

Джозеф Смит обича да се забавлява с роднини и приятели.

случайно погледнал през прозореца и видял как Пророкът се борел в градината със свой приятел. Този и други случаи на невинно развлечения убедили свещеника в честността на Порока и пълната липса на лицемерие в него. ...

Друг път Джозеф Смит се включи в игра на топка с някои от младежите в Наву. Когато брат му Хайръм го видя, той пожела да поправи Пророка, като дори го укори, казвайки, че такова поведение не е подходящо за Господния пророк. Пророкът отговори с мек глас, "Братко Хайръм, моето общуване с момчетата в този безобиден спорт не нанасява репутацията ми по никакъв начин, а прави тях щастливи и доближава сърцата им до моето"¹⁰. (Вж. предложение 3.)

Силата и влиянието на Джозеф Смит нарастват чрез подкрепата на Светия Дух.

Джозеф Смит, този велик пророк, не бил образован, когато Бог го избрал и му съобщил каква е неговата мисия. Господ надарява необразованите с духовни дарове и знание и великолепието на царството им бива показано чрез силата на Светия Дух, като постепенно те стават велики в своето знание за Божиите неща¹¹.

Към края на своя живот Джозеф Смит получи една особена сила и влияние над своите приятели. Много ясно забелязах това, когато се завърнах от своята мисия в Европа. Дори му обърнах внимание, че той много се бе променил, откакто го бях видял за последно, че неговото въздействие и сила се бяха увеличили. Той се съгласи с това и каза, че Господ го бе дарявал с допълнителен дял на Светия Дух.

Един ден той събра братята от Кворума на дванадесетте апостоли и други отговорни старейшини от Църквата, за да ги назначи в техните задължения и мисии. Всеки един от тях седна и с голяма тревога зачака да чуе словата на Пророка, касаещи неговите бъдещи задължения. Те чувстваха, че са в присъствието на по-висше същество. Когато живееше в Къртланд, Пророкът изглежда не притежаваше такава сила и влияние, ... но в по-късните си години той бе станал така въздействащ в силата Господна, че хората го чувстваха. Така стана и тогава. Старейшините осъзнаваха съществуването на тази по-висша сила. “Брат Бригъм”, каза той, “бих искал да отидеш и да поемеш делата на Църквата в източните щати, като брат Кимбъл може да те придружи”. Обръщайки се към друг, той каза, “Ти посвети вниманието си на издаването на нашия вестник”, като така назначи всеки един в неговата специална мисия; всички приеха неговите думи за Господното намерение. ...

Пророкът имаше силата по удивителен начин да впечатлява всички, които се обърнеха към него. Нещо в него докосваше сърцата им. Това се случваше с особена сила, когато братята получаваха от него назначения да възлязат и да проповядват Евангелието. Вдъхновението, което извираше от него, завладяваше душите им и словата му пронизваха най-съкровената

част на тяхното същество. Те го обичаха, вярваха в него и бяха готови да изпълнят всяко негово напътствие за напредъка на делото Божие. Той ги изпълваше със силата на своето присъствие и с вълнение относно неговата пророческа мисия. По света има множество хора, които притежават един необикновен дух на приятелство и топлина, който се чувства от всички хора в тяхното присъствие. Срещал съм множество такива мъже, но досега никога не съм срещал друг човек, в чиято компания съм чувствал особеното и силно влияние, което чувствах в присъствието на Пророка Джозеф Смит. Това се дължеше на големия дял на Духа Господен, притежаван от него, като само ръкостискането с него караше човек да се изпълни с това влияние и всяка чувствителна душа знаеше, че стиска ръката на един необикновен човек¹². (Вж. предложение 4.)

**Всеки от нас може да придобие свидетелство
че Джозеф Смит е бил пророк и че
Евангелието е възстановено чрез него.**

Без предубеденост в сърцето, с искрената цел да разбере истината, аз приех посланието на (Джозеф Смит)–подчиних се на това учение и получих едно божествено проявление по най-осезаемия и задоволителен начин–обещаната благословия–знанието за това дело. Дали аз съм единствен свидетел? Не е ли това преживяването на хиляди хора, към които сега се обръщам? Не сте ли и вие свидетели?¹³

Какво е естеството на нашето свидетелство? То е следното: че това е диспенсацията на пълнотата на времената; че ангелът, който Йоан Откровителя вижда да лети посред небето, носещ вечното благовестие, за да го прогласява на обитателите на земята и на всеки народ и племе, език и люде–че този ангел се е явил и е възстановил Евангелието на земята, като Джозеф Смит е оръдието, чрез което се е осъществило това възстановяване (вж. Откровението 14:6).¹⁴

Джозеф Смит е потвърдил, че Петър, Яков и Йоан са му се явили и са му предали властта да отслужва светите обреди на Евангелието, чрез които на всички чистосърдечни мъже и жени са обещани Светия Дух и съвършеното познание за учението¹⁵.

Джозеф Смит е бил упълномощен да разтвори канала на откровението и да установи план, чрез който човек може да получи знание за тези неща, та да не бъдем оставени да разчитаме на свидетелството на пророците, нито на свидетелството на древните апостоли, нито на свидетелството на съвременните апостоли, нито на Книгата на Мормон, нито на каквото и да било отминало дело или слово, а самостоятелно да получим знание. Това е едно индивидуално знание¹⁶.

Знам, че Джозеф Смит е един истинен пророк на живия Бог. Свидетелствам, че той е видял и е говорил с Бог и Неговия Син Исус Христос. Господ ми е дал това живо свидетелство и то е горяло в душата ми, откакто го получих. Сега аз го давам на целия свят. Не само че свидетелствам на цялото човечество, че Джозеф Смит е изпратен от Бог и че установеното чрез него дело е Божие дело, а и предупреждавам всички народи на света по отношение на направените от него пророчества, като свидетелствам по най-тържественния възможен за мен начин, че съм сигурен в тяхната истинност¹⁷. (Вж. предложения 5 и 6.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Представете си събитието, описано на стр. 279. Какво ни учи този разказ за Джозеф Смит?
2. Прегледайте описанията на президент Сноу на нравствеността на Джозеф Смит. Как според вас нравствеността на Джозеф Смит му е помогнала да бъде оръдие в Господните ръце?
3. Какви са вашите мили и чувства за това, че Пророкът Джозеф е отделял време “да се развлича”? Как можем да сме сигурни, че нашите развлечения помагат на нашата способност да бъдем изпълнени със Светия Дух, без да й пречат?
4. Как Джозеф Смит “постепенно става велик в своето знание за Божиите неща”? (За някои примери вж. стр. 283–284.)

Какво можем да правим, за да следваме примера на Пророка в стремежа си да израстваме духовно?

5. Прочетете първия пълен абзац на стр. 284, все едно президент Сноу говори лично на вас. Как бихте отговорили на неговите въпроси?
6. Прегледайте внимателно раздела, започващ на стр. 284. Какви преживявания сте имали, при които се е налагало да знаете сами за себе си, че Евангелието е било възстановено чрез Пророка Джозеф Смит? Какъв съвет бихте дали на роднина или приятел, който желае да придобие това свидетелство?

Свързани с темата стихове: У. и З. 1:17; 5:9–10; 35:17–18; 135:3; Джозеф Смит—История 1:1–26

Помощ в преподаването: “Когато някой зададе въпрос, бихте могли да поканите другите да отговорят вместо вас. Например, можете да кажете: “Това е интересен въпрос. Какво мислят останалите?” или “Може ли някой да помогне за този въпрос?” (*Преподаването - няма по-велико призвание*, стр. 64).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1900 г., стр. 61.
2. “Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, *Deseret Semi-Weekly News*, 29 дек. 1899 г., стр. 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 юни 1882 г., стр. 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 март 1886 г., стр. 1.
5. “Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, стр. 1.
6. “The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 юли 1901 г., стр. 22.
7. В Conference Report, апр. 1898 г., стр. 64.
8. *Millennial Star*, 25 ноем. 1889 г., стр. 738; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през октомври 1889 г.
9. *Millennial Star*, 27 юни 1895 г., стр. 402.
10. “Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, стр. 1.
11. В Journal History, 14 ноем. 1898 г., стр. 4; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на коловата конференция на кол Бокс Елдер, проведена през ноември 1898 г.
12. “Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, стр. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 март 1886 г., стр. 1.
14. *Deseret News*, 22 ноем. 1882 г., стр. 690.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 март 1886 г., стр. 1.
16. *Deseret News*, 22 ноем. 1882 г., стр. 690.
17. “Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, стр. 1.

Размишления върху мисията на Исус Христос

“Всички ние сме зависими от Исус Христос, от Неговото идване в света с цел да проправи пътеката, по която можем да получим мир, щастие и възвисяване”.

Из живота на Лоренцо Сноу

През октомври 1872 г. президент Бригъм Йънг изпраща своя първи съветник, президент Джордж А. Смит на пътуване през региони на Европа и Близкия Изток. В писмо до президент Смит президент Йънг и неговият втори съветник, президент Дениъл Х. Уелс, споделят, “Желанието ни е да откриеш какви възможности съществуват понастоящем за представянето на Евангелието в различните посетени от вас страни и къде можем да ги реализираме”. Обиколката приключва със Светите земи, където президент Смит следва да “посвети и освети земята на Господ”. Президентите Йънг и Уелс пишат, “Молим се да бъдете пазени и да пътувате в мир и безопасност, да бъдете изобилно благославяни със слова на мъдрост във всичките си разговори по отношение на свящото Евангелие, като разсейвате предразсъдъците и посявате семена на праведност сред хората”¹. Президент Смит е придружен от малка група светии, в която е включен Лоренцо Сноу, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли. Сестрата на старейшина Сноу, Илайза Р. Сноу, която тогава служи като обща президентка на Обществото за взаимопомощ, също е включена в групата.

С напредъка на пътуването старейшина Сноу често пише писма, описващи географските особености, сградите, обичаите и условията на живот на хората. Но когато той и спътниците

“Ние свидетелстваме на целия свят, че знаем чрез Божествено откровение, тъкмо чрез проявите на Светия Дух, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог”.

му посещават Светата земя, съдържанието на неговите писма се променя. Мислите му се насочват към Сина Божий, Който векове по-рано обикаля същите тези места. Например той описва преживяното през февруари 1873 г., когато групата наближава град Ерусалим:

“Един час път ... и ще пристигнем в Ерусалим. Продължаваме и накрая се изкачваме на едно възвишение, като отправяме поглед към “Светия град” Ерусалим. Отдясно се намира хълма Сион, Давидовия град. Отляво се вижда високото възвишение, пусто на вид, наречено Елеонския хълм, някога предпочитано от нашия Спасител място за почивка, мястото, където Неговите свети крака стъпили за последно, преди Той да се възнесе в присъствието на Неговия Отец. Тези интересни исторически места, със всичките свои свети забележителности, вдъхновяват тържествени мисли и впечатления. Да, ето го Ерусалим! Там Исус живял и проповядвал, там бил разпънат, казвайки, “Свърши се”, след което клюмнал глава и умрял! Бавно и замислено пътуваме надолу по склона ... докато достигнем града”².

След като посещават река Йордан, старейшина Сноу пише: “Докато пихме от нейните сладки и освежителни води и потопихме ръце в тях, мислите ни се насочиха към дните на нашето детство, когато имахме навика внимателно да четем в Светите писания пасажите, описващи важните събития, случили се по тези места—преминаването на израилтяните по суха земя, след като свещениците, носещи светия ковчег, стъпили във водата; разделянето на водите от Илия, когато той преминава по суха земя и от другата страна възлиза с вихрушка на небето; и Елисей, който се връща обратно, вземайки кожуха на Илия, паднал от него, удря водата и казва, “Где е Господ, Илиевият Бог?”, като така за трети път се разделят водите на река Йордан. Има и още едно свързано с това място събитие, което е много по-заинтригуващо—кръщението на нашия Спасител, описано по следния начин—“дойде Йоан и проповядваше в Юдейската пустиня и дойде Исус от Галилея на Йордан, за да се кръсти от него” (вж. Матей 3); ние се намирахме на точното място (или близко до него), където са се случили тези паметни събития, застанали на брега, с лице към долчинката, стъпили в течението, станало

тих свидетел на тези възвишени явления”³. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Лоренцо Сноу

Исус Христос идва на света, за да изпълни волята на Отца и да проправи пътя към нашия мир, щастие и възвисяване.

Това Евангелие е било представяно на света през различни епохи. То е било познато на пророците. Те разбирали ясно и отчетливо, че Исус е пожертваният от основаването на света Агнец (вж. Откровението 13:8; Моисей 7:47) и че в определено-то за това време Той щял да се яви на чедата човешки, щял да умре за техните грехове и щял да бъде разпънат, за да реализира плана на спасение⁴.

Когато Исус лежал в яслата като безпомощно пеленаче, Той не знаел, че е Сина Божий и че преди това е сътворил земята. Когато била дадена заповедта на Ирод, Той не знаел нищо за нея; Той нямал силата да спаси Себе Си; (Иосиф и Мария) трябвало да Го вземат и да (избягат) в Египет, за да Го защитят от изпълнението на тази заповед. ... Той пораснал и възмъжал и по време на Неговото развитие Му било разкрито Кой е Той и с каква цел бил дошъл на света. Славата и силата, които Той притежавал преди да дойде в света, Му били сторени знайни⁵.

По време на пътуванията Си в изпълнение на Своята мисия, Исус казвал на хората, че Той не вършел чудесата, които вършел сред тях, чрез собствената Си сила, нито чрез собствената Си мъдрост; не, Той бил сред тях, за да изпълнява волята на Своя Отец. Той дошъл не за да търси славата и почестите човешки, а да търси почитта и славата на Неговия Отец, Който Го изпратил. Той казва, “Аз дойдох в името на Отца Си, и не Ме приемате; ако дойде друг в свое име, него ще премете”. (Йоана 5:43.)

Сега, особеното в Неговата мисия, което я отличава от други мисии, е следното: Той дошъл не да търси славата и почестите човешки, а да търси почитта и славата на Неговия Отец и да изпълнява делото на Неговия Отец, Който Го изпратил. В това се

Към края на 1872 и началото на 1873 г. старейшина Лоренцо Сноу, заедно с още няколко братя и сестри, посещава Светата земя.

състои тайната на Неговия успех и в това се състои тайната на успеха на всеки човек, който действа според същия принцип⁶.

Исус Христос, Синът Божий, веднъж трябвало да положи свръхусилия, за да извърши необходимото за спасението на милиони Божии деца. Необходими били най-големи усилия и решителност, за да може Синът Божий да премине изпитанието и да принесе нужната жертва⁷.

Исус, Синът Божий, бил изпратен на света, за да направи възможни за вас и за мен тези изключителни благословии. Той трябвало да принесе голяма жертва. Цялата притежавана от Него сила и цялата вяра, която можел да мобилизира, били необходими, за да постигне това, което Отца изисквал от Него. ... И Той не се провалил, макар изпитанието било толкова жестоко, че по тялото Му избили големи капки кървава пот. ... Чувствата Му били неизразими. Той сам ни казва, както е записано в раздел 19 на книгата Учение и Завети, че Неговото страдание било толкова голямо, че накарало дори Него “да потрепер(и) от болка и да кърв(и) от всяка пора, и да страд(а) и тялом и духом; и ... (да иска) да можеше да не пи(е) от горчивата чаша и да се отдръпн(е)”. Но в сърцето Си Той непрестанно казвал, “Отче, не Моята воля, а Твоята да бъде”. (Вж. У. и З. 19:15–19.)⁸

Всички ние сме зависими от Исус Христос, от Неговото идване в света с цел да проправи пътеката, по която можем да получим мир, щастие и възвисяване. И ако Той не беше положил тези усилия, ние никога нямаше да можем да получим гарантираните ни от Евангелието благословии и привилегии чрез застъпничеството на Исус Христос; и ние можем да ги получим, защото Той положил необходимите усилия. ...

... Макар Той да е жертвал Себе Си и да е положил плана за изкуплението на хората, все пак ако хората не направят усилието да постигнат това единство между Него и себе си, тяхното спасение никога няма да се случи⁹.

Ние напълно разбираме, че както Исус Христос живял тук в тяло и това тяло Му било върнато в славна форма и сега Той живее в Него, ние можем да получим същата благословия, същото възвисяване и същата слава¹⁰. (Вж. предложения 2 и 3 по-долу.)

Исус Христос е посетил земята в тези последни дни, като открива небесните истини за нашето спасение.

Тази Личност, Която обитава в небесата, Която царува там отпреди сътворението на света, Която е създала света и Която в средата на времето слезе долу да усъвършенства и спаси Своите създания, се яви на хората в тази епоха¹¹.

Ние свидетелстваме на целия свят, че знаем чрез Божествено откровение, тъкмо чрез проявите на Светия Дух, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог и че Той се е открил на Джозеф Смит лично, както е правил пред апостолите Си в древността, когато се вдигнал от гроба, и му е сторил знайни небесните истини, единствено чрез които може да бъде спасено човечеството¹².

Двама мъже в храма Къртлгънд Го виждат. ... Явява им се Синът Божий, убит от юдеите, като те описват това по следния начин, “завесата бе премахната от съзнанието ни и очите на разбирането ни бяха отворени. Ние видяхме Господ да стои при парапета на амвона пред нас”. ... Под нозете Му се вижда чисто злато. Лицето Му свети повече от яркостта на слънцето. Гласът Му е като звука на връхлитащи големи води. Именно

гласът на Иехова казва, “Аз съм първият и последният; Аз съм Този, Който живее, Аз съм Този, Който беше убит, Аз съм вашият ходатай пред Отца. Ето, вашите грехове са ви опростени; вие сте чисти пред Мен, ето защо вдигнете глава и се радвайте. Вие построихте този дом за Моето име. Аз ще приема този дом и ще изливам Духа Си над онези, които спазват Моите заповеди и няма да позволя този свят дом да бъде осквернен”. (Вж. У. и З. 110:1–8.) Те чуват гласа на същата личност, която юдеите отхвърлили и Той е видян там. Знам, че тези неща са истинни, така както Бог е истинен. Но народите по земята не са разбрали, че Исус, Синът Божий, е дошъл, явил се е на хората и им е дал властта да проповядват Евангелието и да обещават Светия Дух на всички онези, които повярват на тези принципи и им се подчиняват, като народите по земята следва да придобият знание, че тези принципи са истинни¹³. (Вж. предложение 4 по-долу.)

**Спасителят ще дойде отново и ние следва да
се подготвяме на Неговото пришествие.**

Ние имаме свидетелство за Христос, че Той ще дойде на земята, за да царува¹⁴.

Един ден Исус ще дойде сред нас по начина, по който се явил сред юдеите, ще яде и пие с нас, ще говори с нас и ще ни разясни тайнствата на царството, като разкаже неща, за които сега не е позволено да се говори¹⁵.

Ако сте се качили на влак, който се движи, и продължавате да седите на вашето място в купето, този влак ще ви отведе там, където желаете да отидете; слизането от купето, обаче, може да се окаже опасно, като е възможно да отмине много време преди да дойде следващият влак. Същото важи и за нас—ако живеем правилно, ако вършим своята работа, ако вървим напред, ако спазваме своите завети, ако изпълняваме делото Божие и реализираме Неговите цели, ние ще бъдем подготвени за момента, в който Исус, Сина Божий, ще дойде в слава и почит, като удостои всички доказали се верни с очакваните от тях благословии, умножени хиляди пъти. ...

Президент Сноу насърчава светиите да следват примера на петте разумни девици в притчата за десетте девици на Спасителя.

... Казвам на светиите от последните дни: ако някои от вас са позаспали, прочетете словата на Спасителя, изречени когато Той бил на земята, по отношение на десетте девици, пет от които били разумни, взели светилниците си и когато Младоженецът дошъл, само половината от тях били подготвени да го посрещнат (вж. Матей 25:1–13; У. и З. 45:56–59). Не позволявайте това да се случи с нас като светии от последните дни. Нека полагаме усилия да бъдем верни на склучените от нас вечни завети и да бъдем предани на Бог. Бог да благослови светиите от последните дни и нека излее Духа Си над вас. Бъдете верни на вашия Бог, верни на вашите семейства, като действате благоразумно във всички неща и се трудите за добруването на царството Божие, за да не се окажете сред неразумните светии, а да бъдете намерени за достойни да сте сред онези, които ще бъдат короновани царе и царици, за да царуват през вечността¹⁶. (Вж. предложения 5 и 6.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Помислете върху думите на президент Сноу, описващи неговите преживявания в Светата земя. Защо според вас неговите мисли и впечатления стават “тържествени”, когато той отива там? По какви начини можем да подхранваме подобни мисли за Спасителя и без да посетим Светата земя?
2. Изучете раздела, започващ на стр. 290, като размишлявате какво е направил Исус Христос за вас. Докато размишлявате върху желанието на Спасителя “да търси почитта и славата на Неговия Отец”, помислете какво необходимо да правите, за да следвате Неговата воля.
3. На стр. 290 президент Сноу споделя “тайната на успеха”. Как тази тайна действа за нас?
4. Прочетете раздела, започващ на стр. 292. Как вашето свидетелство за Исус Христос влияе на живота ви? Помислете за различни начини, по които можем да изпълним своята част в споделянето на свидетелството за Исус Христос със света. Какво например можем да направим, за да споделим свидетелството си с нашите семейства? А с хората, на които служим като домашни учители и посещаващи учителки? С нашите съседи? С хората, които срещаме ден след ден?
5. Как можем да се подготвим за Второто пришествие на Исус Христос? (За някои примери вж. стр. 293–294.) Как можем да помагаме на другите да се подготвят?
6. Как ученията на президент Сноу са повлияли на вашето свидетелство за Исус Христос? Потърсете начини да споделяте своето свидетелство с ваши роднини и други хора.

Свързани с темата стихове: Лука 12:31–48; 2 Коринтяните 8:9; 2 Нефи 2:7–8; 25:23, 26; Алма 7:11–13; У. и З. 35:2; Джозеф Смит–История 1:17

Помощ в преподаването: “Помолете участниците да изберат един раздел в главата и да го прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали една и съща част, и да обсъдят какво са научили” (стр. vii на тази книга).

Бележки

1. Писмо на Бригъм Йънг и Дениъл Х. Уелс до Джордж А. Смит, поместено в *Correspondence of Palestine Tourists*, 1875 г., стр. 1–2.
2. В *Correspondence of Palestine Tourists*, стр. 205.
3. В *Correspondence of Palestine Tourists*, стр. 236–237.
4. *Deseret News*, 24 ян. 1872 г., стр. 597.
5. В Conference Report, апр. 1901 г., стр. 3.
6. *Deseret News*, 8 дек. 1869 г., стр. 517.
7. В Conference Report, окт. 1900 г., стр. 2.
8. *Millennial Star*, 24 авг. 1899 г., стр. 531.
9. *Deseret News*, 11 март 1857 г., стр. 3; в оригиналния източник стр. 3 е неправилно отбелязана като стр. 419.
10. *Deseret News*, 22 ноем. 1882 г., стр. 690.
11. В Journal History, 5 апр. 1884 г., стр. 9.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ян. 1877 г., стр. 1.
13. *Millennial Star*, 18 апр. 1887 г., стр. 245.
14. *Deseret News*, 11 апр. 1888 г., стр. 200; из подробен преразказ на реч на Лоренцо Сноу на общата конференция през април 1888 г.
15. В Conference Report, апр. 1898 г., стр. 13–14.
16. *Millennial Star*, 18 апр. 1887 г., стр. 244–246.

Списък на илюстрациите

- Корица: *Лоренцо Сноу*, от Джон Уилърд Клоусън; мраморна хартия © Artbeats.
- Стр. iv: Снимката предоставена от Библиотеката за църковна история.
- Стр. 2: Гравюрата предоставена от Библиотеката за църковна история.
- Стр. 5: Снимката предоставена от Библиотеката за църковна история.
- Стр. 8: Фрагмент от *Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, 1853 г.*, гравюра от Фредерик Хокинз Пиърси.
- Стр. 12: *Кораб към Сион*, от Глен С. Хопкинсън. © Глен С. Хопкинсън. Не копирайте.
- Стр. 14: *Лоренцо Сноу, благославящ ранения мъж*, от Брайън Кол. © Брайън Кол.
- Стр. 17: *Закрити фургони на пионери*, от Минерва Тейчърт. Предоставено от Музея за история на Църквата.
- Стр. 38: *Лоренцо Сноу*, от Люис Рамзи. Предоставено от Музея за история на Църквата.
- Стр. 42: Снимката предоставена от Библиотеката за църковна история.
- Стр. 48: *Иоан кръщава Исус*, от Хари Андерсън. © IRI.
- Стр. 52: *Денят на Петдесетница*, от Сидни Кинг. Предоставено от Музея за история на Църквата.
- Стр. 62: Фотография Франк Хелмрих. © 2009 Франк Хелмрих.
- Стр. 64: *Лоренцо Сноу се моли*, от Брайън Кол. © Брайън Кол.
- Стр. 74: Фотография Уилям Арли Коул.
- Стр. 75: *Уилям Клъф и Алма Смит благославят Лоренцо Сноу*, от Сам Лоуър. © Сам Лоуър.
- Стр. 78: Фотография Стив Бъндерсън. © 2000 Стив Бъндерсън.
- Стр. 86: Фотография © Corbis
- Стр. 91: *Апостол Павел*, от Джеф Уорд. © Джеф Уорд.
- Стр. 96: *Проповедта на хълма*, от Карл Хайнрих Блох. Използвано с позволение на Националния исторически музей във Фредериксбург в Хилеръод, Дания.
- Стр. 100: *Авраам в равнините на Мамре*, от Грант Ромни Клоусън, въз основа на оригинал на Хари Андерсън. © IRI.
- Стр. 112: Фрагмент от *Шугър Крийк, 1846 г.*, от Грегъри Сивърс. © Грегъри Сивърс.
- Стр. 114: Рисунка на Питър О. Хенсън в дневника на Хибър Ч. Кимбъл.
- Стр. 127: *Иона*, от Робърт Т. Барет. © Робърт Т. Барет.
- Стр. 154: Фрагмент от *Христос в Гетсиманската градина*, от

- Хайнрих Хофман. Предоставено от С. Harrison Congroy Co., Inc.
- Стр. 159: *Моисей разделя Червено море*, от Робърт Т. Барет. © 1983 IRI.
- Стр. 164: Фотография Иван Ортис Понсе. © 2002 Иван Ортис Понсе.
- Стр. 183: *Той намаза очите на слепеца*, от Уолтър Рейн. Предоставено от Музея за история на Църквата.
- Стр. 192: Снимката предоставена от Библиотеката за църковна история.
- Стр. 204: *Заминаване от Наву*, от Глен С. Хопкинсън. © Глен С. Хопкинсън.
- Стр. 216: Фотография Стив Бъндерсън. © 2006 Стив Бъндерсън.
- Стр. 220: Фотография © Getty Images.
- Стр. 222: *Възстановяване на Мелхиседековото свещеничество*, от Уолтър Рейн. © IRI.
- Стр. 248: *Първото видение*, от Минерва Тейчърт. Предоставено от Рей М. и Лафонд Поуп Хол. Не копирайте.
- Стр. 252: *Джозеф Смит-младши получава откровение*, от Дениъл А. Люис. © 2007 Дениъл А. Люис.
- Стр. 260: *Господ се явява в храма Къртланд*, от Дел Парсън. © 2001 IRI.
- Стр. 265: *Христос и богатият млад управител*, от Хайнрих Хофман. Предоставено от С. Harrison Congroy Co., Inc.
- Стр. 268: *На Лоренцо Сноу и неговото семейство им е помогнато при пътуването*, от Сам Лолър. © Сам Лолър.
- Стр. 278: *Джозеф Смит*, неизвестен художник. Това изображение е предоставено от Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури.
- Стр. 282: *Джозеф играе с децата си*, от Робърт Т. Барет. © 1991 Робърт Т. Барет.
- Стр. 288: *Христос в пурпурна мантия*, от Минерва Тейчърт. © IRI. Предоставено от Музея за история на Църквата.
- Стр. 291: *Ерусалим*, от Джеймз Ферман. Предоставено от Музея за история на Църквата.
- Стр. 294: *Притчата за десетте девици*, от Дан Бър. © IRI.

Азбучен указател

А

Англия

мисия на Лоренцо Сноу там, 10–16,
227, 229

пътуване на Лоренцо Сноу до, 184

Апостоли, отговорности на, 20

Б

Благодат, 184

Благосъстояние, отдаденост на чуж-
дото, 231–232

Бог Отец

всички хора са деца на, 261–263

вършени на Неговата воля,
154–155

защитава хората Си, 253–255

Исус Христос върши волята Му,
289

подготвя удивителни неща за вер-
ните, 146

потенциал да станем като, 85–92

признаване на Неговата роля в
направеното от нас добро, 159

с Неговата подкрепа ние можем
да направим всичко, което се
изисква от нас, 185–187

търсенето на Неговата слава осигу-
рява успех, 154–156

Брак

вечен, в храмовете, 146

вечен, за несклучилите брак в този
живот, 136–141

вечен, следва да бъде насърчаван,
135

единство на чувствата в, 137–138

Обществото за взаимопомощ на-
сърчава верността в, 178

Бригъм Сити, живот на Лоренцо
Сноу в него, 23–24

В

Валденци, 21–23, 215–217

Вероотстъпничество

в Къртланд, Охайо, 259–260

следва светското мислене, 260–262

Вечността, славата на, по-голяма от
богатствата на света, 264–266

Викът “Осанна”, 144–146

Воля Божия, търсене и следване,
154–157

Второ пришествие на Исус Христос,
292–293

Възвисяване

възможно чрез Исус Христос,
291–293

потенциал за, 86–90, 136

Възстановяване

изпълнено чрез Джозеф Смит,
218–219, 283–284

пророкувано, 250

свидетелството на Лоренцо Сноу
за, 283–284

Вяра

дар на Духа, 75–77

духовното познание я увеличава,
65–66

изпълнение на задачи с, 199–200

свързана с кръщението и потвър-
ждаването, 52–53

усилията я укрепват, 66–68

установяването ѝ укрепва харак-
тера, 129

Г

Ги, Жозеф, изцелен чрез благословия на Лоренцо Сноу, 216–217

Гордост, пример на един ръководител на Църквата, 227, 229–230

Д

Делото Господно

имаме нужда от Божията помощ за реализирането му, 190
може да бъде трудно, 201–202
носи радост, 291–292
осигурява напредък, 190

Десетте девиси, притча за, 292–293

Десятък

всички светии от последните дни да го плащат изцяло, 163, 167
децата да бъдат учени да плащат, 170

Лоренцо Сноу е вдъхновен да проповядва за него, 31, 163–164
не е труден за разбиране и подчинение закон, 166–167

освещава земята, 170–172

освобождава Църквата от задлъжняост, 32, 165–166

плаща за храмовете, 168, 169

плащането на десятък носи духовни и материални благословии, 165, 169–171

родителите и учителите дават пример да плащане на, 170

Деца

скъпоценно наследство, 135

следа да научат закона за десятъка, 172–173

Дженсън, Ела, върната към живота чрез благословия на Лоренцо Сноу, 26–27

Дисциплина, необходима да станем съвършени, 100

Дом. *Вж.* Семейство

Духовни дарове, търсене на, 221–223

Е

Единство

в кворумите и организациите, 207–208

в семействата, 208

в Църквата, 207–208

дава светлина и разум, 212

подготвя ни да живеем в Божието присъствие, 212

показва на света Господния характер, 206–207

прави ни силни люде, 212

произлиза от службата ни един към друг, 208–211

Ж

Жени, в Господното дело, 175

Вж. и Общество за взаимопомощ

Жертва

за вършене на храмова работа, 150

за доброто на околните, 210–211, 272

изисквана от мисионерите, 237–239

може да бъде изисквана от Господ, 255

необходима за материално спасение, 253–254

принесена с Божията помощ, 187–188

З

Завети

неуспех при спазването му, 262–263

спазване на, носи радост, 201–202

спазването на кръщени завет носи благословии, 57–59

Знание

нужни са усилия за придобиване на духовно знание, 66–68
 споделянето му с околните, 271
 увеличаване на духовното, 65–66
Вж. и Научаване

И**Изкушения**

Господ ни укрепва да ги преодо-
 ляваме, 120–121
 да не бъдем побеждавани от,
 260–262
 да останем верни по време на, 118
 как да ги преодоляваме, 259–260
 мисионерите да странят от тях,
 242
 храмовата работа ни помага да
 устоим на, 149–150

Изпитания

Господ ни укрепва да ги преодо-
 ляваме, 119–121
 дават ни възможността да пока-
 жем обичта си към Бог, 117
 да останем верни по време на,
 112–114, 117
 да открием радост по време на,
 91–92, 112–115
 подготвят ни за селестиална слава,
 115–116
 помагат ни да се доближаваме до
 Бог, 119–121
 Светия Дух ни помага да издържа-
 ме на, 79–81

Истина, дарът на Светия Дух води
 към цялата, 75–77

Исус Христос

възвисяване чрез, 89–90, 290–292
 Глава на Църквата, 248–249
 Единението на, в полза на всички
 хора, 196
 кръщение на, 53, 288
 мисия на, 289–291

моли се всички да бъдат едно,
 206–207
 опрощение чрез единителната
 кръв на, 56
 подчинение на волята на Отца,
 154–156, 289–291
 предопределение на, 115
 пример за преодоляване на изку-
 шения, 265
 пример за свещеническа служба,
 196
 раждане на, 289
 свидетелство на, 63, 194, 291–292
 ще дойде отново на земята, за да
 царува, 292–293
 явява се в храма Къртлънд,
 259–260, 293–294
 явява се на Лоренцо Сноу, 27,
 248–249

К

Кворуми, единство в, 207–208

Кворум на дванадесетте апостоли,
 призоваването на Лоренцо Сноу
 в, 19–20

Клъф, Уилям, помага в спасяване-
 то на живота на Лоренцо Сноу,
 73–75

Кредитен фонд за имиграция,
 205–206

Кръщение

на Исус Христос, 51–51, 288
 на Лоренцо Сноу, 6, 49
 необходимо за опрощение на
 греховете, 50–51, 53–54
 отслужва се чрез пълно потапяне,
 51–53
 отслужва се чрез съответната
 власт, 55–56
 предшества дара на Светия Дух,
 50–51
 спазването на завета на кръщени-
 ето носи благословии, 55–58

М

Малта, службата на Лоренцо Сноу в, 193–194

Маунт Писга

забавления в, 113–115

Лоренцо Сноу ръководи, 19, 112–115

Милосърдие

към всички, 271–272

сестрите в Обществото за взаимопомощ са пример за, 177

Мир

Светият Дух може да даде, 78–79
чрез Исус Христос, 290

Мисионерска работа

жертви в службата, 237–239, 243
и обич към ближния, 243

оповестяване на благовестието, 240–241

получаване на Господната помощ при, 235–236

помагане на околните да приемат благословиите на Евангелието, 237–239

причини за отслужване на пълновременна мисия, 236–237

радост от участието в, 236, 242–243

служещи като посланици на небесата, 241

съвет за това как да се служи, 240–242

членовете служат в, 194–195

Мисия в Италия, организирането ѝ от Лоренцо Сноу, 20–23, 215–217

Н

Напредък, тайната за, 289

Научаване

изисква постоянство, 38–39

повторението от полза при, 40–41
с вяра, 38–39

чрез Духа, 41–43

Вж. и Знание

Небесен Отец. *Вж.* Бог Отец

Несгода. *Вж.* Изпитания

О

Обезсърчение, преодоляване на, 105–106, 176–177

Обич

един към друг, 208–212, 279–281
към Бог повече, отколкото към света, 262

на мисионерите към хората, 243
при мисионерската работа, 239

Образование

духовно, 40, 65–66

за него са нужни вяра, усилие и постоянство, 38–39

значение на, за Лоренцо Сноу, 3–4, 37–39

Обреди

за мъртвите, 146–147, 149

носи вечни дарове и благословии, 56

отслужвани от свещеничеството, 56–58, 218–219

Обръщане във вярата

започва със свидетелство, 65

на Лоренцо Сноу, 6–7, 61, 63–65
чрез увеличаване на вярата, 66–69

Общество за взаимопомощ

дава пример за истинско милосърдие и чиста религия, 177

добро влияние в дома, 178

допринасящо за напредъка на царството Божие, 177–178

мисия на, 179

помага на сестрите да се стремят към селестиялна слава, 181–182

работи заедно с носителите на свещеничеството, 177–178

укрепва майчинството, 180

- ще има все повече възможности за служба, 180–181
- Откровение
помага сред трудности, 76–77
смирението необходимо за получаването му, 84–85
Църквата съградена върху канарата на, 76–77
- П**
-
- Патън, Дейвид У., дава свидетелство на Лоренцо Сноу, 1, 3
- Писания, учат ни за нашия божествен потенциал, 88–91
- План на спасение
Евангелието е, 250
животът и смъртта на Исус Христос част от, 289–291
установен преди началото на света, 250
- Подчинение
на Божията воля дава сила, 156–159
носи благословии, 51–52
- Покаяние
допринася за нашия напредък, 128–129
за неплащане на десетък, 169–170
преодолява провала, 102–105
свързано с кръщението и потвърждаването, 51–53
- Потвърждаване. *Вж.* Светият Дух
- Преследване, няма да унищожи Църквата, 252–253
- Приемственост в Президентството, 247–249
- Призования
всички те са важни в Божието дело, 196–199
нужда от Господната помощ при изпълнението им, 156–160, 184–185
почитане на, 196–199
- Пример
е красноречив учител, 231–232
родителите дават пример на децата, 138–140
ръководителите и учителите трябва да следват примера на Спасителя, 231–232
- Приятелство
изисква усилия и от двете страни, 209
с хора от друга вяра, 238
- Противопоставянето няма да разруши царството, 252–253
- Прошка, 211
- Р**
-
- Работа
в полза на приятели, 273–274
Изпълнение на дадената ни, 254–255
там, където Господ ни е поставил, 187
- Радост
осигурявана от отдадеността към истината, 201–202
чувствана независимо от трудностите, 91–92, 119–120
- Радост, служба на Бог с, 200
- Родители
култивират принципите на живота и спасението, 140
насърчават обич и добрина у дома, 133–138
трябва да дават пример на децата, 135–137
учат децата да плащат десетък, 172
Вж. и Семейство
- Ръководители
заповядано им е да пасат Господните овце, 230–231
не трябва да търсят своята слава, 227, 227

нуждаят се от напътствието на Духа, 230–231
 следва да делегират отговорности, 230–231
 следва да служат с обич, 299–230
 трябва да бъдат заинтересовани от благосъстоянието на другите, 227, 219–223

С с

Светият Дух

води към всяка истина, 75–77
 дава мир и щастие, 81
 дава напътствие, 78–79
 дава се чрез полагане на ръце, 54–55
 дар на, отслужван чрез съответната власт, 56
 дар на, свързан с вярата и покаянието, 51–52
 действа в сърцата на проучвателите, 239
 държи ни на правата пътека, 82
 като наш приятел, 78, 80–82
 открива Божиите неща, 77–78
 подготвя ни за селестиялна слава, 80–81
 подтиква членовете да служат на мисия, 239
 подтиците му спасяват живота на Лоренцо Сноу, 73–75
 помага ни да изпълняваме задълженията си, 84–85
 помага ни да устояваме на изпитанията, 83–84
 помага при особени обстоятелства, 73–75, 80
 ръководството му носи благословии, 67–69

Светското

отделяне от, 104–106, 185–188, 262–263

отказ да разменим славата на вечността за него, 263–265
 предупреждения срещу, 259–262
 противопоставя ни на вечни принципи, 260–262

Свещеничество

власт, дадена от небесата, 218–219
 възстановено чрез Джозеф Смит, 218–219
 носителите на свещеничеството работят заедно със сестрите от Обществото за взаимопомощ, 177–178
 носителите на свещеничеството следва да търсят и упражняват духовни дарове, 221–223
 носителите на свещеничеството следва принципите на праведността, 221–223
 носителите на свещеничеството служат на другите, 221–223
 помага ни да намерим щастие, 220
 то ни води и усъвършенства, 220

Свидетелство

е добра отправна точка, 65
 за Джозеф Смит и Възстановяването, 280–281
 за Исус Христос, 59, 194–195, 290–292

селестиялен закон, установяването му в живота ни, 202

Селестиялно царство

Светият Дух ни подготвя за, 80–81
 стремеж към, 94–95

семейна история, жертване при изготвянето ѝ, 149

Семейство

доброто влияние на Обществото за взаимопомощ в, 180
 единство в, 137–138, 208
 запечатани в храмове, 146

- неговите благословии са на разположение на всички верни, 136
- проповядването на Евангелието в, 138–140
- свети и вечни взаимоотношения в, 135–137
- Слава Божия, ум, отправен единствено към, 190
- Служба в Църквата
- всяко призоваване е важно, 196–199
- вярна и енергична, 200–201
- Обществото за взаимопомощ дава възможности за, 180
- помага на околните да получат спасение, 195–197
- трудна, но носеща радост, 201–202
- Вж.* Служба на околните
- Служба на околните
- благословии, произлизащи от, 267, 269
- използване на таланти при, 230–232
- лично усъвършенстване чрез, 271–272
- помага ни да установи небесата сред нас, 272–273
- преглеждане на личните мотиви за, 227–228
- увеличава щастието ни, 270
- Вж.* и Служба в Църквата
- Смирение
- необходимо, за да чувстваме Духа, 87–89
- необходимо за постигане на успехи в делото, 254–255
- ръководителите се нуждаят от него, 231–232
- Смит, Алма Л., помага при спасяването на живота на Лоренцо Сноу, 73–75
- Смит, Джозеф
- божествено призоваване на, 298
- висока нравственост на, 279–280
- говори въздействащо в храма Наву, 277
- искрен млад мъж при призоваването си, 278–279
- лишен от лицемерие, 280–281
- мъченичество на, 247
- нараства в духовна сила и влияние, 282–283
- преживявания на Лоренцо Сноу с него, 277–279
- първия път, когато е видян от Лоренцо Сноу, 279
- радва се на развлечения, 280–281
- свещеничеството възстановено чрез, 218–219
- свидетелството на Лоренцо Сноу за, 278, 283–284
- Смит, Хайръм, мъченичество на, 247
- Сноу, Илайза Р. (сестра на Лоренцо Сноу)
- втора обща президентка на Обществото за взаимопомощ, 175
- няма деца, 136–137
- придружава Лоренцо Сноу в Светата земя, 287–288
- Сноу, Лоренцо
- благославя Ела Дженсън, 26–27
- благославя момче сред валденсите, 216–217
- благославя наранения корабен стюард, 13–16
- говори на дейност на Обществото за взаимопомощ, 175
- детство на, 3–4
- жажда за знания, 3–4, 37–38
- животът му е спасен като мисионер на Хавайските острови, 73–76
- изгражда Църквата в Малта, 193–194

изпраща писмо да свещенически ръководители в Лондон, 227, 229–230
 Исус Христос се явява на, 27, 248–249
 и храмовата работа, 24–25
 като пълновременен мисионер, 7–16, 20–23, 73–75, 215–217
 кръщение на, 6, 49
 образование на, 4–6
 обръщане във вярата на, 6–7, 61, 63–65
 организира мисия в Италия, 20–23
 организира семейно събиране, 133, 135–136
 оставя пари на съпругата на Бригъм Йънг, 10–11
 откликва на призова на Бригъм Йънг към подобрене, 123, 125
 повежда светиите в Бригъм Сити, 23–24
 повежда светиите в Маунт Писга, 19
 подкрепен като президент на Църквата, 248–249
 получава помощ от подпомогнат от него човек, 269, 269–271
 посещава Светата земя, 287–288
 преживявания с Джозеф Смит, 277–279
 преминава през буря на път за Англия, 184–186
 преподава закона за десетъка, 31–32, 163–165
 придобива свидетелство, 6–7
 призван в Кворума на дванадесетте апостоли, 19–20
 разказва за първоначални проблеми и успехи при говоренето си пред хора, 97–99
 решава да отслужи пълновременна мисия, 235–236
 сключва множествен брак, 17

сприятелява се с други религиозни ръководители, 29–30
 става президент на Църквата, 27–28
 събира дарения за Кредитния фонд за имиграция, 205–206
 увеличава свещеничеството, 123, 125

Сноу, Оливър (баша на Лоренцо Сноу), 3–4

Сноу, Розета Леонора Петибоун (майка на Лоренцо Сноу), 3–4

Спекулативен дух, довел до веротстъпничеството в Къртланд, 260–262

Съвършенство
 в нашата сфера, 99–100
 всекидневен процес, 102–106, 106
 заповед за стремеж към, 99–101
 небесна помощ и подкрепа за постигането на, 99–101
 осъществява се чрез изпитания, 116–117
 покаянието необходимо за, 100–103

Съдба на верните, 85–88

Т

Таланти
 как ръководителите да използват чуждите, 230–231
 притча за, 197–199

Търпение, необходимо да станем съвършени, 99

У

Упование
 в Бог, 171–72, 179–180
 в Господните обещания, 254–255

Успех
 дава успех в Божието дело, 200–201

произлиза от вършенето на волята на Отца, 154–159

Учители
 нуждаят се от напътствието на Духа, 41–43, 229–230
 просветени от преподаването на други хора, 271
 следва да служат с обич, 229
 учат децата да плащат десетък, 169–170

Х

Характер
 запазване на правилния характер, 129–130
 Писанията ни учат за неговото усъвършенстване, 127–128
 покаянието го укрепва, 129
 праведният характер ни доближава към Господ, 128–131
 правилното му развиване, 125–126
 развива се постепенно, 128–129

Хилядолетие, храмова работа по време на, 149

Храмове
 благословиите на служението в, 149–150
 влизане в тях с чисто сърце, 150
 дават ни възможността да бъдем спасители, 149–150
 жертване за работа в, 148–149
 значение на, за Лоренцо Сноу, 24–25
 и обредите за мъртвите, 146–149
 места за осъзнаване на Божиите благословии, 146
 основни усилия по време на Милениума, 149
 подготвят ни да устояваме на изкушения, 149–150
 покана да ги посещаваме, 146
 семейства запечатвани в, 146

Храмът Къртлънд
 благословии при освещаването на, 260–261
 Исус Христос се явява във, 143, 260–261, 291

Ц

Царство Божие
 изграждане на, 254, 264–265
 не може да бъде разрушено, 252
 отдаденост на, 262–263
 продължаващ напредък на, 247–249
 сестрите от Обществото за взаимопомощ допринасят за напредъка на, 177–181
 търсене първо на, 264–265
Вж. и Служба в Църквата; Църква на Исус Христос

Цел на живота, 159–160

Църква на Исус Христос
 изградена на стабилна основа, 252–253
 придвижва се напред въпреки противопоставянето, 247–250, 252–254
Вж. и Служба в Църквата; Царство Божие

Щ

Щастие
 вървенето в светлината на Светите писания дава, 78–79
 идва чрез свещеничеството, 220
 осигурено от Исус Христос, 290–291
 приемането на Евангелието носи, 237
 сред несгоди, 112–115
 увеличава се, когато помагаме на другите да го открият, 270

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

